

Специално интервю Манън Стейси

Специално
интервю

Манън Стейси

ШАНЪН СТЕЙСИ СПЕЦИАЛНО ИНТЕРВЮ

Превод: Altruist

chitanka.info

Съдбата предоставя втори шанс на Кери и Джо, за да завършат онова, което са започнали преди години...

Когато шефката на Кери Даниелс научава, че Кери познава интимно саможивия и най-успешен към момента писател Джо Ковалски, ѝ поставя условие: да вземе интервю от него или да си търси нова работа.

Джо все още не е забравил момичето, което разби сърцето му и е развълнуван от новината, че Кери се е върнала в града заради него. Той ѝ предлага скандален план — за всеки ден прекаран със семейството му на ежегодното им лагеруване, Кери ще има право да му зададе по един въпрос.

Химията между Джо и Кери е силна колкото репелент за комари, но сестрата на Джо се е зарекла да отмъсти за разбитото сърце на брат си. Кери не се е качвала на АТВ откакто е била на десет, което ще ѝ донесе куп нови предизвикателства. Кой би очаквал, че изнудването на дребно, многочленното семейство Ковалски и малко нажежена романтична игра, ще накарат Кери да преосмисли старата им мечта „Кери и Джо завинаги заедно“.

ПЪРВА ГЛАВА

— Мърсувала си на задната седалка на Форд Гранада с Джоузеф Ковалски, най-продаваният и саможив писател от Дж. Д. Селинджър насам, и не ти е хрумнало да ми кажеш?

Кери Даниелс изсмука последната глътка от плодовия си шейк и сви рамене в отговор на шефката си.

— *Ти* ще искаш ли всички да научат?

— Че съм правила секс с Джоузеф Ковалски?

— Не, че си правила секс на задната седалка на Гранада, модел от 78-ма година.

Кери нямаше представа как Тина Дешанел бе изрвила мръсотията от младежките ѝ прегрешения, но знаеше, че го е загазила.

Един изключително добре платен репортер на лъскаво седмично списание не би скрил сексуалната си авантюра с личност, която е в челната тройка от списъка с най-търсените автори на главния му редактор. А да пази такава пикантна малка подробност за себе си, нямаше да я доведе по-близо до целта ѝ, а именно да седне на редакторския стол.

Тина извади една снимка от чантата и я плъзна по масата. Кери не погледна надолу. Тя съставяше кратък списък на ум, с хората, които знаеха, че някога бе запотила стъклата на една от най-грозните коли в историята. Приятелите ѝ, полицаят, който потропа с фенерче по замъгленото стъкло в съблимвния момент. Родителите ѝ, тъй като ченгето беше в лошо настроение същата вечер. Почти шестстотинте ученика от випуска в училището ѝ онази година и всеки, на когото те бяха разказали. Кратък списък, може би не беше правилният израз.

— Беше 1989-а — подчерта Кери, тъй като шефката ѝ очакваше да каже нещо. — Не е някое скорошно събитие. А и ти ми устрои засада с този шопинг.

Всъщност, масичката на откритото кафене беше заобиколена с достатъчно чанти, които да накарат и магаре на стероиди да залитне, но Кери знаеше, че тази терапия ѝ бе предложена, преди да ѝ съобщят

лошата новина. Не би трябвало да се изненада. Тина Дешанел беше акула и всеки приятелски жест, трябваше да бъде разглеждан като прелюдия към захапване по задника.

— Засада? — Тина го повтори достатъчно високо и успя да предизвика вниманието на две холивудски старлетки, които бяха заети със сериозни демонстрации на интимност, в очевидните си опити да привлекат вниманието на папараците от някой евтин таблоид. Бясна шайка, към която скоро можеше да се приобщи и Кери, ако не се справеше подобаващо със ситуацията.

— Как си мислиш, че се почувствах аз? — продължи Тина. — Свързах се с някаква жена, която спомена в блога си, че е била в едно училище с Джоузеф Ковалски. Щом стана дума за пари я накарах да изплюе някои доказателства и тя ми изпрати снимките. Била е достатъчно мила и дори е добавила описания към тях.

Кери усети намека, след като ѝ беше наврян в носа. Придърпа снимката с един от безупречно лакираните си нокти. Насреща ѝ се усмихваше момиче с пухкав, розов пуловер, избелели дънки и розови обувки с висок ток. Обилният черен молив правеше тъмнокафявите ѝ очи да изглеждат още по-тъмни, беше с розово червило, а косата ѝ бе по-голяма от щата Уисконсин.

Кери се усмихна, като си спомни за онези дни на маши и аерозолни флакони. Ако агенцията за защита на околната среда беше забранила на клакъорската им група/мажоретния им състав да ги ползва, проблемът с глобалното затопляне днес можеше и да не съществува.

После погледна към момчето. Той се бе облегал на отвратителна кафява кола, а ръцете му обхващаха талията на младата Кери. Сините очи на Джо, бяха тъмни колкото пуловера, който носеше, а усмивката му беше едновременно невинна и палава. И тези проклети трапчинки, за които си умираше. Меденокафявата му коса беше скрита под бейзболна шапка на Ред Сокс, но не ѝ трябваше да я вижда, за да си припомни какво беше усещането, когато кичурите се плъзваха между пръстите ѝ.

Изумяваше се, че понякога имаше моменти, в които това момче ѝ липсваше.

Но на кого се усмихваха? За нищо на света Кери не можеше да си спомни, кой ги бе снимал. Тя откъсна поглед от щастливата двойка и

прочете надписа отдолу.

Джо Ковалски и гаджето му Кери Даниелс, няколко часа преди ченгето да ги спипа докато се оправят и да се обади на родителите им. Носеше се слух, че когато Джо я е оставил пред тях, мистър Даниелс го гонил до дома му със стик за голф.

Кери се изсмя.

— Баща ми го гони до ъгъла на улицата. Дори и Гранада 78-ма може да надбяга затлъстяващ мъж на средна възраст със стик за голф в ръка.

— Това не ми се струва забавно.

— Не си видяла моя старец как преследва стоповете на колата на сред улицата по хавлия. Всъщност и тогава не беше много забавно.

— Съсредоточи се, Кери — отсече Тина. — Нима не минаваш всеки ден покрай дъската с новините?

— Минавам.

— Е, не си ли видяла листа с подчертано „Най-търсените от списание *Спотлайт*“?

— Видяла съм го.

— Случайно да си забелязала, че от няколко години Джон Ковалски се подвизава под номер три?

Кери кимна и Тина се наведе над масата.

— Искам *специално интервю* от този мъж, само за моето списание. Без значение какво ще ти коства.

— Или...? — попита Кери.

Тина се облегна и скръсти ръце.

— Или кажи сбогом на кариерата си. Не ме предизвиквай, Кери. Виж, единадесетия му бестселър ще бъде летния филмов хит на десетилетието. Повече висша класа се реди на опашка да чете за този филм, отколкото за да се появи на червения килим преди церемонията по връчването на Оскарите. А той е абсолютна мистерия.

— Не разбирам защо си толкова решена да го преследваш. Та той е просто един автор.

— Джоузеф Ковалски не е само автор. Разигра медиите на малкия си пръст и стана известен. Появяваше се из сензационните нийоркски партита с тази прелестна червенокоска, Лорън Хъкинс ли й беше името, да, точно тя. После Лорън го зашлеви със съдебен процес за емоционални щети за милиони долари. Той й плати с окончателно споразумение и изчезна от пейзажа. Там има някаква история и аз я искам. Читателите ни ще го изядат, а *Спотлайт* ще им го сервира, тъй като ти имаш достъп до него, такъв, какъвто никой друг няма.

— Имах. *Имах* достъп до него. — Кери въздъхна и избута снимката в другия край на масата, въпреки че предпочиташе да я запази и да се занесе по нея по-късно. — Преди осемнадесет години.

— Ти си била ученическата му любов. Носталгия, скъпа! Според слуховете, той все още е ерген.

Кери знаеше това, тъй като родителите им все още живееха в същото малко Ню Хемпширско градче, с тази разлика, че господин и госпожа Ковалски сега обитаваха по-хубава къща. Много по-хубава, според майката на Кери.

— Издигна се в тази сфера — продължи Тина — заради острата си интуиция и възможността ти да общуваш с хора, без да споменавам факта, че ти имах доверие. Но това...

Думите заглъхнаха, но Кери чу ясно шефката си. Трябваше да набави специалното интервю или с кариерата й в *Спотлайт* беше свършено и можеше да започне отново от първото стъпало на друго списание. И след като кариерата й бе нейния живот, заплахата не беше безпочвена.

Но да срещне Джо отново? Идеята я заинтригува и изплаши до смърт едновременно.

— Той няма да разкрие изолирания си начин на живот пред списанието само заради това, че с него сме шокирали на няколко пъти училището, Тина. Беше забавно, но не беше чак толкова хубаво.

Тук вече лъжеше като за световно. Джо Ковалски бе установил златния стандарт в сексуалния живот на Кери. Грозна кола, касета на Уайтснейк и евтино вино, но той все още оглавяваше личната й класация в списъка „Десет начина да получиш по-добър оргазъм“.

Тина прокара език по предните си зъби, а Кери я познаваше достатъчно дълго, за да знае, че шефката й се готвеше да нанесе смъртоносния удар.

— Вече възложих на друг останалите ти истории — каза тя. Беше напълно нередно за Тина да упражни такава намеса спрямо човек с положението на Кери в списанието.

— Това е неприемливо, Тина. Престъпваш си...

— Не мога да престъпя граници, които нямам, Даниелс. Списанието е мое и повишението ти в редактор зависи от това дали ще вземеш интервю от Ковалски. Просто и ясно.

След което Тина бръкна в чантата си и извади още един лист за Кери.

— Ето ти информацията за полета.

Въпросният усамотен, продаван в огромни тиражи, автор се опитваше да реши дали да си купи обикновено телешко джърки или с терияки, когато чу, че Кери Даниелс е в града.

Джо Ковалски кимна към касиерката, която изостави един от клиентите, за да може да е първата, която ще съобщи новината. Това не беше първото завръщане на Кери, тъй като ако не бе посещавала родителите си за тези осемнадесет години, откакто замина, Джени Даниелс лично щеше да отлети до Лос Анжелос, да хване дъщеря си за ухото и да я доведе в къщи.

За първи път, обаче, Кери идваше да търси именно него и той бе уведомен за това.

— Разпитваше наоколо за телефонния ти номер — добави касиерката, докато го гледеше като прегладняла пираня. — Разбира се, никой няма да ѝ го даде, защото знаем какво е отношението ти към уединението.

И защото никой не го знаеше, но той не сметна за необходимо да го изтъква. Беше изненадан, че на Кери ѝ бе отнело толкова време да дойде и да го потърси, като се имаше предвид от колко години Тина Дешанел преследваше агента му.

— Сигурно е в комисията отговаряща за срещата ни със стария клас — каза Джо на касиерката, която се отчая. Комисиите не ставаха за горещи клюки.

Различни медии преследваха агента му от години, но именно Тина Дешанел, която придаваше съвсем ново значение на понятието упоритост, беше шефка на Кери Даниелс. Джо следеше кариерата на

Кери от самото ѝ начало и очакваше да го продаде рано или късно, което тя така и не направи. Поне до сега.

Въпреки че не беше отшелник като Селинджър, Джо харесваше уединението си. Ню Инглендската неприязън към непознати, които се бъркаха в живота на останалите, комбинирана със собствената му финансова щедрост под формата на игрища, площадки, дарения за библиотеките и всичко, от което се нуждаеха, бяха причина местните да не го издават.

Когато стана известен, съучениците му, които вече се бяха преместили от градчето, не си спомняха достатъчно за него, за да могат да предложат интересни случки за храна на медиите.

Никой не знаеше подробности от съдебното споразумение, освен адвокатите, семейството му и Лорен, която щеше да се окаже финансово разорена, ако решише да наруши мълчанието. А според издателя му, колкото и невероятно да изглеждаше, той и Кери никога не бяха споменавани заедно в нито един репортаж на медиите. Джо съумяваше да опази личния си живот въпреки заобикалящата го прекомерна публичност.

— Не си чак толкова стар за да ходиш на сбирки със съученици — отбеляза Тифани, докато пърхаше насреща му с мигли и се опитваше да му намекне колко е млада.

Реши да купи по шест от двата вида и метна телешкото джърки в количката, в която почти нямаше място за останалата част от списъка му с покупки. Разкая се задето не накара Тери да дойде с него. Тя щеше да бутне втора количка и да сложи на място наглата касиерка. Добре си играеше ролята, може би годините опит си казваха думата.

Като по сигнал, колоните изпращяха:

— Ъм... Тифани, може ли да дойдеш до каса номер едно, моля? Трябва да си прибера децата след десет минути.

Момичето извъртя очи с досада и се запъти към предната част на малкото градско магазинче, като преди това успя да се провикне през рамо:

— Тя ще отседне при родителите си, но предполагам, че знаеш къде живеят.

Да, и той реши така. Единственият въпрос бе, какво щеше да прави. Приготвяше се да напусне града за две седмици с цялото си семейство и щеше да бъде жалко, ако пропуснеше играта на Кери,

каквато и да бе тя, в случай че това се окажеше истина. Не ставаше дума за факта, че тя бе в града, а че искаше да му се обади. От опит знаеше, че ако няма достатъчно почва, която да стигне на клюката в малкото градче за да цъфне и върже, хората щяха да добавят цяла купчина тор.

Джо прокара празен поглед по рафта с пеперони. Щом Кери Даниелс търсеше телефонния му номер, това означаваше, че някой е издал нещо. Най-вероятно бесният женски питбул, за когото работеше, беше открил, че топ репортерката му е била гадже на така мечтаната плячка. И ако това беше вярно, той и Кери бяха на път да се срещнат отново и този път Кери щеше да му се моли, точно както бе сторил той, преди тя да замине за Калифорния.

Два часа по-късно, след като разтовари покупките в дома си, Джо се засече с близначката си в кухнята на майка им. Тереза Ковалски Портър не изглеждаше доволна.

— Ти си едно тъпо копеле.

Докато Джо обичаше да си играе с думите, да ги вкухва с наслада, Тери просто ги бълваше така както изскачаха в главата ѝ.

— Мислех те за идиот, за това че изобщо търпя глупостите ѝ тогава — каза тя. — Но сега си на път да го повториш?

— Сигурен съм на деветдесет и девет процента, че шефката ѝ я е изпратила тук да използва миналото ни, чрез което да ме принуди да дам интервю за списанието ѝ.

— Кери Даниелс никога не се е нуждаела от помощ, когато се е стигало до манипулиране на хора. И изобщо не ми се иска да мисля за онзи един процент на гладен стомах.

Цялото семейство Ковалски някога таеше известна доза възмущение към Кери, но Тери не бе приключила с неприязънта си към нея. И всичко бе не само заради факта, че бе причинили това на брат ѝ, а защото Кери я беше наранила много преди да стори същото с Джо.

Тери и Кери бяха най-добри приятелки още от предучилищна възраст, въпреки че имената им звучаха толкова изтъркано произнесени едно след друго. Неприятностите започнаха по време на първата година в гимназията, когато повишиха господин Даниелс.

С новия стил, който си купи с парите на тате и с тялото, което не спираше да се развива, Кери скоро започна да излиза с нови приятели.

До началото на втората година, Кери остави Тери да диша прахта на социалния ѝ живот, за което нямаше да ѝ бъде простено. А връзката на Джо с Кери бе единственото нещо, което някога бе заставало между него и близначката му.

Именно за това, той дойде първо при нея.

— Не си ли любопитна поне малко, да узнаеш какво е станало от нея?

— Не. — Тя извади безалкохолно от хладилника и го отвори без да му предложи едно и на него, което не беше добър знак. — Тя разби сърцето ти и сега, след почти двадесет години, иска да извлече полза, като те продаде, за да се издигне в кариерата си. Постъпката ѝ говори ясно, за това в какво се е превърнала, благодаря.

Джо изрита стола назад и седна.

— Това е само една вечеря, Тери. Вечеря с някого, който е значел много и за двама ни.

— Защо изобщо ми говориш за това, Джоузеф? Въобще не ми пука за Кери Даниелс. Ако искаш да вечеряш с нея, направи го. Зрял мъж си.

— Искам да ме покриеш пред нашите.

Тери се засмя, после взе списъка закачен на хладилника, за да сравни нещата в армията от пластмасови контейнери в краката ѝ.

— Добре де, почти зрял.

— Знаеш, че мама ще ме побърка докато не се подготвя за тръгването вдругиден, въпреки че всяка година съм пръв в опаковането на багажа. Ако се изгубя от полезрението ѝ дори за няколко часа, ще изпадне в истерия.

— Ама наистина си много глупав задник. Мама знае, че тя е в града. Кажй ѝ, че отиваш на вечеря с кучката, която изтръгна сърцето от гърдите ти и го стъпка. Мислиш ли, че три буркана с фъстъчено масло ще са ни достатъчни?

— Заминаваме само за две седмици. Не искам целият проклет град да узнае, че отивам да се срещна с нея.

— Осем възрастни и пет деца... Мисля, че три ще са ни достатъчно.

— Тери. — Джо изчака докато сестра му не вдигна поглед от списъка. — Седем възрастни.

— Какво? О, да. — Тя се засмя на себе си, но болката бе изписана на лицето ѝ. — Кой е глупавият задник сега, а?

— Той — отвърна брат ѝ за кой ли път. — Обади ли се на бракораководния адвокат, който ти препоръча агента ми?

— Отложих го за след пътуването. — Тя вдигна ръка, за да спре спора, който знаеше, че се задава. — Никога не съм мислела, че ще кажа това, но предпочитам да говорим за Кери Даниелс.

— Добре. Ако тя се съгласи за вечерята, ще кажа на всички, че имам важна среща в Бостън утре вечер. Ще ме подкрепиш ли?

— Защо просто не каза това и на мен? — попита тя, вече видимо раздразнена.

— Мислих да го направя. Едно време не споделях с теб за срещите ми с Кери и когато разбра, беше много обидена. Не исках да го правя отново.

Тя въздъхна и Джо предусети победа.

— Добре, ще те прикривя, но все още смятам, че си идиот. Колко буркана с кисели краставички изядохме миналата година?

— Искаш да направя какво?

Джо се изтегна на разнебитения кожения диван в офиса си и опита да не се изсмее на ужасения си агент и на шока в гласа му.

— Среща за вечеря. Репортер от списание *Спотлайт*. Правилно чу.

— Да не би тази кучка Дешанел да е отвлякла едно от децата? Заплашвала е майка ти? Познавам хора, Джо, мога да се погрижа за това.

— Кери е. Кери Даниелс.

Напрегната пауза.

— Това е просто чудесно. Разбира се, че искам да го направя, Джо. С предстоящата филмова премиера и настъпващия краен срок, умирам от нетърпение да видя как ще омаеш по ученическата си любов. Да се разкриеш професионално пред някого, пред когото си се разкрил лично? Чудесна идея.

— Дан, поеми си въздух.

— О, поемам си въздух и то доста дълбоко, направо хипервентилирам. Трябва да си сложа шибан плик на устата. Или може

би ще е по-добре да омотая един плик около главата ти, защото мозъкът ти изтича.

— Убеден съм, че Тина Дешанел е разбрала, че сме били гаджета с Кери в гимназията. Сигурен съм, че Кери го прави също с толкова недоволство, колкото и аз.

— Тогава не го прави. Моля те, в името на моите петнадесет процента, не го прави.

— Само ще отида на вечеря с нея. После тя ще си замине за Калифорния и ще каже на шефката си, че е опитала.

— Защо просто не ѝ се обадиш?

Добър въпрос. Такъв, на който не би искал да сподели жалкия отговор с Дан.

След всички тези години, не искаше да установи контакт с Кери по телефона. Искаше да види лицето ѝ в същия момент, в който щеше да чуе гласа ѝ. Добре, ако трябваше да бъде откровен, той искаше да провери, дали ще види онази Кери, в която беше влюбен.

В най-лошия случай, каквато и важна работа да си мислеше, че има с него, можеше да се свърши по телефона и нямаше да му се налага изобщо да я вижда. Беше просто любопитство, заради едно време, но му се искаше да я види отново.

— Аз съм известен — каза той тихо. — Плащам на хора, за да се обаждат по телефона вместо мен.

— Глупости. Като стана дума за плащане на хора, защо стоварваш това точно на мен? Джаки отговаря за публичността и пресата.

— Ще ѝ се пръсне главата.

Мълчанието от другата страна трая толкова дълго и Джо си помисли, че агентът му е затворил. Но не извади този късмет.

— Джо, заедно сме от доста време, говоря ти като човек, който е зад гърба ти повече от петнадесет години, смятам, че това е дори лоша идея в личен план, отколкото в професионален.

— Знам, но въпреки това ще го направя.

Кери отпи още една голяма глътка от неизвестната марка вода и се въздържа да погледне за пореден път часовника си. Може би се бе

разглезила от щедрата служебна сметка, но според нея среща в ресторант от евтина верига беше твърде висока цена за уединение.

Какво му ставаше на Джо, да кара агента си да се свърже с нея, за да уреди вечерята? Не можеше ли да вдигне телефона и да ѝ се обади лично? Може би надутото му до пръсване его не му позволяваше да ползва телефона и за това се бе наложило да използва агента си, сякаш тя беше някакъв напълно непознат човек. Като че ли не знаеше, че той има белег с формата на амеба на дясната буза на задника си.

За жалост, изглежда мнението ѝ нямаше значение. Тина се изрази много ясно, че ако Джоузеф Ковалски вдигне обръч, Кери трябваше да скочи през него, дори и да се наложеше да носи шапка с помпон и да лае като куче, ако това беше нещото, което щеше да ощастливи автора.

Полудяваше, като си помислеше за положението, в което се намираще и само при мисълта за шефката ѝ, слепоочията ѝ започваха да пулсират. Изкушението да си тръгне беше невероятно силно, но знаеше, че въпреки възможността да я наемат в което и списание да се явеше, това щеше да я върне години назад в мисията ѝ да се изкачи на върха.

В крайна сметка беше само едно интервю.

От шестата му книга насам не се бе появявала негова нова снимка нито на кориците на книгите му, нито в пресата. Приличаше си на снимката, само че ги нямаха трапчинките и усмивката. Беше с типичното сериозно и съзерцателно изражение на писател, което тя не можеше да понася. Сигурно вече, особено като се имаха предвид парите, които бе направил, се бе превърнал в един презадоволен, дебел, плешив мъж, леко прегърбен от времето, прекарано над клавиатурата.

Колкото за себе си, смяташе, че остарява добре. Не беше толкова стегната както в гимназията, но все още беше достатъчно слаба, за да се вмъкне в скъпата и тясна черна рокля, която бе избрала за тази вечер. Косата ѝ, която се спускаше по раменете, беше лъскава и гладка. Все още естествено руса, въпреки че не криеше, че си прави леки кичури.

— Здравсти, скъпа — дочу се глас и наперената жена в нея се изпари като дим. Отново беше на осемнадесет, с големи мечти, подълга и обемна коса, изпълнена с копнеж, който само Джо Ковалски можеше да задоволи.

Почти вкусваше виното, докато се обръщаше, подготвена за одъртелия, надебелял Джо и видя... просто Джо.

Копелето остаряваше дори по-добре от нея. Лицето му бе възмъжало и имаше лека следа от онова, на което на мъжете им бе позволено да наричат бръчки, придаващи характер, но все още вида му бе на палавото съседско момче. Разбира се, че не бе толкова слаб, колкото преди, но вероятно това не бе видимо за онези, които не бяха прекарвали значително време с него в ученическите си години, плъзгайки ръце по голото му тяло.

В общи линии, той приличаше много повече на момчето, което я омагьоса и ѝ бръкна в гащите, отколкото на скучния автор, когото тя трябваше да омае и да му вземе интервю.

— Здравсти Джо. — Тя бе складира в главата си реплики, които преминаваха от сладки към забавни и ставаха сериозни, но изглежда, че всички бяха изтрити. — Благодаря, че дойде.

Той седна срещу нея.

— Времето се е отнесло дяволски добре с теб, ако не възразяваш да го отбележа.

Не, тя не възразяваше изобщо.

— И към теб. Между другото, интересен избор на ресторант. Да разбирам ли, че е заради ексцентричността на богатия и усамотен автор?

Той ѝ се усмихна, като разкри прекрасните си трапчинки, а Кери потисна стенанието си. Защо не беше дебел и плешив, с противни стърчащи от ушите му косъмчета?

— Харесвам салатения бар — отвърна той. — Кажи ми, да не би Тина да се е скрила под масата и да ме връхлети по-късно в тоалетната?

Кери се засмя, отчасти заради облекчението, че темата бе поставена открито.

— Не, тя отказва да напусне града. Казва, че дробовете ѝ не могат да понесат незамярсен въздух.

Тъмносините му очи бяха сериозни въпреки че трапчинките му се показваха.

— Тери очаква да ме продадеш за своя изгода още откакто попаднах в списъка на Ню Йорк Таймс.

Името на сестра му я накара да потрепне, а като чу, че тя има толкова лошо мнение за личността ѝ, просто се натъжи. През редките моменти, в които си позволяваше да мисли за какво съжалява, имаше само две неща, и двете с фамилия Ковалски.

— Бях изнудена професионално — призна си Кери. — Ако не получа ексклузивно интервю за Спотлайт от теб, ще загубя работата си.

— Досетих се. Кой изплю камъчето?

Кери извади снимката от чантата и му я подаде.

— Не знам. Сещаш ли се кой ни засне тук?

— Алекс, не си ли спомняш? Нощта, в която... е, надписът е доста красноречив.

Тя си спомни. Алекс беше приятел на Джо, всички се движеха в една компания.

— Но Тина каза, че блогърът, който твърдял, че сте били в едно училище, бил жена.

— Името му вече е Алексис. Няма да повярваш колко е платил за циците си.

Кери се изсмя. Джо още гледаше снимката. Съдейки по начина, по който потрепваха ъгълчетата на устните му, разтегнати в лека усмивка и по това как килна глава, Кери сметна, че Тина беше права за носталгията.

Сервитьорката приближи масата с тефтер за поръчки в ръка.

Джо още не беше погледнал нагоре.

— Помниш ли нощта, в която започна да пиеш скрюдрайвърите без портокалов сок и направи стриптийз на масата за бiliarд у Алекс?

— Обзалагам се, че шегата за това как бiliarдната маса на Алекс е била разклатена добре е останала актуална дълго време — каза сервитьорката, а Джо едва тогава вдигна поглед.

— Можеш да бъдеш сигурна, че беше така — отвърна бързо той, но се бе изчервил.

— Сигурно вече има набор от съвсем нови шегички за това какво разклаща Алекс сега — каза Кери и разсмя Джо.

Сервитьорката чукна с химикал по тефтера си.

— Е, решихте ли какво искате?

Тогава той го стори, както винаги бе правил, когато му зададяха този въпрос. Погледна право към Кери с нескрит глад в очите си и

каза:

— Да, и още как.

Тръпката, пронизала я през цялото тяло, започна от безупречната ѝ прическа и стигна до марковите ѝ обувки с висок ток. После проследи с поглед, изпълнен с притаено удоволствие как той поръча и за двама им. Любимият ѝ още от гимназията чийз бургер с бекон, с повече кисели краставички и пържени картопки, без да спомене никаква салата, а уж идваше тук заради салатения бар.

Когато сервитьорката се отдалечи, тя го погледна с укор.

— Джо, това са повече калории, отколкото съм поела през последните две години.

Той махна с ръка на колебливото ѝ възражение.

— Да минем по същество.

Кери не искаше. Беше твърде заета да се наслаждава на парещото очакване, което изпитваше винаги, когато Джо я погледнеше. Явно тези сини очи не бяха изгубили силата си за последните двадесет години.

Той се облегна назад и скръсти ръце. Сигурно трябваше да изглежда заплашително, но всичко, което стори този жест, бе да привлече вниманието ѝ към хубавия загар на добре оформените му бицепси, които се очертаваха под бялата тениска. Тракането по клавиатурата определено не беше единственото упражнение, което извършваха ръцете му.

— Да видим дали мога да обобщя ситуацията ни — каза той. — Никога не давам интервюта. Ти искаш интервю. Не, задраскай това. Имаш нужда от интервю, защото побеснелият чакал, за който работиш, е подчертал, че от това зависи кариерата ти. Познах ли?

Паренето премина в леко вълнение.

— Топката е в теб.

— И още как, скъпа. Ако не ти дам онова, от което се нуждаеш, ще ти се наложи да се криеш зад палмите, за да чакаш пияни поп звезди, които ще изскочат по сутиени.

Това почти уби и последната следа от вълнението ѝ.

— Отмъщението е сладко нещо и така нататък, а?

Трапчинките се появиха.

— А не е ли така?

Кери сви рамене. Тя не възнамеряваше да предлага сделки или да дава обещания. След толкова години сблъсъци със звезди, обикновено знаеше как да запазва самообладание. Но това бе Джо Ковалски. Той я бе виждал гола, а тя разби сърцето му. Това променяше правилата.

— Утре напускам града — каза той. — Ще отсъствам две седмици.

Вълнението пламна отново, но този път паниката бе много по-голяма от очакването.

— Винаги можем да използваме телефон, факс или електронна поща.

— Не и там, където отивам.

Тя се засмя.

— Да не става дума за Антарктида или колиба от трева по поречието на Амазонка?

— Дори няма да напусна щата.

Джо беше много слаб на карти в гимназията, не умееше да крие емоциите, но точно сега не можеше да разгадае лицето му. Инстинктите, които я изстреляха на върха на хранителната верига в *Спотлайт* в момента не й подсказваха нищо, останало бе само чувството, че той я подготвяше за нещо, в което тя нямаше да иска да се забърква.

Сервитьорката им донесе храната, като предостави на Кери още няколко минути за размисъл. Едно бе сигурно, Джо не беше лош човек, ако наистина не смяташе да й даде интервю, той просто нямаше да се съгласи да се срещнат на вечеря. Никога не би унижавал човек, заради едното удоволствие.

Ясно е, че тлъстите чекове могат да променят човек, но тя вече бе видяла доста от него, и чу достатъчно от майка си, за да знае, че Джо си беше Джо. Само че с по-скъпи играчки.

Това не означаваше, че няма да я кара да скача през обръчи разбира се. Сигурно щяха да са цяла редица и то горящи.

Тя захапа чийзбургера с бекон и отдавна забравения вкус експлодира на езика й. Затвори очи и простена, като дъвчеше бавно, за да се наслади напълно на преживяването.

— От кога не си яла такава нещо? — попита Джо.

Тя отвори очи и го видя, че я гледа. Кери преглътна в очакване на следващата хапка.

— Години. Твърде много години.

Джо се засмя и продължиха с непринудения разговор докато се хранеха. Кери спомена филма, той обърна внимание само на някои общи неща за него, но тя забеляза колко внимава да не каже нещо дори и леко наподобяващо материал за интервю.

Нямаше да може да го прелъже да ѝ разкрие нещо, което щеше да разкара Тина от главата ѝ.

— Знаеш ли — започна тя, докато още държеше половината си бургер. — Бих искала наистина да мога да се насладя на храната, но просто не мога с това, което витае във въздуха. Какво ще ми коства?

— Помислих доста преди да дойда и смятам, че трябва да дойдеш с мен.

— Къде?

— Там, където заминавам.

Кери остави бургера в чинията.

— За две седмици?

Периодът от време беше без значение, тъй като така или иначе не можеше да се върне в Калифорния без интервю. Но искаше да научи повече за това, с което се захващаше.

— Дали ще останеш за двете седмици си е твоя работа. За всеки ден прекаран със семейство Ковалски, ще си извоюваш правото на един въпрос.

Кери, за разлика от Джо, умееше да запазва хладнокръвието си и се постара да го стори и сега, докато прехвърляше думите му в главата си.

— Като споменавах семейство Ковалски, имаш предвид...

— Цялото семейство. — Трапчинките му бяха по-изразителни от всякога. — Всеки един член.

Първата ѝ мисъл беше *По дяволите*. Втората, да се замисли дали списание *Пийпъл* наемаше нови служители.

Джо бръкна в задния джоб на дънките си и извади сгънат лист от тетрадка.

— Ето списък с нещата, които ще са ти необходими. Надрасках го набързо откън на паркинга.

Кери разгъна хартията и го прочете два пъти, като се опитваше да проумее в какво се забърква.

Носи_: Спрей против насекоми, дънки, тениски, няколко ватирани блузи, поне една с качулка, една поларена блуза (задължително), пижама (по желание), бельо (също по желание), бански (за предпочитане оскъден); още спрей против насекоми, маратонки; непромокаеми ботуши; хубави чорапи; слънцезащитен крем; две ролки с монети_.

Не носи: *мобилен телефон; блекбери; лаптоп; фотоапарат; видеокамера; будилник; диктофон; нищо електронно.*

Нямаше представа какво означаваше това, освен че Джо я искаше полугола и без възможност да изпрати съобщение за помощ.

ВТОРА ГЛАВА

Първият ден от ежегодната семейна ваканция винаги беше пълен ад за Тери Ковалски Портър. Дванадесетте дни забава и почивка започваха и свършваха с моменти, в които изгаряше от желание да се хвърли под гумите на движещия се с бясна скорост кемпер.

Шайката Ковалски някак си успяваше да остане организирана по време на пътуването по междуцатската магистрала и път номер три, но в момента, в който навлезе в територията на къмпинга, се разпръсваше наоколо и на Тери ѝ се налагаше да си скъсва задника, докато помогне на всички да се настанят.

Първо на родителите ѝ, защото четиридесетметровия луксозен лайнер на колела накара активността в лагера да секне докато не бъде разтоварен. Лео Ковалски отказа да позволи на друг да шофира „бечето“, което беше подарък от сина му. Основната задача на Тери бе да държи здраво юздите на нетърпеливите си братя, докато баща им успее да паркира возилото със сто маневри.

После идваше ред на поставянето на настилката, подравняването на терена и монтиране на отходни тръби, маркучи и електрически връзки. По принцип бяха наясно с рутината, но Лео и Мери Ковалски задължително превръщаха всичко в драма.

— Смяташ ли, че така е подравнено, Мери?

Още една подробност за родителите им — бяха ужасно шумни.

— Аз съм вътре, Лео! Как бих могла да знам?

— Накланяш ли се наляво?

Следваха средният ѝ брат Майк и семейството му, които се нуждаеха от три от определените площи, за да могат да се разпрострат. Първото място беше за кемпера, много по-малък от този на родителите им, в който щяха да спят Майк, Лиса и двете им по-малки момчета. Площта имаше специален кърт за барбекю, а скарата беше толкова тежка, че трябваше да бъде свалена от тримата братя плюс най-големия син на Майк.

Второто място беше за по-малкия им кемпер, който бе закачен за големия и в който щяха да спят двамата им по-големи сина. Именно тук Лиса опъна сложната мрежа простори, която се разтягаше от дърво до дърво и бе достатъчно дълга, за да може да побере мокрите дрехи на семейството.

На третото място щяха да опънат голяма палатка, която щеше да чака там и без значение дали вали като из ведро, на Лиса нямаше да ѝ се налага да бъде затворена в кемпера с четирите буйни момчета.

Най-малкият от семейство Ковалски, Кевин, беше най-лесен за настаняване. След развода му бе необходима само една малка палатка, портативна скара и възможно най-огромната хладилна кутия, която съществуваше в магазина. Той твърдеше, че е специалист по къмпингуване, но Тери знаеше, че брат ѝ не вижда смисъл да се напруга да го прави както трябва, в сянката на родителите им, които бяха екипирани с подвижен дом за половин милион долара.

Джо винаги наемаше една от колибите наоколо, за да може да носи лаптопа си и да си осигури удобство и уединение, необходими за да може да пише. Обикновено Тери му помагаше да разтовари багажа си, но точно сега не разговаряше с близнака си и затова изпрати племенниците им.

Опустошението, което четирите момчета щяха да стоварят върху колибата бе само началото на отплатата, която Джо Ковалски щеше да изпита.

Секундата, в която чу гласа на брат си по телефона, казващ ѝ, че все пак ще имат нужда от още един буркан фъстъчено масло, Тери знаеше какво беше сторил този глупак.

Ваканцията на семейство Ковалски бе достатъчно лудо изживяване и без да прибавят Кери Даниелс към него. По-лошото бе, че останалите подкрепиха Джо. Родителите им бяха толкова въодушевени. Майк и Лиса нямаха излишна енергия, за да изразят мнение по въпроса. Колкото до Кевин, Тери го познаваше достатъчно добре за да знае, че при първа възможност щеше да опита да се пъкне в гащите на Кери, а ако не успееше, поне щеше да я използва за да дразни брат си.

Естествено никой от тях нямаше дванадесетгодишна дъщеря, която мразеше летуването на палатка, ненавиждаше да е без достъп до интернет за повече от час, но от всичко най-много мразеше факта, че

родителите ѝ бяха разделени. И, разбира се, изобщо не ѝ бе ясно защо бяха поканили бившето гадже на вуйчо ѝ Джо, но не и баща ѝ, който още не се считаше официално за бивш член на семейството.

Същата дванадесетгодишна дъщеря в момента седеше на сгъваемия стол пред все още заключения кемпер и пиеше кола. Братята на Тери ѝ помогнаха да паркира возилото и да го върже към канализацията, преди да ги изпъди. Двете със Стефани трябваше да свикват да вършат всичко сами, след като вече нямаха мъж в къщата.

За нещастие, да накара дъщеря си да свърши каквото и да било, бе доста голямо предизвикателство.

— Стефани, помолих те поне да включиш някои от електрическите уреди и да отвориш прозорците.

— Това беше работа на татко.

— Баща ти не е тук. А ти винаги му помагаше, знам, че можеш да го направиш.

Момичето завъртя очи с досада.

— Не можеше ли да остана с него?

Тери въздъхна и си напомни за стотен път, че всичко това бе само заради факта, че при баща си тя щеше да има достъп до интернет през следващите две седмици, а не че обичаше единия от родителите си повече от другия.

— Защото апартаментът му не е достатъчно голям, а ти вече не си на възраст, в която можеш да споделяш дивана с него.

— Кога ще пристигне бившето гадже на вуйчо Джо?

— Не знам, Стеф. Хайде да се установим, за да можем да...

— Мисля, че това е тя.

Тери се обърна и измърмори дума, за която беше наложила правило да не използва пред дъщеря си.

Разбира се, че това бе въпросната бивша. Има си хас Кери Даниелс да качи някое кило или да се появи с недобре боядисани корени. Беше все така слаба, великолепна, и за разлика от Тери, никоя от телесните ѝ части не се бе провесила към земята.

Кери гледаше ужасено към караваните накацали наоколо, в очакване на лагеруващите и возилата, които ги бяха довели до тук да се подредят преди да разтоварят багажа. Върху ремаркетата имаше дванадесет АТВ-та, различни по размер и цвят. Едно от тях беше чисто ново и лъскаво.

Кери се обърна и засече погледа на Тери за пръв път от години.

— Какво е това, по дяволите?

— АТВ. Баща ми ни води да се возим, когато бяхме на десет, или си забравила и това?

Кери сви тъмночервените си устни с погнуса:

— За бога, Джо сигурно има повече пари от Крез. Не можяхте ли да отидете на един круиз да речем?

— Предпочитаме АТВ-тата. Освен това нищо не успява да сближи едно семейство така, както проверката за кърлежи, след като се повозим.

— Проверка за кърлежи?!

Тери има удоволствието да види как най-добрата ѝ приятелка, която се бе превърнала във враг, пребледня под професионално нанесения руж.

— Проверка за кърлежи? Без мен.

— Стеф, кажи на вуйчо си, че Кери Даниелс пристигна.

— Вуйчо Джо, гаджето ти е тук! — момичето изкрещя в посока на колибите.

— Ако исках целият къмпинг да разбере, щях да извикам и аз, Стефани Портър.

Но всъщност изобщо не искаше да прави забележка на дъщеря си, а по-скоро ѝ идеше да се търкаля от смях по тревата.

Госпожица Съвършена изглеждаше така, сякаш се бе забила със засилване в куп пресни кравешки лайна, и Тери реши, че следващите две седмици можеха да не се окажат чак толкова лоши в крайна сметка. Отплатата наистина беше безмилостно жестока кучка.

Когато Кери видя Джо, запътил се към нея с ръце в джобовете и с трапчинки, които се забелязваха даже от луната, не можа да изрече и една дума от онова, което искаше да му каже.

Задоволи се с репликата:

— Няма да ме проверяваш за кърлежи, Джоузеф Ковалски!

— По дяволите бейби, не убивай надеждите ми още на първия ден.

Кери се почувства като идиот, а Джо се хилеше като такъв.

— Да разбирам, че си попаднала на Тери.

— Няма да се кача на това нещо — тя посочи към ремаркетото с АТВ-та.

— Виждаш ли онова червеното, чисто новото? То е за теб, бейби. И не ми казвай, че вече си забравила правилата.

Сякаш би могла. *Правилата* ѝ бяха доставени лично, в къщата на родителите ѝ, преди още да бе станала от леглото тази сутрин.

(1) В *Спотлайт* може да бъдат публикувани само „служебни“ отговори на „служебни“ въпроси.

(2) Ако се спомене къде сме ходили, какво сме правили, или ако се намеси името на някой от останалите членове на семейството, освен моето, ще се развихри най-силната южняшка гръмотевична буря и върху теб и списанието ще се изсипе порой от най-добрите адвокати, които могат да бъдат наети.

(3) В замяна на всеки ден, прекаран със семейство Ковалски, ще имаш право на един въпрос.

(4) Всеки мой отговор ще ми осигури едно запитване към теб. Ако не ми отговориш, ще бъдеш лишена от правото си на следващ въпрос.

(5) Разкриване на каквато и да било допълнителна информация, която не спада към официалните въпроси и отговори за Тина Дешанел, най-вече споменаване на координатите на мястото, на което се намиращ, ще те вкара в такъв филм на ужасите, в какъвто изобщо не искаш да получиш роля. Повярвай ми.

(6) Отказ да участваш в което и да било мероприятие със семейство Ковалски, ще доведе до елиминация на интервюто. (Изключение прави само дейност свързана с Кевин и разголване, въпреки че с него не може да се каже дали ще се стигне до секс или не.)

Кери не възнамеряваше да се озове гола в компанията на който и да било Ковалски. Никакво пощене за кърлежи. Никакъв секс. Нямахше да плува гола, банският ѝ костюм не беше от две части. А пижамите бяха задължителни.

Последната мисъл се загнезди в главата ѝ. Тя огледа редицата кемпери и палатки с нарастваща паника.

— Къде ще спя аз?

Джо все още се усмихваше, въпреки че Тери се бе отдалечила, за да помогне на момичето, което сигурно бе дъщеря ѝ, да закачи кемпера им.

— В бунгалото, ей там.

— Бунгало? — Не звучеше толкова зле. — Имаш предвид от онези със стени, врата и легло?

— Даже има и контакти.

Кери изсумтя.

— Да, много ще са ми полезни, при всички електронни приспособления, които ме накара да оставя у дома.

— Паркирай колата си наоколо и може би ще успеем да те настаним преди останалите от семейството да са разбрали, че си тук. Всички отидоха долу до магазина, да се видят със собствениците на къмпинга и да купят дърва за лагерни огньове.

Кери се изкачи по черната пътека с малката кола, която бе наела. Приблужи се до първото бунгало и паркира в сяната на огромния джип на Джо. Къщичката беше малка, но изглеждаше в добро състояние, дори имаше спретната малка веранда.

Джо я прикани да отвори вратата и да влезе. Отвътре изглеждаше още по-малка, но имаше вентилатори на тавана, камина на газ и кътче с маса и столове. В другия край на стаята бяха разположени едно двойно легло и едно двуетажно. Тъкан килим във весели цветове покриваше дървения под.

А нещата на Джо бяха разпилени навсякъде, с изключение на долната част от двуетажното легло.

— Какво е това?

— Нашето бунгало. За теб двуетажното легло, тъй като аз съм известният писател.

— О, ти си известният луд автор, ако си мислиш, че ще споделям къщичката с теб.

— Другите вече са окупирани за предстоящия уикенд. Можеш да се прибереш вкъщи, ако искаш. Сигурен съм, че шефката ти ще те разбере.

— Или можеш да спиш в палатката ми.

Кери се завъртя по посока на втория мъжки глас. Мъжът беше много висок, с невероятнo тяло, и...

— Боже Господи, Кевин? С какво са те хранили, по дяволите?

— Девици и бира, по три пъти на ден. Изглеждаш чудесно, Кери. Много време мина.

Тя се опита да си спомни с колко години Кевин бе по-млад от нея, Джо и Тери. Шест? Там някъде. Последния път, когато го видя, беше дългурест, кльоцав и пълчив. Безспорно вече не изглеждаше така.

— Едва се побираш в палатката си — каза му Джо, преди Кери да успее да реагира по някакъв начин, — какво остава да сместиш и жена.

— Тя би могла да спи върху мен.

— Изчезни — отвърна му Джо, а Кери се засмя. — Но преди да го направиш, отиди да донесеш чантите от колата на Кери.

Кевин въздъхна и ѝ отправи печален поглед.

— Проклятието да си единствения син Ковалски, който има някакви мускули.

Той изчезна и Кери се възползва от момента, за да опита да се успокои. Не се получи. След повече от двадесет години в Калифорния, все още не бе намерила средата си, чи, Зен или каквото там по дяволите трябваше да открие.

От едната ѝ страна стоеше възможността да живее с Джо Ковалски за четиринадесет дни, от другата я дебнеше потъналата ѝ в тоалетната кариера и апартамент под наем.

После започна да се чуди дали пижамата не бе задължителна и за Джо и затърси ключа за вентилаторите на тавана, за да ги включи. Изведнъж стана ужасно горещо. Кери не бе сигурна дали Джо без пижама попадеше в графата с плюсове или минуси, което от своя страна тотално разбърка чакрите ѝ.

Кевин се върна и внесе чантите вътре.

— Пресрещнах тълпата и я отпратих. Имаш максимум петнадесет минути, преди да се върнат — осведоми я той и изчезна. Кери си пое дълбоко въздух, отново напразно, и опита да се стегне за предстоящите минути, дни, седмици. Без успех.

— Това е крайно непрофесионално от твоя страна — обвини тя на Джо, който се преструваше, че оправя възглавницата и изпробва

удобния си на вид матрак.

— Правилно! Но да очакваш от мен да изложа на показ личния си живот, само защото сме правили секс преди двадесет години, е образец за професионализъм.

Кери отиде да изпробва собственото си легло. Изглеждаше като парче дунапрен, разположено върху шперплат, който се държеше на четири крака. Чудесно.

— Не бих го направила, ако имах избор, но кариерата значи много за мен.

— Не, скъпа, кариерата е всичко за теб. А ние ще ти напомняме постоянно, че успехът не се измерва само в заглавия и статии.

Джо не се усмихваше и тя се зачуди дали наистина вярва на безсмислиците, които избълва.

— Значи правиш това за мое добро? Да спасиш плиткоумната принцеса от блестящата кула от слонова кост?

Трапчинките се появиха.

— Добрият и чистосърдечен принц, който плиткоумната принцеса стъпка, докато се изкачваше по стъпалата от слонова кост, иска просто да види как ще окаляш малко косата си.

— Значи всичко е един грандиозен план, само за да ме унижиш. — Тя се изправи с намерение да тръгне към колата си. — Сигурно изобщо не си смятал да отговориш на проклетите ми въпроси.

Кери не успя да стигне далеч, преди Джо да я завърти така, че да се окаже — като по поръчка — с гръб към таблата на двуетажното легло. Когато той пхна крака си между нейните и хвана главата ѝ с ръце, изменническото ѝ тяло веднага разпозна *заклецаващата позиция* и се успокои. Дори ѝ се наложи да свие ръцете си в юмруци, за да не ги пхне в предните джобове на дънките му.

Всяка свободна минута в училище прекарваха в тази поза. Тя, облегната на металната врата на шкафчето си в коридора на училището, а Джо наведен към нея. Неминуемо се появяваше учител, за да изкрещи към тях: „Даниелс и Ковалски, да виждам дневна светлина помежду ви!“

Не че в момента се прокрадваше такава между тях. А и нямаше опасност да изскочи преподавател, въпреки че имаше огромна вероятност някой от семейството му да го направи. Не знаеше само дали щяха да бъдат ужасени, или да го насърчат.

— Не те доведох тук, за да те унижа, бейби.

Кери искаше той да спре да я нарича така, но нямаше да се получи, без да му покаже, че това я притеснява.

— Тогава защо съм тук? Можеше просто да ми кажеш не, или да насрочиш интервюто за след две седмици.

— Но така нямаше да мога да бъда с теб.

Как не се бе удавила в тези сини очи като ученичка? Беше трудно да се съсредоточиш върху думите, които излизаха от устата му, когато я погледнеше по този начин.

— Минаха почти двадесет години, Джо.

— Именно. Ти не ми беше само гадже, беше ми и най-добрият приятел и искам да наваксам. Опра би казала „Искам подобаващ край“.

— Все едно гледаш Опра. — Пръстите на Кери буквално я сърбяха да се пъхнат в джобовете му и затова ги мушна в своите.

— Племенницата ми гледа шоуто ѝ и съм убеден, че ако я попитам, ще ти потвърди, че Опра ще каже точно това.

— Смятам, че равносметката е десет процента слагане на край и деветдесет отплата.

Джо се усмихна.

— Седемдесет на тридесет.

— Тридесет на седемдесет.

Той се наведе по-близо, а Кери нямаше накъде да отстъпи. Милиарди мисли сякаш прелитаха през главата ѝ, но само две се задържаха там. Щеше ли да я целуне? И защо след толкова години и няколко значими, макар и обречени, връзки продължаваше да я е грижа?

Нямаше начин да не е заради носталгията. Казваха, че момичетата в крайна сметка никога не забравят първия си. Тя се бе сънувала повече от един път на задната седалка на Гранада, модел 1978-ма година. Но това в момента ѝ идваше в повече.

Светкавица озари колибата и Джо изруга толкова тихо, че само някой притиснат в него, би го чул.

— Зеле!

— Това е Боби — поясни Джо, преди да се отдръпне, което я изненада и смая. Наистина ли възнамеряваше да я целуне? — С парите от личните си спестявания е купил няколко еднократни фотоапарата.

— Мислех, че не може да носим фотоапарати.

— Не, скъпа. За теб не е позволено. Ние си носим, еднократни, дигитални, с ленти, видеокамери, каквото се сетиш. Почти съм сигурен, че старата сапунерка на майка ми е на дъното на чантата ѝ.

Кери погледна малкото момче, което ѝ се хилеше насреща. Един ден усмивката му вероятно щеше да е също толкова въздействаща, колкото тази на чичо му.

— Здравсти Боби. Не трябва ли да кажеш „зеле“ преди да снимаш?

— Като правя така, хората крият лицата си. Харесва ми да ги изненадвам.

Тя се усмихна, но се замисли колко изненадана щеше да бъде майката на Боби, когато види снимка на която Джо е притиснал Кери до стената, сред фотографиите от ваканцията на сина ѝ.

— Баба ме изпрати да ти кажа да престанеш да се криеш и да разтовариш машините, за да може да паркират кемперите на местата им. Каза също, че за госпожица Кери ще е по-добре да се появи веднага и да им каже по едно здравей, иначе чичо Кевин ще изяде и нейния с'мор.

Джо обикаляше фургоните и разхлабваше ремъците, с които бяха вързали АТВ-тата. Не изпускаше Кери от очи, докато тя преминаваше през бързо представяне на родословното дърво на семейство Ковалски. Въпреки работата ѝ и факта, че майките им бяха останали приятелки, той беше почти сигурен, че вече ѝ бяха обяснили кой кой е, но все пак си оставаха всяваща страх дружина.

Кери познаваше родителите, братята и сестрите му, разбира се, но Майк и Кевин се бяха променили доста за последните осемнадесет години. Лиса, съпругата на Майк, се беше преместила от Масачузетс веднага след дипломирането на Джо и Кери не я познаваше изобщо. Четирите им момчета, Джоуи на петнадесет, Дани на дванадесет, Брайън на девет и Боби на шест така и не застанаха на едно място, за да успее да свърже име с физиономия. Стефани, дъщерята на Тери, вече се губеше из неведомите пътеки на тийнейджърството. Като добавим Кевин с момчешкия му чар и Тери с двадесетгодишната си злоба, се получаваше доста интересна комбинация.

Джо не можеше да повярва, че Кери смяташе, че я е поканил единствено за да я унижи. Може би поканил не беше точната дума, но до преди да му отправят това обвинение, той не си даваше сметка, че не споделяха едно и също мнение.

Може би бе разчел погрешно знаците в ресторанта. Можеше да се закълне, че и тя усети тлеещото пламъче на някогашния изгарящ пъкъл, породен от химията помежду им. И когато се съгласи на нелепото му предложение, за което бе сигурен, че ще го отреже, Джо си помисли, че и Кери бе заинтригувана от разпалването на искрата също толкова, колкото бе и той. Вместо това тя беше решила, че тази своеобразна половинчата шега, или по-скоро полуотказ, които претърпяха абсолютен провал, са част от отмъщение в стил Шекспирова пиеса.

Така представени, нещата правеха Джо не само да изглежда, но и да се чувства като задник. Нямаше как да ѝ обясни, че предложението, което ѝ скалпи в колата на път за ресторанта бе поведение на страхливец, който не знае как да откаже интервюто и да каже „не“ без заобикалки. След като тя му отправи същия онзи поглед, който му завъртя главата в гимназията, той си помисли, че би било забавно. А малко по-късно, когато Кери затвори очи и изстена, след като отхапа от чийзбургера, вече беше напълно сигурен, че е прав.

Когато тя се съгласи с глупавия му план, Джо реши, че и тя е навита, а спокойното и хладно поведение е било привидно, за да не изглежда, че изгаря от нетърпение.

Вече знаеше, че поведението ѝ е било просто стоицизъм в очакване на емоционалния тормоз, и осъзна абсолютната минавка. Ако отстъпеше сега, нямаше да има никакъв контрол върху нещата, които тя щеше да публикува и ще трябваше да обясни, защо не бе успял да издържи първия ден, което нямаше как да се получи без да се изложи и да изглежда като пълен глупак.

— Ако смяташ да стоиш тук и цял ден да зяпаш бившето си гадже, поне мръдни встрани.

Гласът на Майк го върна отново в реалността, където стоеше с ремък в ръка и зяпаше Кери Даниелс.

Метна ремъка към брат си и яхна една от машините.

— В теб ли са ключовете?

Майк вдигна нагоре цяла връзка и му хвърли подходящия.

— Знаеш, че Тери няма да ни позволи да потеглим, докато всеки не си получи ключа. Би ги закачила с телбод за челата ни, ако намери такъв, който да е достатъчно здрав, за да може да пробие дебелите ни черепи.

Джо стартира АТВ-то, изтегли се назад по рампата и отби встрани. След като отправи смъртоносен поглед към четирите момчета на Майк, които го бяха наобиколили като лешояди, се изкачи обратно на ремаркетото.

— Лиса я харесва — каза Майк, след като вече беше започнал да наблюдава развоя на семейната драма.

— Ключ. Откъде знаеш?

— Езикът на тялото. Женени сме от шестнадесет години, Джо. На този етап мога да позная кога ѝ се ходи до тоалетната.

— Но не можеш да кажеш как се чувства докато ти събира миризливите чорапи?

Майк посегна да го удари, но Джо натисна газта, засмя се и разтовари машината на Джоуи. Погледна назад към лагера и видя съименника си да подскача нагоре-надолу. Отправи му още един убийствен поглед за всеки случай, преди да се изкачи отново по рампата. С периферното си зрение мярна Кери, която държеше цял куп специални принадлежности и екипировка за каране на АТВ и изглеждаше крайно обърквана.

— Тя иска да забременее.

Джо извърна рязко глава. Да забременее?

— Какви ги плещиш, по дяволите?

— Лиса иска още едно дете.

— О! — Това беше по-приемливо, от нещата, които той си помисли първоначално, но все пак звучеше налудничаво. — Вие едва оцелявате с четирите момчета, Лиса планува да направи парти наесен, когато Боби тръгне на училище. Сигурни ли сте?

Майк кимна и метна към Джо ключа от АТВ-то на Дани.

— Заяви ясно и каза, че този път може да е момиче.

— Или отново да е момче. А и не е като да нямаме близнаци в семейството. Хубаво си помисли, Майк, шест момчета. Трябва да наемем хора, за да извозят кемперите и машините ви до тук.

Майк се засмя, но напрежението му си личеше. Въпреки че беше с две години по-млад, той често изглеждаше като най-възрастния и

Джо не беше единствения, който забелязваше това напоследък.

— Знаеш ли от какво имаш нужда? Нека да разтоварим тези кютуци и ще отидем да покараме само ние, братята.

— Момчетата ще се размрънкат — каза Майк, но лицето му светна, само при мисълта за предложението. Семейство Ковалски караше машините с различна скорост. Когато малките деца бяха с возилата си и баба им ги придружаваше с нейното, стадо полумъртви мулета се считаха за по-бързи от тях. Ако двете малки момчета се возеха редом с татковците им, а баба си взимаше следобедната дрямка, целият екип си позволяваше малко повече приключения.

Понякога всички деца оставаха с Лео и Мери, което позволяваше на Джо, Кевин, Тери, миналата година и на съпруга ѝ Евън, Майк и Лиса да бомбардират маршрута.

Но когато уговорката беше само за братята, карането беше специално и със силно завишен повръщаш фактор. Само Джо, Майк и Кевин. Тестостерон, кал, камъни и общо две хиляди и сто кубика мощ. Хубаво като секс, с далеч по-голямо изтощение.

Майк погледна съпругата си, като преценяваше настроението ѝ.

— Лиса няма да е доволна, ако момчетата се мотаят край нея, докато подрежда нещата. Помниш ли 2004-та, когато ме изпрати да спя в лятната кухня?

Джо извика снаха си и ѝ махна да се приближи към тях.

— Имаме нужда да вдигнем малко адреналина.

Лиса беше ниска, крехка на вид брюнетка, с непоклатим и не до там крехък характер.

— Няма да карате, при положение, че има още толкова работа за вършене.

Джо ѝ отпрати най-подкупващата си усмивка, но тя бе омъжена за Ковалски от шестнадесет години и отглеждаше четирима свои. Беше се имунизирала.

— Забрави.

— След няколко дни с Кери ще заведем момчетата до града, за пица. — Знаеше, че тя няма имунитет срещу подкупи, които включваха свободата ѝ.

— Измъкнете се тайничко с Майк и отидете да карате на онази закътана поляна, която харесвате толкова много. Знам, че от това лицата ви греиват.

Както винаги, възможността за секс, който да не бъде прекъсван от младежи, я караше да се огъва като преварен макарон.

— Само един час, но при първото ни посещение на басейна, вие ще бъдете спасители.

— Три часа, и обещавам да бъдем спасители два пъти и след пицата ще заведем момчетата и за сладолед.

— Два часа, всичко споменато до тук, плюс довечера сте дежурни край лагерния огън, докато пригответе с'мор за всички.

— Дадено.

След като Лиса се отдалечи, Джо се усмихна на брат си.

— Фасулски лесно.

— На мен никога не ми се получава.

— Това е защото си й съпруг. Мен ме харесва повече, защото не й се налага да ми пере гащите. Освен това съм по-красив.

Майк се засмя.

— Не спирай да си го повтаряш, докато мен ме оправят в гората, приятел.

— Харесва ти само защото ухапванията от комарите правят чепа ти да изглежда по-голям.

Джо се наведе, за да избегне замаха на Майк и избута машината на Дани надолу по рампата. Кери го гледаше, а той натисна газта с палец и форсира двигателя. Тя отметна назад коса и се засмя, точно както правеше в гимназията, а Джо обмисли кратка забегка до поляната в гората и за себе си.

Представата за Кери, легло от трева и флакон репелент за комари се разбъркаха в главата му, докато не се наложи да се облее мислено със студен душ. Решението за лудо каране с братята си и с ерекция, която нямаше намерение да се укроти, беше рецепта за бедствие.

ТРЕТА ГЛАВА

Кери още не беше сигурна как, но щеше да накара Джо да си плати, за това че я изостави. Докато той и братята му се забавляваха по мъжки, каквото и да означаваше това, тя трябваше да търпи клана Ковалски.

Отново блесна светкавица.

— Кажи зеле!

— Зелe. — Кери се усмихна на въжето за простиране, което се опитваше да завърже на дървото.

По нейни сметки, беше единадесетата скучна снимка, която Боби ѝ направи откакто Джо тръгна.

— Не си изразходвай позите още през първия ден.

— Красива си.

— Благодаря.

— Леля Тери каза, че сигурно си си поправяла нещо, като камиона на тате, дето беше на ремонт при монтьорите.

Тя погледна към Тери, която го раздаваше много вгълбена във възела, който връзваше.

— Не, не съм си правила нищо на лицето.

— Тя каза, че сигурно си пластмасова, а чичо Кевин каза, че ще те пипне, за да провери дали ще усети и ще ѝ доложи, а после чичо Джо го удари по рамото и каза, че единственото нещо, което ще усети, е, как задникът му ще бъде нариган, ако посмее да го стори.

— Робърт Джоузеф Ковалски! — Лиса се спусна към момчето и го изгони. — Остави фотоапарата и заминавай на площадката за игра, всезнайко.

Тери все още бе погълната от възела, който явно ѝ се опъваше, ако се съдеше по изражението на лицето ѝ. Лиса се усмихна смутено на Кери и се зае да завързва своя възел. Кери сигурно щеше да има големи възражение към коментара за пластиките, ако репликата за това как Джо ще удари Кевин не я бе накарала да се разтопи от умиление. Той и в училище беше със силно развито чувство за притежание, без да

стига до крайности, и тя се чувстваше пазена като принцеса. Въпреки че в момента не се усещаше толкова величествена, стъпила върху хладилна кутия и чупеща нокти в името на простира, все пак беше мило някак си. Не чак толкова, че да си свали гащите, но достатъчно, за да предизвика леко вълнение.

Тери, която винаги се самоизтъкваше и перчеше с постиженията си, беше готова с опъването на въжето. Отвори си кутия безалкохолно и поседна.

— Момчетата ще се върнат след малко, Лиса. Пригответе ли си монетите?

Лиса се изчерви, а Кери си умираше да бъде въведена в семейната шега, но не можа да си позволи да попита Тери какво иска да каже с това. Те съумяха да избягват директните разговори цели два часа и тя си даде сметка, че внимателното планиране и чистия инат биха могли да разтегнат продължителността на тази идилия до две седмици.

Но пък от друга страна не ѝ се искаше да прекара четиринадесет дни под теглото на две десетилетия напрежение. Вече не бяха в училище и в чантата си имаше две ролки с монети, без да ѝ бе обяснено за какво ще ѝ послужат. Пое си дълбоко дъх и погледна към Тери.

— За какво са монетите?

— За душовете в общата баня.

За секунда Кери си помисли, че ще получи само това кратко разяснение, но Тери вдиша дълбоко, сякаш се поуспокои и продължи.

— Когато момчетата отидат да покарат, някак си се... възбуждат. Заради целия този тестостерон и ръмжене, предполагам. Както и да е, Майк винаги завлича Лиса към душовете щом се прибере.

— Пощенето за кърлежи — измърмори Лиса, която се беше изчервила почти колкото Тери преди няколко минути.

— Тогава кой проверява Кевин и Джо за кърлежи под душа? — попита Кери. Възелът ѝ най-сетне изглеждаше здрав. Тя го дръпна, за да провери за пореден път, и след като не се развърза, скочи от хладилната кутия.

Тери сви рамене и трапчинките ѝ, които не бяха чак толкова изразени като тези на Джо, се показаха леко.

— Предполагам, че трябва да вземат нещата в свои ръце, така да се каже.

Чувствата ѝ за секунда преминаха от леко вълнение във възбуда. Едно време, преди още да го направят, той ѝ бе показал как да взема нещата в свои ръце, и картината не бе от нещата, които бяха лесни за забравяне.

Сега споменът бе заменен с визията на възмъжалия Джо, гол, сапунисан и...

По дяволите, отново я обляха горещи вълни. Ако знаеше, че да се мотае около Джо е равнозначно на това да си в менопауза, сигурно щеше да преосмисли бъдещето на кариерата си. Поне да си бе донесла някакъв билков чай или нещо подобно.

— Не си го и помисляй, Кери Даниелс.

Кери почти видя как пред очите ѝ изниква разклонението на пътя към съзряването. Можеше да поеме по асфалтирания и да увери Тери, че интересът ѝ към Джо е чисто професионален, или да поеме по черния, по който без съмнение щеше да върви през следващите две седмици.

— О, точно за това си мисля, Тереза Ковалски.

— Фамилията ѝ е Портър — чу се глас откъм кемпера и трите жени подскочиха. Беше невъзможно да не забележиш момчетата, които играеха някаква луда кръстоска между ръгби и баскетбол на площадката, но Кери бе забравила напълно за Стеф. Можеше само да се надява, че момичето е по-дискретно от по-малкия ѝ братовчед.

Тери гледаше гневно към Кери и без съмнение се опитваше да я откаже безмълвно от намеренията ѝ спрямо Джо. Нямахше да ѝ се получи, след като бившите гаджета щяха да споделят едно и също бунгало, а и брат ѝ още не беше определил дали ще си облича пижамата.

— Ще запаля скарата и ще метна няколко кренвирша — каза Лиса и издиша тежко в отчаян опит да заглади грубата част на разговора.

— Няма смисъл преди да са се прибрали мъжете — заяви Тери. — А пък и Майк ще си намери някакво извинение за това, че много му трябваш в банята.

— Гнус! — извика Стефани. — За ваше сведение, слагам си слушалките на ушите.

Лиса изчака няколко секунди и се усмихна на Тери.

— Изобщо не ми говори по този начин. Вие с Евън прекарвахте най-много време под душове.

Усмивката на Тери се изпари полека и дори Кери усети, че Лиса се шамаросва в мислите си. Майката на Кери я бе запознала с някои факти по време на припряна закуска тази сутрин, но информацията не беше достатъчна.

Евън Портър бе напуснал съпругата си преди три месеца и се бе преместил в малко студио разположено над обществена пералня. Изглежда никой не знаеше защо, не е имало никакви съмнения, че е станало заради друга жена. Или мъж.

— Няма ли баня в кемперите си? — попита Кери само за да запълни празнотата в разговора.

Двете жени прихнаха да се смеят и Лиса каза:

— Ако успееш да правиш секс с някой от мъжете Ковалски под душа на кемпера без да го поместите от лостовете, на които е паркиран, ще бъда спасител на басейна за три дни вместо теб, когато ти дойде реда.

— Ако само се опиташ да правиш секс с брат ми в кемпера, или където и да било — намеси се Тери, — ще ти скрия спрея против комари и насекоми. — Начинът по който Лиса ахна накара Кери да си помисли, че злата заплаха беше реална.

— Давай Кери, присмивай ми се — продължи Тери, — но в момента, в който слънцето залезе, ще си омотаеш краката с най-здравото тиксо, за да ги държиш затворени и да си получиш обратно репелента, повярвай ми.

— И тъй като тя ще бъде единствената жена в диаметър от петнадесет километра, която не воня на препарат, преди да се усети ще ѝ се навъдят мъже, които ще се опитат да разкъсат тиксото със зъби — допълни Лиса.

За щастие, ръмженето на приближаващите се АТВ-та избавиха Кери от коментари по това интересно и нагледно описание.

Скоростта, която се развиваше на територията на къмпинга, бе сериозна. В момента, в който братята Ковалски се показаха на хоризонта, изравниха позиции, но Кери разбра, че някъде се бе провело свирепо и лудо състезание. Мъжете и машините бяха покрити

с кал и единственото чисто нещо, което можеше да забележи, бяха зъбите на трите широки усмивки.

Нима Джо очакваше и тя да се подложи на това?

Пристигането им накара момчетата да се оттеглят от игрището и да се скупчат около тях. Стефани, Лео и Мери излязоха от кемперите.

— Най-сетне ще мога да обядвам — извика Лео.

Въпреки че не го беше виждала отдавна, Кери изпитваше все същото абсолютно и безочливо обожание към Лео Ковалски. Той бе измамно нисък и здрав, но тя знаеше, че вероятно можеше да огъне като нищо едно АТВ, ако се заинати да го стори. От край време си беше със същата посивяла късо подстригана коса и беше източника на красивите сини очи. Мери, която се бе превърнала в типичната баба, бе дала на децата си трапчинките.

Преди години, Кери се ужасяваше от Лео Ковалски. Баща ѝ бе тих човек, като изключим инцидента със стика за голф, докато Лео беше като фишек от енергия с вграден мегафон. Не знаеше какво да си мисли за мъж, който заплашваше децата си на висок тон с потресаващи закани, които включваха наричане на задник, опъване на уши и разходки зад бараката за дърва.

Разбира се нито Кери, нито децата Ковалски, знаеха какво е барака за дърва, а и Лео никога не им бе посягал в яда си, но това не омаловажаваше заканите. След няколко посещения в къщата им, Кери установи, че онова, от което децата наистина трябваше да се пазят, бе Мери и дървената ѝ лъжица.

Кери харесваше най-много поведението на Лео и Мери поведението им, когато я посрещнаха и я поздравиха така, сякаш не я бяха виждали от осемнадесет месеца, а не години. Без мелодрама, възмущение, натякване или преиграване. Просто се държаха естествено, за разлика от останалите.

Джо, Майк и Кевин се надвикваха един с друг, за да разкажат на семейството за бясното каране. Долавяха се думи като офкембър, висок склон и подобни, които ѝ звучаха като на китайски. Важното бе, че бяха карали като луди, с риск да си счупят вратовете, но се бяха прибрали невредими.

Бяха мръсни, премалели от глад и съдейки по замъгления поглед, който Джо ѝ мятеше над главите на племенниците си, доста

надървени, така да се каже. Точно както жените предрекоха, че ще бъдат.

Майк кимна към Лиса.

— Изчакай няколко минути за обяда, трябва да се изкъпя и да смъкна калта от себе си. Ела да ме провериш за кърлежи.

— Щастливи копелета — измърмори Кевин, преди да се вмъкне в палатката си, за да се преоблече.

Кери не беше сигурна защо използваше множествено число, докато не видя Джо да се приближава към нея. Освен белия отпечатък на очите, които бяха оставили очилата и косата му, всяка частица от Джо изглеждаше така, сякаш си беше взел кална баня и беше пропуснал да се изплакне.

— Не си и помисляй да ме докоснеш — предупреди го тя.

— Май имам кърлеж на гърба. Трябва да дойдеш до банята и да провериш.

По изражението му си личеше, че единствената причина, да не каже, че кърлежът е в гащите му, бе присъствието на децата.

— Добър опит, Ковалски. Толкова си мърляв, че кърлежът не би могъл да открие кожата ти нито с гугъл мапс, нито с навигационна система.

— Явно трябва да се оправям сам — въздъхна той.

Откачените топли вълни се появиха отново. Тя го проследи с поглед как се метна на машината и я подкара към бунгалото. Положи адски усилия да разсее картината, в която Джо се оправя сам.

След няколко минути, когато мина покрай нея с раница праметната през предната решетка на АТВ-то, тя все още работеше по въпроса с пропъждането на някои картини от главата си. Изгледа го как зави към банята и сериозно обмисли отказа си. Нямахте да има интервю, ако Джоузеф Ковалски умре от някаква болест причинена от кърлеж, нали?

После осъзна, че всички останали я гледат как наблюдава Джо, последва и мисълта, че той се бе запътил към общата баня, не защото тази в бунгалото беше твърде малка, а защото нямаше такава. Нямахте и тоалетна. Ами ако ѝ се наложеше да пикае посред нощ?

Светкавица.

— Зелe!

Кери забеляза как Тери подмушна един долар на деветгодишния Браян. Обзалагаше се на десет кинта, че той щеше да е първия, който щеше да намаца косата ѝ с разтопено маршмелоу, ако не го държеше под око.

Настана време за с'морс. Лео и жените разположиха столовете си встрани от периметъра на лагерния огън, тъй като мъжете явно бяха обещали на Лиса, че ще помогнат на децата тази вечер.

Това не се отнасяше за Кери, въпреки, че имаше цици, тъй като нейната позиция бе да е дресираната маймунка на Джо. Но тя беше подготвена. В началото на кариерата ѝ бяха възложили задача, да присъства на летен лагер за социално слаби деца, основан от известен актьор и там беше усъвършенствала изкуството да приготвя перфектни с'морс.

Ключът беше в организацията и в прецизната подготовка. Първо на масата за пикник трябваше да се наредят квадратни бисквити с по едно парче шоколад върху тях, и по още една бисквита до тези с шоколада. Тогава, и само тогава, запичаха нанизаното на шиш маршмелоу до златисто над огъня. Поставяха го върху бисквитата с шоколада, а отгоре слагаха другото парче, притискаха леко и издърпваха шишчето, като размазваха омекналото маршмелоу по шоколада. Броиш до десет и ядеш. Безупречен с'мор.

— Всички ли имате шишове? — попита Кевин.

В случай че хорът от възгласи не беше достатъчен, петте деца предоставиха нагледен пример, като размахаха лудо пръчките си. Кери се дръпна рязко назад, тъй като Дани насмалко щеше да отнесе върха на носа ѝ.

Кевин разкъса пакета с маршмелоу, а Боби изписка от задоволство. Преди Кери да успее да поясни, че още не беше време за пръчки и маршмелоу, децата ги изопнаха като мускетарски шпаги и чичо им забодя по едно на всяка.

Тя само наблюдаваше с тих ужас как, след като си извоюваха място с лакти, децата се приближиха към огъня.

Джо, Майк и Кевин кръжаха постоянно наоколо, нагласяха пръчки и напомняха кога е време да ги завъртят. Тази на Боби избухна в пламъци и единствено бързата реакция на Майк предотврати рязкото

й размахване, което щеше да изпрати горящото маршмелоу във въздуха.

Изведнъж към Кери се насочиха шишове от всички посоки. Загарът на всяко маршмелоу варираше от златист до въгленово черен.

— Не си готова! — изкрещя Стефани, точно когато прегорялата пихтия на Боби падна от пръчката и се лепна върху маратонката на Кери.

— Трябва ми бисквита!

— Къде е шоколадът?

— Чичо Джо, та тя дори не знае как се прави с'мор!

Кери съвсем се обърка да раздава бисквити и парчета шоколад колкото се може по-бързо, а през това време разтопеното маршмелоу се спояваше с връзката на маратонката й. Докато Браян тъпчеше устата си, Джоуи вече печеше второто маршмелоу.

След тридесет минути, когато Лиса най-сетне сложи край на поглъщането на захар, Кери беше изтощена, цялата лепнеше и й се повдигаше от с'мор, които всяко дете беше приготвило специално за нея. Тя изпусна нарочно това от Стефани и го срита под масата, но момичето я видя, а то от своя страна не искаше да я види натъжена и бързо й приготви още едно.

А Браян, малкия разбойник, определено си заслужи долара. Именно той бе отговорен за залепената с маршмелоу бисквита за лявото ухо на Кери, размазания шоколад по крачола на дънките й и трохите, които успя да пусне във врата й, докато я прегръщаше за да й благодари.

В момента, в който и последната хапка бе погълната, децата отидоха на игрището, като оставиха възрастните да се оправят с остатъците. Кери беше готова да се сгромоляса на стола, но Джо я сграбчи за лакътя и я задържа изправена.

— Имаш маршмелоу на задника си — каза той. Кери разпозна по проклетите му трапчинки, че си умираще да й се изсмее в лицето.

— Това беше най-откаченото правене на с'мор, което съм виждала — изсъска тя и едва устоя на подтика да го срита в пиццала.

— Имаш шоколад на устните.

Преди да успее да реагира, пръстът му беше там. С върха му докосна ъгълчето на устата й и го прокара по долната й устна. Тя

потрепна, без да успее да отмести поглед в страни, а Джо доближи пръста до устата си и облиза шоколада по него.

Тихият звук от засмукването накара стомахът ѝ да се свие и Кери преглътна с мъка. Той извърши цялото движение много бавно и показалият се за секунда език, с който докачи остатъка от шоколада, наелектризира тялото ѝ.

От гърлото на Кейт едва не се изтръгна стон и тя заби нокти в дланите си. Какво ѝ ставаше? Държеше се така, сякаш не бе правила секс от...

От кога не беше правила секс? Месеци? Години? Не, едва ли бяха изменили години от последния път, когато бе правила секс. Това би било тъжно. Беше със Скот, колега с привилегии, докато той не се премести в Ню Йорк, което беше преди... тридесет и един месеца.

Не беше правила секс от тридесет и един месеца.

— Що не си наемете стая?! — каза Кевин и бутна Джо от пътя си. Грабна една разкъсана опаковка от шоколад и се отдалечи.

Кери бе извадена от трансa си, обърна се с гръб към мъчителя и се захвана да събира пръснатите по масата бисквити. Слава на Бога, че се появи Кевин, иначе кой знае предателското ѝ тяло какво щеше да я застави да стори.

Беше ясно, че трябваше да отбягва оставането насаме с Джо. Но как, след като споделяха едно бунгало и леглата им бяха на метър едно от друго. Можеше да се постарее останалите от семейството винаги да се намират наоколо през деня, а вечер щеше да се преструва на заспала, веднага щом се оттегляше в бунгалото.

Да е сама с Джо Ковалски щеше несъмнено да ѝ донесе проблеми. Само че, ако този път се поддадеше на чара му, щеше си навлече неприятности с Тина, която бе много по-страшна от бащата на Кери, без дори да държи стик за голф.

След безкрайни и мъчителни часове, Джо най-сетне се усамоти с Кери. За нещастие тя беше с пижама, закопчана чак до веждите ѝ, и се въртеше в леглото като принцеса, върху матрак осеян с грахови зърна. От време на време изпускаше една от онези женски въздишки, които показваха, че е раздразнена и той нямаше да мигне докато не го приеме за факт.

Не че очакваше да се наспи добре тъй или иначе. Да организира нещата така, че Кери Даниелс да прекара нощта в легло само на два метра от неговото, не беше много находчива идея. Но да направи така, че тя да спи толкова близо тринадесет вечери, си беше направо идиотско.

Кери изпусна още една въздишка. Те ставаха по-силни и Джо знаеше защо.

— Колкото повече си мислиш за това — каза той, — толкова по-лошо става.

Тя надигна глава и намачка възглавницата си на топка.

— Не съм пила нищо от часове.

— Забелязах, но сега си мислиш за това и не го правиш тихо.

— Добре.

Той я чу как изрита завивките и се запъти към вратата.

— Фенерчето е на пода, отдясно на вратата.

След серия непохватно тракане и шумолене, фенерчето светна. Тя успя да освети очите му два пъти докато си обуваше обувките и излизаше.

Нямаше я за около двадесет секунди.

— О, Боже! — извика Кери и тръшна вратата зад себе си. — Отвън има очи.

Да, спането щеше да е просто блажено тази вечер.

— Космати горски твари, бейби.

— Мисля, че беше енот.

Не беше лесно да не ѝ се присмееш, когато завъртя ключалката.

— Погледни нещата от хубавата им страна. Щом енотът се мотае около нас, значи скунксовете и мечките са на посещение при някой друг.

— Как може това да ти е смешно?

— Защото аз не съм този, на който му се пикае.

Цели шест вата светлина прогори ретината му, когато Кери насочи фенерчето към него.

— Няма да мога да заспя, докато не отида до тоалетната, Ковалски. А ако аз не мога да спя и ти няма да спиш.

Това му беше ясно. Джо прехвърли краката си през леглото и се изправи. За разлика от Кери, той не носеше пижама, която да го покрива до веждите и се засмя, когато снопът светлина премина по

черните му боксерки преди отново да се насочи към вратата. Нахлузи анцуга и пъхна босите си крака в маратонките. След кратко колебание, си облече и риза. Въпреки че добре оформените му гърди все още привличаха жените, тук женските индивиди бяха от бръмчащия и хапещ вид.

— Хайде — каза той и никак не се изненада, че тя го накара да тръгне пръв без да остави фенерчето, разбира се.

По пътя към тоалетните, минаха край няколко огъня, които догаряха на територията на лагера, но наоколо бе тихо. Ковалски винаги пристигаха в понеделник, за да могат да се настанят и да покарат на спокойствие, преди мястото да се напълни с хора. Джо се пресегна и взе фенерчето от ръката на Кейт, за да го изключи.

— Не мога да виждам — възрази тя.

— Застани на едно място за секунда и позволи на очите си да се приспособят.

— Ако постоя на едно място, насекомите ще окачат табела „Язте колкото можете“ на врата ми.

Той се изсмя тихо и отново тръгна.

— Харесваше ти да си навън с мен през нощта.

— Правила съм и стриптийз на Гънс енд роузес върху маса за бiliarд — каза Кери, — но времената се менят, хората също.

На Джо би му харесало да не се съгласи, че се е променил толкова много, но това вероятно нямаше да бъде истина. Той беше нахакано момче, което успя да сбъдне мечтите си, но в крайна сметка се оказа изтощен и все още преследващ нещо.

И въпреки че Кери се бе променила много повече от него, самият факт, че беше с нея, го караше да се чувства млад.

— У дома не става толкова тъмно през нощта — прошепна тя, а той си припомни колко далече бе нейният дом от неговия.

— В големия град има ярки светлини — измърмори той, благодарен, че стигнаха до тоалетната и евентуалните разговори за Лос Анджелис бяха прекъснати.

Кери се забави вътре няколко минути после се появи със смутена усмивка.

— Благодаря ти, мисля, че сега ще мога да спя.

— Можем да отидем и да се натискаме на люлката — каза той, само за да я разсмее.

Получи се.

— Тери заяви, че ще ми скрие спрея против насекоми докато не си завържа бедрата, ако се опитам да се намотая с теб.

Тя се спъна в един камък, а Джо инстинктивно я хвана за ръка, за да я подкрепи. След като си възвърна баланса, той не я пусна.

— Как така отворихте дума за това?

Кери се обърна, усмихна се и той видя блестящите ѝ зъби.

— Лиса каза, че ще ме отмени като спасител за три дни, ако ти и аз успеем да правим секс под душа в кемпера, без да го поместим от подпорните греди.

Джо спря. Все още я държеше за ръка.

— И защо, по дяволите, някой изобщо е говорил за нас и секс? Не, че е нещо лошо, но... защо?

— Само за да подразним Тери — каза тя, но извърна глава.

— Три дни, а?

Кери се опита да отстъпи, но той я дръпна обратно към себе си, при което тя заби пръст в гърдите му.

— Забрави, Ковалски. Да седя край басейна е едно от уменията, което владее най-добре.

— Никога не ти се е налагало да го правиш с племенниците ми.

Значи той не бе единствения в лагера, който слагаше думите Джо, Кери и секс в едно изречение.

Интересно.

Джо забеляза сестра си насред площадката, седеше на една от люлките и чертаеше по пясъка с върха на маратонките си.

— Хей, ще отида да поговоря с Тери за малко. Взemi фенерчето и продължавай напред.

Той видя възражение, изписано на лицето ѝ, но и тя извърна поглед към площадката за игра.

— Добре, но ако ме смачка мечка, на сутринта ще се чувстваш като задник.

Джо изчака докато лъча светлина, който се движеше доста бързо, се скри зад ъгъла в посока бунгалата и се запъти към люлката. Седна внимателно до тази на сестра си, като внимаваше, да не се залюлее. По неясни причини, от проклетото нещо му прилошаваше.

— Мислех си, че ще ми е по-лесно, ако не съм в къщи — каза Тери, без да вдига поглед от заврънкулките в пръстта. — Но не мога да

спя без хъркането му, а и тишината тук само влошава още повече нещата.

— Всеки ще те разбере, ако си опаковаш нещата и се прибереш, нали знаеш?

Тя се изсмя.

— И да ви оставя тук, да се грижите сами за себе си?

Старата тънка нишка в разговора, но как да ѝ напомни, че всички тук са отговорни и компетентни възрастни, без да омаловажава всичко, което бе направила за това семейство.

— Е, една временна диета на хотдог и маршмелоу няма да убие никого.

Когато тя дори не се и усмихна, Джо започна да комбинира в едно думи като Евън, глава и бейзболна бухалка. Зет му, който скоро щеше да е бивш, беше добър човек и го считаше за приятел, но Джо беше превключил на вълна „големият батко“, въпреки, че бе само с девет минути по-голям от Тери.

— Винаги съм мислела, че ще се върне на бегом при мен — каза Тери. — Но не го направи и... Каза ми, че ме напуска, защото някъде там сигурно има нещо друго, нещо по-добро и сега живее сам, в някаква кутийка над шибана обществена пералня.

— Знам, че ти се струва сякаш е така отдавна, но са минали само три месеца. Може да поправите нещата, стига и двамата да го искате.

— Струва ли си дори да опитвам, след като той захвърли с лека ръка тринадесет години, само защото не съм била навита за бърз секс върху масата в кухнята?

Това бе подробност, която Джо още не бе чувал.

— Без да се засягаш, но не мисля, че луксозната ви маса от стъкло и месинг би понесла това.

— Същото му казах и аз, че не мога след това да поднеса закуската върху отпечатъка на задника му. Четиридесет минути по-късно си беше тръгнал.

— Един мъж не напуска семейството си само защото не му се е отворил парашута върху кухненската маса. Знаеш, че сигурно има много повече от това.

Тери въздъхна и погледна към звездите.

— Каза ми, че след като дъщеря ни вече е достатъчно голяма и прекарва доста време с приятелите си, той би искал да поработи над

това да бъдем повече Евън и Тери, отколкото само родителите на Стефани. Искал да бъде по-спонтанен и ми заяви, че го третирам по-скоро като второ дете, отколкото като съпруг.

Джо отново преминаваше през тънката нишка на разговора, но този път бе с вързани очи и леко пиян. Тя в крайна сметка наистина се бе утвърдила като управител на семейството и понякога се държеше с тях като с деца. Това бе жената, която всяка година го питаше дали си е взел достатъчно бельо за почивката. Но отново си напомни, че сега изобщо не беше момента, в който дори да намеква, че е на страна на Евън.

— Сигурно е било проява на прословутата криза на средната възраст — каза Джо — и той просто не е събрал смелост да допълзи обратно.

— Може би. — Тя подсмръкна и сви рамене, с което приключи темата. — Какво правиш с нея, Джо?

Нямаше нужда да пита кого има предвид.

— Не зная. Започна с някаква странна смесица от любопитство, отмъщение и носталгия, но сега... Понякога е напълно непозната, понякога е онази Кери, която обичах. А и химията между нас е все така ужасно силна.

— Тя ще си тръгне отново, в секундата, в която получи от теб онова, което иска, не го забравяй. С нищо не е по-добра от Лорън.

Това бе удар под кръста, но не го изненада. На Тери не ѝ харесваше само тя да се чувства зле. Но да намесва бившата му евентуална годеница в компанията на самосъжаляващите се, си беше поведение на кучка.

— Изобщо не е като Лорен. Кери не крие какво иска от мен и за какво е тук. Наясно съм, че ще си тръгне в момента, в който си получи интервюто. Просто се наслаждавам на компанията ѝ до тогава.

Тери се обърна към него, за да го погледне в очите.

— Не ми харесваше момчето, в което се превърна, когато те напусна първия път и продължавам да смятам, че не трябва да се навърташ край нея.

— За бога Тери, държиш се като квачка.

На секундата съжали, че е казал това и искаше да върне думите обратно. Не я наричаше така за първи път, но сега бе избрал възможно най-неподходящия момент.

— Добре, Джо — каза тя тихо. — Разбий сърцето си отново. После ще сме компания.

Тя прекоси площадката и се запъти към кемпера си без да погледне назад.

За жалост Кери вече бе будна и прехвърляше резюмето с корици в главата си, когато Джо я плесна по задника.

— Ставай бейби. Закуската е в осем и до осем и петнадесет Кевин вече е омел всичко от чиниите.

— Не ми пука. — Тя бе преживяла най-гадната вечер в живота си и една палачинка нямаше да ѝ помогне.

— Аз тръгвам. И за твоя информация, ако не се появиш след няколко минути, мама ще изпрати момчетата по петите ти.

Щом вратата на колибата се отвори и затвори, Кери си покри главата със завивките. Лагеруването беше отврат.

Когато укротеният Джо се прибра снощи, веднага заспа дълбоко. Тя на свой ред се въртя в леглото, будна заради нарушаваната тишина от хъркането му и от някакви звуци, които много приличаха на опитите на побеснял енот да разбие ключалката на вратата.

Да се съгласи на тази глупава уговорка бе грешка. Да се погледне в огледалото беше още по-голяма такава. Дори и това, че се чувстваше толкова зле, не я подготви за гледката.

Нямаше мивка, нито душ, нито дори тоалетна.

Да, лагеруването наистина беше отвратително, с изключение на възможността да погребее Джо някъде из дивия пущинак, където никой нямаше да го открие.

Кери нахвърля всичко необходимо за посещението ѝ до банята в една от найлоновите торбички, които Джо бе оставил да се подмятат наоколо и навлече блуза с качулка. След като придърпа качулката възможно най-ниско над ужасно рошавата си коса, отвори вратата.

Светкавица.

— Кажй зеле!

Не бива да душиш деца!

— С теб трябва да си поговорим малко за лично пространство, Боби.

— Леля Тери каза, да ти кажа, че си папарак.

— Казва се папарак и аз не съм една от тях. Аз съм журналист, тъй че можеш да кажеш на леля ти да си... — В последната секунда усетът ѝ се събуди и довърши мисълта си — ... няма значение.

— Вчера беше много по-красива.

— А ти беше много по-сладък.

Той ѝ отвърна със същата усмивка, като тази на чичо му.

— Баба каза, че храната свършва бързо, а едва ли би искала да караш ATV на празен стомах.

— Изобщо няма да идвам — отвърна тя, но Боби вече тичаше надолу по пътеката.

Кери се появи точно навреме, за да грабне една палачинка и последните две лентички бекон изпод носа на Кевин. Кофеинът се лееше свободно от кафемашината, от която дълъг кабел водеше до кемпера на Лиса, слава на Бога. Почти се бе почувствала отново като нормален човек, когато момчетата започнаха да домъкват екипировката от лятната кухня.

— Аз... боли ме глава — излъга немощно Кери.

Джо издърпа чашата ѝ с кафе и я изправи на крака.

— Можеш да се повозиш с мен днес, за да усетиш тръпката.

— По-добре да не го правя.

— Да не би да не можеш да се справиш, а момиче? — попита Лео с бумтящия си глас.

Тери се изкикоти.

Кери може и да бе прекарала половината си живот в Калифорния, но в никой случай не смяташе така.

Тери ѝ метна каската, която тя успя да хване без да си счупи нокът.

— Докажи го.

Джо се ухили и се наведе към нея, нарушавайки личното ѝ пространство, за да ѝ прошепне:

— Просто се хвани за мен и се дръж здраво, скъпа. Всичко ще бъде наред.

— Къде е тиксото? — извика Тери и този път Лиса се изкикоти.

Кери потръпна, когато дъха на Джо погали ухото ѝ. С талазите горещи вълни и надвисналите заплахи за кал в косите и залепени бедра, тя бе всичко друго, но не и спокойна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Чувствам се като Мистър Магу.

Джо се усмихна докато закопчаваше каишката на каската под брадичката на Кери.

— Има само лека прилика.

Тя присви очи зад огромните защитни очила.

— Колко лека?

— Много. Повярвай ми скъпа, Мистър Магу никога не ми е изглеждал толкова секси, колкото си ти в момента.

— Облечена в това?

Без съмнение. Дънките и ботушите бяха най-обикновени, но имаше нещо в цялата ѝ екипировка, което накара всичко в него да закипи. Жарсената спортна блуза в розово и бяло обгръщаше извивките ѝ, преди да се вмъкне в дънките, където бе положила облечените в розови ръкавици длани, изразяващи раздразнение. Каската в розово и сиво покриваше главата и долната част на лицето ѝ, а очилата съвсем го скриваха.

Но очите и езикът на тялото ѝ издаваха, че Кери няма и най-малка представа, че изглежда като един от моделите, които позираха в рекламните каталози за АТВ. Спред него изглеждаше невероятно секси.

— И да знаеш, колкото повече се окалям, толкова по-неудобни ще бъдат въпросите ми.

— Само помни, че на мен ми се полага по един въпрос, за всеки даден отговор, а и аз съм мъж. Опитай се да си представиш колко влудяващи могат да бъдат моите.

Джо най-сетне успя да закопчае каишката и я плесна отстрани по каската.

— О, извинявай. Свикнал съм да помагам на момчетата и това е установена практика между нас.

— Така е леко е клаустрофобично — отвърна тя и започна да дърпа предната част на каската.

— Чувството преминава, когато се движиш и усетиш въздуха. Да тръгваме, бейби.

— Защо трябва да сме първи? Бих предпочела да сме накрая, за да не ме чуват като пища.

— По принцип Тери е начело, за да прокара пътеката, докато аз съм отзад, дишам им праха и проверявам за ИМ.

— ИМ?

— Изостанали мъртви.

Тя се закова на място и когато Джо се обърна към нея, очите ѝ бяха по-широки от стъклата на очилата.

— Спокойно, това е само израз. Просто се уверявам дали някой не е спрял да се изпикае или да пие вода, или изобщо да прави нещо сам. Но е ужасно прашно и тъй като ти е за пръв път, ще сме отпред.

— Чудесно, сега Тери ще започне да ме мрази и за това че диша прах заради мен.

— Кевин ще е последен. Обикновено той кара близо до баща ми, но днес ще го даваме по-бавно, освен това през нощта валя малко, така че няма да е толкова зле.

— Но не трябва ли...

— Бавиш се нарочно, престани да говориш и се качвай.

Джо я проследи с поглед докато тя се качи във возилото и се настани в специално приготвеното за нея пътническо място. Мека и удобна седалка, с облегалка, вместо да седи на задната решетка, но изглежда тя не оцени всичко това. Напротив, приличаше на осъдена секси жена облечена в розово, запътила се към бесилото.

Два часа по-късно секси вече не беше прилагателното, което му идваше на ум, щом си помислеше за Кери Даниелс. Ината, може би. Трън в задника? Определено, особено ако можеше да се брои за едно прилагателно.

Когато Кери зърна хълма при Мечата лапа, където се намиреше поляната за пикник, тя пусна дръжките и сграбчи Джо през кръста, като притискаше тялото си към гърба му. Обаче не се оказа толкова секси, колкото си го бе представял. Всеки път щом се опиташе да даде газ, Кери го стисваше до задушаване.

— Успокой се, скъпа. Не е толкова стръмно.

— Набраздено е и има огромен камък!

Той се опита да ѝ говори по-меко, но през каските не беше никак лесно.

— Не е толкова зле, колкото изглежда, обещавам.

Той даде отново газ и тя изпищя, стискайки го толкова силно, че едва не го накара да повърне закуската си. Джо въздъхна и махна с ръка на останалите. Един по един започнаха да ги задминават, като повечето се смееха докато го правеха.

Джо чузна Кери по коляното и посочи към Боби, който ги задмина на петдесеткубиковата си машина. Племенникът му знаеше, че го гледат и превзе хълма така, сякаш на върха го чакаше олимпийски златен медал. Тя отпусна захвата си докато гледаше към момчето и Джо си пое дълбоко дъх.

После до тях спря Тери. Ако Кери не се бе залепила на гърба му като наелектризиран пуловер, той би се изкушил да скочи и да запуши устата на сестра си с чорап, но не бе в състояние да предотврати предстоящата словесна инжекция.

— Мама е опекла прословутото си брауни, но те са горе, на върха — каза ѝ Тери и отпраши по хълма, като остави след себе си опашка от прах и пясък.

— Кучка — отвърна Кери. — Чудесно знае, че много харесвам браунито на майка ти, но когато казах, че си умирам за него, не съм имала предвид буквално.

— Хайде скъпа, току-що видях как се изкачват децата. Кой мислиш ги е научил да карат?

— Майк.

— Да бе, засвидетелствай ми поне малко доверие. Няма да получиш никакво брауни няма да получиш.

— Няма ли друг път, по който да се качим горе?

— Не. Ако се пристрашиш, ще ти позволя да спиш на голямото легло довечера.

Това привлече вниманието ѝ. Джо разбра по начина по който тя завъртя глава и козирката на каската ѝ закачи задната част на неговата. Отново.

— Ако не умрем докато изкачваме хълма, тогава ще ми позволиш да спя на леглото?

— Абсолютно.

Тя помълча за секунда, после отпусна смъртоносния си захват и сграбчи дръжките.

— Добре. Все тая дали ще бъда на голямото легло или в интензивното, поне няма да съм на проклетото двуетажно.

Ако беше сам, Джо щеше да го постъпи както си знае, да премине лудешки по завоите и да разхвърля камъни встрани, но вместо това кара внимателно нагоре по гладката част на пътеката, както правеше майка му. Щом стигнаха върха, всички бяха вече там, облеклата и аксесоарите им бяха разхвърляни навсякъде, а майка му и баща му разопаковаха хладилните чанти.

Той паркира до машината на Кевин и изключи мотора. Кери успя да го сръга с коляно в бъбрека и с лакът по главата докато слезе, но след като успя да я придума и не му се наложи да се катери пеша по хълма, нямаше нищо против. Свали очилата, ръкавиците и каската и ги остави на предната решетка, а после се обърна да ѝ помогне.

Тя го беше изпреварила. Стоеше с разпиляна коса, лице покрито с прах, с каска пъхната под мишница и едва не спря дъха му. Очите ѝ блестяха, а усмивката ѝ свидетелстваше или за това, че бе развълнувана от факта, че е още жива или че всъщност си бе прекарала чудесно.

— Получавам брауни и легло — каза тя.

Като пълен идиот, Джо се пресегна, хвана я за врата и я целуна.

Светкавица.

— Зеле!

— Има ли вероятност да снимат Кевин? — измърмори тя срещу устните му.

Джо се дръпна назад.

— Едва ли, той не прави нищо достойно за документиране, зяпа ни като малоумен.

— Джоузеф, престани да целуваш момичето и пригответи скарата! — извика баща му отсреща.

Всички се обърнаха към тях, а пламналото лице на Кери се виждаше дори и под калните пръски по него.

— Ако Тери ми скрие спрея против насекоми, ще ми купиш нов — заяви тя.

Джо тръгна да разтовари малката скара, която беше закрепена върху предната решетка на машината на баща му, а Кери отиде в края

на полянката за пикник. Изгледът от върха на планината беше удивителен, щатът Върмонт се виждаше отгатък реката и на Джо му се прииска да я бе довел за първи път тук, когато бяха сами. За предпочитане късно вечер, при пълнолуние, когато гората бе притихнала, а Кери бе облечена съвсем леко. Можеха да постелят одеяло на тревата. Да се любят под звездите. Или още по-добре ако го направеха върху АТВ-то, идея, заради която успя да спи съвсем за кратко по гръб снощи. Джо погледна към возилото си, обмисляйки коя би била най-добрата поза за...

Фрас!

— Не пред майка ти.

— Не съм направил нищо — възрази Джо и потърка удареното място. Когато баща му пернеше някого по тила, го правеше с все сила.

— Тъй като не си носиш учебника по математика, вземай скарата пред теб и си мисли за студени душеве.

Нищо не убягваше на баща му, затова Джо стори както му наредиха и занесе скарата до гранитната плоча, която използваша при всеки излет.

Кевин стовари кутия с кренвирши върху скалата.

— Това пък какво беше, по дяволите?

— Целувка. Нещо, което пичовете като мен правят с момичетата, които харесват. Не се тревожи, някой ден ще попаднеш на достатъчно пияна жена, която да ти позволи да опиташ и ти.

— Много смешно. В случай че не си забелязал, сестра ни е яхнала метлата и без да се натискаш с обществен враг номер едно пред очите й.

— Кери не е обществен враг номер едно. Лорен е такава, следвана от Тина, шефката на Кери. Тя определено е номер две. Евън също е доста напред в класацията, но той е в нея само от три месеца. Предполагам, че двамата с Кери са на трето място.

Кевин изсумтя, остави кренвиршите и се оттегли. Джо не го обвиняваше. Всички глупави шеги на куп не биха маскирали факта, че той бе целунал Кери Даниелс пред щурото си семейство.

Какво по дяволите си въобразяваше?

Тери държеше браунито в ръце, готова да го поднесе като високо калорично маслиново клонче, когато Джо целуна Кери.

Смачка го в ръцете си.

Единствената причина да не запокити чантата с любимия десерт на коконата целуваща брат ѝ и да нахрани враните с него, бе фактът, че майка ѝ го бе опекла. Въпреки че кемпера ѝ имаше най-добрата кухня, печенето си оставаше нелека задача.

Тери се завъртя настрани, като натъпка устата си с парчета брауни. По-рано беше спряла в основата на хълма с намерение да избълва нещо гадно, може би за преобърнатото АТВ. Но страхът изписан на лицето на Кери бе толкова силен, че не ѝ позволи да го каже. Искаше ѝ се да го бе сторила, обаче.

— Какво има, мамо?

Тери преглътна браунито и се усмихна на Стеф.

— Нищо, защо?

— Не схващам защо се притесняваш толкова ако чичо Джо отново се хване с Кери.

— Те няма да се хващат отново. Коя част от думата „нищо“ не успя да разбереш?

— Имаш същото изражение на лицето си, както онова, когато тате дойде в къщи за да си събере багажа.

Тя наблъска останалите парченца от сладкиша в устата си, само за да си открадне няколко секунди за размисъл.

— След като скъсаха, чичо ти Джо дълго време беше доста нещастен. Не искам отново да преживее същото, това е.

— Може би тогава не са били готови, но сега, след като са пораснали и са минали през други неща, са осъзнали, че се обичат в крайна сметка.

Как бе успяла да роди такава безнадеждна романтичка?

— Тя има живот и успешна кариера в Лос Анджелис. Няма да остане и ако се хванат отново, както го наричаш, той ще бъде наранен повторно.

— Както и да е — каза Стеф, а Тери изрече тиха благоденствена молитва в името на вятърничавите тийнейджъри. Тя погледа как дъщеря ѝ отиде при момчетата, които играеха на смени на федербал без ракети. Не я изненада и това, че един от племенниците ѝ пътуваше

със смачкано перце. Обикновено можеше да получиш какъвто и странен предмет да ти дойде на ума от тези четиримата.

Тери се зае да приготви скарата на поляната в подножието на планината, иначе рискуваше да остане за дълго на едно място и някой да си позволи да завърже разговор. Не ѝ убягна фактът, че Кери успяваше да прави същото.

Въпреки че семейството ѝ искаше да приеме Кери отново сред тях, Тери не беше отворена за идеята. Тя беше близначка на Джо, никой друг не му бе съпричастен, толкова силно колкото бе тя. Може би бяха забравили дните, годините, в които Джо се бе заключил в офиса си с компютър и бира.

В началото се опита да ѝ пробута някакви небивалици за това как алкохолът премахвал преградата между логическата и творческата половина на мозъка. Всъщност единственото нещо, което премахваше, беше връзката му със семейството.

Никога нямаше да забрави деня, в който Джо престана да пие. Удари Кевин, не по онзи закачлив начин между двама братя, а с истински, изпълнен с ярост удар, който му разби носа. И това беше краят. Заряза го завинаги и никога не посегна към него, дори и по време на най-тежките си периоди покрай инцидента с Лорен.

Но Тери се опасяваше, че Кери е ахилесовата пета на Джо и никак не искаше точно този епизод да се повтори отново.

— Измисли ли как да застанеш помежду им този път? — попита майка ѝ, която стоеше до нея, награбила пакетчета с кетчуп, горчица и разни сосове.

Винаги ли бе толкова прозрачна?

— Не съм заставала между тях първия път. Кери го направи. Тя не е добра партия за него, мамо, много добре го знаеш.

— Знам, че имаш усещането, че животът ти е излязъл от контрол и се опитваш да контролираш този на брат си. — Тя изсипа пакетчетата на масата.

Дузини горчиви реплики напираха на устните на Тери, но ги преглътна.

— Може би.

— Или пък се притесняваш да не зареже *теб* отново вместо Джо.

Майка им трябваше да прекарва по-малко време в гледането на телевизионни шоута, тип Доктор Помогни си сам.

— Вие с Евън взехте ли си час за брачен консултант?

— Не, ще се обадя на бракоразводен адвокат, когато се прибера.

— Не че знам *нещо* по въпроса как да запазим брака си след толкова години, но би могла да опиташ да поговориш с него, преди да се разведеш.

— Той се развежда с мен, мамо.

— Не и ако го разубедиш.

Сякаш една жена имаше нужда да чува отново и отново репликата „По-добре да съм сам, отколкото женен за теб“.

— Може би щяхме да поговорим за това, ако ми беше споделил, че е нещастен. Можеше да опитаме и консултации, но той предпочете да си тръгне.

— Ти трябва...

— Спри — сопна се Тери. — Моля те, мамо. Не може ли просто да се наслаждавам на изгледа, както всички останали?

Когато майка ѝ протегна ръце, на Тери не ѝ остана друг избор, освен да се предаде на майчинския жест.

— Натъжавам се, заради това, че няма да се бориш за него — прошепна тя, долепила устни до бузата на Тери. — Знам, че го обичаш.

Така беше, но Тери нямаше сили да завлече Евън обратно в дома им и да прекарва всеки ден в страх, че може отново да я напусне.

— Понякога любовта не е достатъчна.

Кери бе издържала двадесет и четири часа без телефон, електронна поща и смс-и за пръв път, откакто се помнеше. Може би от години. Тъй като беше пристрастена към тези похвати на комуникация, очакваше да я удари абстиненцията, да започне да трепери или нервно да помръдва пръстите си, сякаш пише съобщения. Вместо това се почувства отпочинала. Спокойна. След още няколко дни щеше да разбере дали това изпитваха хората, които постеха и не се хранеха по цял ден. Пречистени от токсини.

Ниският тембър на Джо привлече вниманието ѝ, което се насочи към мястото, където той разговаряше с Кевин. Обсъждаха нещо при АТВ-то на Кевин, а тя ги наблюдаваше с крайчеца на окото си, като се стараеше да не я забележат.

Умение, което Джо очевидно не бе усвоил. Да я целуне пред цялото семейство? Какво си мислеше? По дяволите, не би трябвало изобщо да я целува. Не че тя имаше нещо против, но все пак...

Какво означаваше това? Мъжът бе прекарал цяла нощ насаме с нея в усамотеното бунгало без да я докосне. Нима, след като майка му и Тери бяха в публиката, бе изпитал напиреща нужда да ѝ лепне една целувка?

Ако смяташе това за странно, тялото ѝ инстинктивно ѝ напомни за позата, в която бяха омотали телата си и с притеснение установи, че либидото ѝ помни като слон що се отнасяше до целувките на Джо.

В секундата, в която устата му докосна нейната, шията ѝ потръпна в очакване, че устните му ще се плъзнат надолу. Зърната ѝ настръхнаха, тъй като те бяха следващата спирка по пътя.

След това... е, топлината продължи да се разлива към слабините ѝ, докато фотоапаратът на Боби не ги прекъсна. През цялото време докато ядеше препечения кренвирш и събираше парчетата от чипса, умът ѝ постоянно се отплесваше в спомени как прави секс с Джо.

Бяха им необходими няколко опита, докато го направят както трябва, но практиката не представляваше трудност. Уайтснейк кънтеше от колоните на колата. Сладкият дъх на вино от устните на Джо, смехът им, когато нечий лакът или крак натиснеше клаксона.

И след това самият акт. Как всеки път в даден момент той спираше за кратко със сдържаност, която караше мускулите му да потрепват, поглеждаше я в очите и ѝ казваше „Обичам те, бейби“.

— Престани да зяпаш задника на брат ми.

Спипаха я. Кери не можеше да стори нищо за руменината, която обля врата и страните ѝ, затова погледна кръвнишки към бившата си най-добра приятелка.

— Къде ми е браунито?

— Изядох го, докато се натискаше с Джо пред племенниците му. О, и пред родителите ни.

— Аха, любимката на Драматичния клуб отново превзе сцената. — Тя се беше натискала с Джо и много добре знаеше, че според него една целувка изобщо не може да се нарече натискане. — Смяташ да ми отправяш евтини нападки през цялото време, така ли?

— Може да си тръгнеш, когато пожелаеш. — Тери сви рамене.

— Имам работа за вършене. — Която ако оставеше несвършена, щеше да ѝ гарантира безработица.

Тери завъртя очи и се оттегли, което бе добре дошло за Кери.

— Събирайте нещата! — изкрещя Лео и всички се размърдаха.

След като привързаха багажа за машините, беше време да настъпят газта. За щастие Кери успя сама да закопчае каишката на каската си и бе пощадена от нежните докосвания от пръстите на Джо по брадичката си.

Настани се на мястото си и притаи дъх докато Джо се наместваше между краката ѝ.

— Дръж се, бейби!

Кери сграбчи дръжките, но щом потеглиха надолу по хълма, тя започна да се приплъзва към него. Не ѝ беше за пръв път откакто напуснаха къмпинга, на няколко пъти се усещаше, че е притисната в Джо, слабините ѝ в задника му, гърдите ѝ в гърба му, но този път беше различно.

Той я бе целунал. Целувка, която ако не бе наблюдавана от всички, щеше да доведе до още целувки, които да преминат надолу по шията и след това...

Возилото тръгна по равния терен в основата на хълма и тя се намести на седалката си. Това не помогна. Просто нямаше достатъчно място, за да си осигури пространството, което търсеше.

Решена да се разсее преди да стори нещо глупаво, като например да забрави, че семейството му беше зад тях, и да го сграбчи, Кери опита да се фокусира върху пейзажа.

Дървета. Още дървета.

Я, виж!

Дърво.

После той мина през неравност, машината подскочи и я прати там, където беше в началото, залепена за гърба на Джо.

Каските им се удариха отново, тя пусна дръжките, обви го с ръце и положи длани на плоския му стомах.

АТВ-то спря толкова внезапно, че телата им се дръпнаха рязко, Джо направи някакъв страничен скок и слезе от машината.

— Искаш ли да покараш?

— Не.

— Мини отпред. Ще ти хареса.

С ясно изразено лошо предчувствие, тя направи както ѝ наредиха. Всичко друго трябваше да е по-добро от това задникът му да е между бедрата ѝ.

Докато Джо се усети каква грешка направи току-що, бе твърде късно да промени ситуацията.

Искаше да накара Кери да престане да притиска бедрата му с нейните и ръцете ѝ да не са на няколко сантиметра от ципа на дънките му. В паниката си, реши да ѝ предложи да седне пред него.

Страшно кофти идея.

Само ако беше отделил половин минута да помисли за последствията от това, че задникът ѝ ще се опира в слабините му, можеше просто да ѝ даде АТВ-то и да се върне пеша до лагера.

— Какво да правя? — попита тя, а той трябваше да се фокусира върху факта, че току-що сам се насади да е пътник на тристакилограмово возило, шофьорът на което нямаше идея как се управлява.

— Тъм... натисни газта с палеца, но...

Каските им се удариха, след като АТВ-то потегли толкова бързо, че за малко не се изправи на задните гуми. Кери издаде сподавен вик, докато той се опитваше да надвика мотора и ѝ крещеше да спре. Успя да сграбчи дръжките, за да не изпадне от седалката.

Също толкова внезапно спряха, той дръпна рязко главата си встрани, за да спести и на двамата поредния удар на каските им.

— Не ме остави да довърша. Щях да кажа леко.

Смехът и подсвиркванията на останалите зад тях я накараха да се стегне.

— Не мога да го направя.

Джо се обърна и махна на другите, като не пропусна да забележи гневния поглед на Тери иззад каската на Кери и подхилкванията на децата.

Кевин, който караше най-отзад, отби с останалите и спря.

— Искаш ли да ви изчакам?

— Не, ние ще се забавим. Ще се видим долу.

Брат му го погледна, сякаш му казваше „Да бе, да“, убеден, че забавянето им няма да се дължи на скоростта, но Джо го пренебрегна.

— Ще се видим долу.

Изчака останалите да напреднат значително, най-вече за да се уталожат праха след тях и се зае да я напътства в управлението като ограничи физическия контакт до минимум.

Тя схвана доста бързо и щом страхът от нараняване отмина, той се отпусна и умът му възприе близостта им, като прибави факта, че бяха насаме и се приготви за тревожен резултат.

От импровизираната публична целувка насам, той не спираше да мисли за повторение. Може би този път с повече финес и значително по-малко зрители. Въпросът бе дали Кери щеше да му позволи. Първият път бе неочаквана атака, но пък тя не го зашлеви, нито го наруга след това.

Стигнаха до затулено кръстовище, Кери отби возилото встрани от пътеката и изключи мотора.

— Боли ме палеца.

Той се засмя, докато тя слизаше от машината и си свалеше очилата.

— Това е нормално. С всеки се случва първоначално, после се свиква.

Кери си свали каската и Джо видя колко бе доволна.

Когато в ресторанта ѝ каза, че времето е било доста благосклонно към нея, не беше преувеличил. Облечена в тясната черна рокля с убийствени точета и грим, беше доста апетитна гледка. Но тук, на сред гората, покрита с прашни следи по лицето, със смачкана от каската коса и нахилена до ушите, бе най-красивата жена, която някога бе виждал.

Бе опасно да се взира в очите ѝ и да търси младата Кери, която го обичаше, но той успя да я види. Зад лъскавата непозната надничаше момичето, с което бе искал да прекара остатък от живота си.

— Може ли да продължа да карам? — попита тя, а той едва не изстена.

През целия път до лагера щеше да усеща задника ѝ между краката си. О, не, в никакъв случай. Нямаше да успее, без да се изпразни в панталоните като тийнейджър.

— Разбира се.

Тъй като хладилната чанта с водата замина с останалите от семейството, те постояха още няколко минути, докато Джо събираше

смелост да я целуне отново.

— Защо ме целуна? — попита тя внезапно. Погледът ѝ се втренчи в него и сякаш освети лицето му като лампа над бюрото на разпитващ следовател.

— Неизправност в механизма на пространствено-времевия континуум, предполагам. Старите навици умират трудно и така нататък.

Страхливец.

— Окей — кимна тя, но според него не изглеждаше толкова спокойна, колкото би ѝ се искало. — Знаеш, че не сме тийнейджъри вече. На практика сме непознати.

— Сигурно. — Той беше непознат, който знаеше точно къде да я докосне, за да я накара да скимти и да го моли да... *Проклятие*. — Готова ли си да тръгваме?

Джо трябваше да се отдалечи от нея, макар и за няколко минути. Нямахше начин да оцелее две седмици подложен на това.

ПЕТА ГЛАВА

Кери още не си бе поела въздух от карането на АТВ и се озова впримчена в задълженията на спасител край басейна. Получи се така заради Джо, който беше обещал на Лиса, в замяна на това Майк да изведе братята си навън.

От всички занимания на семейство Ковалски, в които Джо без съмнение щеше да я принуди да участва, тя очакваше да се наслади най-много на това. У дома пейзажът бе осеян с плувни басейни, но Тина не й плащаше, за да се излежава край тях.

Увери се, че е взела всичко необходимо. Сгъваем стол, който си набави от Лиса. Тънка копринена препаска във весели тонове, която да подчертае черният ѝ бански костюм. Кърпа, бутилка вода, съдебният трилър с мека корица, който си купи от летището. Върза косата си, сложи си слънцезащитен крем и бе готова да тръгва.

Джо се спря и подсвирна леко, когато тя се появи на верандата.

— Уау, бейби.

— Спести ми го, Ковалски. — Но въпреки това се изчерви. Възстановяването след деня, в който имаха близък контакт, ѝ отнемаше повече време, отколкото бе очаквала. — И престани да ме наричаш бейби. Вече не сме тийнейджъри.

— Не мога да се контролирам. Щом те видя и думата ми изниква в съзнанието. Винаги е било така.

Наистина винаги я бе наричал така, но това беше някога, преди да се опита, с не особен успех, да спазва професионална дистанция между тях.

— Може ли поне да не го използваш пред семейството ти?

— Може ли да ти викам бейби, когато сме насаме?

— Нима мога да те спра?

Той сви рамене.

— Вероятно не.

Това беше най-доброто на което можеше да се надява и ако трябваше да бъде откровена, предложението не бе чак толкова лошо.

— Става.

— Ако искаш може да отидеш на басейна. Децата ще чакат пред вратата, тъй като не им е позволено да влизат, ако няма възрастен наоколо. Аз отивам да се преоблека и ще дойда. Обаче май ще е по-добре да оставиш книгата.

— Ще седя край басейна, ще отмарям, ще си чета и ще наблюдавам децата как плуват.

— Да не кажеш, че не съм те предупредил.

Петнадесет минути по-късно, книгата с меки корици беше мокра и издута до размерите на „Война и мир“, столът ѝ бе катурнат, тя бе вкарана насила в басейна, а Стеф пляскаше Дани по задната част на бедрата с мократа препаска на Кери.

Беше се отказала да следи на кой не му бе позволено да тича, кой не трябваше да скача във водата и кои не трябваше да се давят взаимно. Всички викаха, блъскаха се, крещяха и бе невъзможно да обхване с поглед и петимата наведнъж.

Кери тъкмо се довлече в страни от басейна и чу „Напред!“. Викът бе последван от плясък и малка вълна.

— Никакво скачане! — извика тя. — Никакво тичане, крещене и за Бога, Брайън, остави брат си да изплува и да си поеме въздух!

Чу смеха на Джо преди да види лицето му, обърна се и видя, че се приближава към басейна заедно с братята си. По принцип би се насладила на гледката — трима високи и здрави Ковалски по плувки, но либидото ѝ бе капнало от умора, както и цялото ѝ тяло.

— Мислех, че не влизаш във водата — извика Джо.

— Нямаше, но чух как Джоуи се опита да въвлече Брайън в някаква игра на име „Гибелен скок за двама“, което не ми прозвуча много добре. Отидох да го предотвратя и едното от двете демонични изчадия, не се засягай, Майк, изтича и се блъсна в мен. Спънах се и се озовах в нещо като „Гибелен скок за трима“, който не е толкова забавен, колкото звучи. — Тя спря за малко. — Това се случи, след като ми намокриха книгата.

Джо се превиваше от смях и Кери се учуди, че успява да диша, а Майк пхна два пръста в устата си и извири пронизително. След секунда всичките пет деца седяха в края на басейна, а дяволитите им личица излъчваха невинност.

— От две до шест — извика той към децата. — Започвайте.

На Кери ѝ отне малко време, за да осъзнае, че те си повтаряха таблицата за умножение.

— Това помага ли?

— И още как. От две до шест е предупреждение, от седем до десет вече е сериозна работа. Рядко ни се налага да ползваме единадесет и дванадесет.

— Ако това е обичайното им наказание, сигурно са най-добрите по математика.

Майк се усмихна.

— Пълни отличници, до един. Е, без Боби, но той пък е сред първите в предучилищната.

— Шегуваш се — каза Кери и избърса водата от лицето си с ръка, тъй като кърпата беше мокра. — Зли и умни, най-опасната комбинация.

Тя се възползва от затишието, обърна стола и праметна препаската и кърпата на оградата. Остави книгата на слънце, за да изсъхне. Тъкмо беше стигнала до най-интересното, по дяволите.

— Шест по дванадесет е седемдесет и две! — викаха децата в един глас.

— Полека с Кери — предупреди ги Джо. — Тя е чувствителна.

Без да се замисли, Кери изпъна крак и го блъсна във водата. Крещенето, блъскането и плясъците се разнесоха отново. Не беше чак толкова зле, докато Кевин не се опита да я завлече в „Гибелен скок за двама“. Последвалата подводна борба между Джо и брат му превъзбуди децата и Майк трябваше отново да прибегне до свирене с пръсти.

Накрая, мокра, изтощена и леко изгоряла, Кери реши, че е време да повлече още по-окаяните си плажни принадлежности по пътеката към колибата. Стигна до площадката на Лиса, разтвори стола и се сгромоляса на него.

— Имаш вечното ми уважение и възхищение — каза тя на майката на момчетата, която само завъртя очи и отвори скарата. — Наистина, нямам идея как се справяш.

— Бяха обичливи и прекрасни бебета. Спечелиха ме докато бяха малки.

Кери се усмихна и затвори очи. Трябваше да стане и да се замъкне до колибата. Да си вземе душ и да се преоблече. Да намери

бутилирана вода. Но под сянката бе толкова хладно и приятно, Лиса си тананикаше, и тя не можа да помръдне. Само още няколко минути.

Последното нещо, което Тери искаше да види, когато се приближи към кемпера на Лиса, бе Кери Даниелс по бански, затворила очи и изпъната грациозно в сгъваемия стол.

От безбройните гостувания с преспиване като малки, тя знаеше, че Кери хърка ужасно силно и бе сигурна, че не спи. Но пък може би поправяха и този вид дефекти в Калифония. Премахване на трета сливица или нещо подобно. Едва се сдържа да не ритне стола ѝ, когато мина покрай нея. Може и да звучеше неразумно, но Кери се бе превърнала в олицетворение на цялата лайнарщина прецакала живота на Тери. Не можеше да излее яда върху семейството си, нито върху Евън, който беше далеч, но можеше да насочи това недоволство в чувствата си към жената, която отново правеше брат ѝ на глупак.

Но Тери остави принцесата да си почива и се втурна да помага на Лиса, която приготвяше вечеря за групата. Членовете на семейството започнаха да прииждат един по един. По едно време Тери вдигна поглед и видя Кери, която се бе потопила в сериозен разговор с Дани. Дванадесетгодишният син на Майк кимаше сериозно на всяка нейна дума, сякаш тя беше някакъв проклет оракул.

— Кери, мислиш ли, че би могла да помогнеш със салатите или те е страх да не си счупиш някой нокът? — Всички се обърнаха към нея, което не я изненада. Това се получи малко по-гадничко, отколкото бе предвидила. — В хладилника на мама са.

— Можеше просто да ми кажеш, че имаш нужда от помощ — отвърна Кери спокойно, което, разбира се, накара Тери да изглежда още по-неразумна. — И без друго щях да предложа, просто исках да довърша разговора си с Дани.

— Значи няма да ти отнеме много време, след като захвърляш приятелства като мръсно бельо.

Кери се скова за секунда, после присви очи.

— О, край! Това са пълни лай... глупости, Тереза Ковалски.

— Портър — изчурулика Стеф.

— Не си и помисляй да го отричаш, Кери Даниелс. Веднага щом онази русата, как — ѝ — беше — името с големите цици ти позволи да

сядаш на тяхната маса за обяд, приятелството ни приключи.

— Това беше Кери — намеси се Кевин.

— Какво? — попитаха и двете.

— Кери имаше руса коса и големи цици. Как — й — беше — името беше брюнетка.

— Както и да е — сопна се Тери, преди да се обърне към Кери. — Мисълта ми беше, че ме захвърли като торба пълна с пресни кучешки лайна, заради момиче, на което дори не си спомняме името.

— Къртни Карлсън — каза Кевин.

— Точно така — Кери се намръщи. — Как помниш? Ти си по-малък от нас.

— Снимките й от албума на випуска, особено онези импровизирани, на които бяха заснети клакьорките. Понякога... — той млькна, явно си спомни за присъствието на Стеф — ... ги вземах с мен, когато се проверявах за кърлежи.

Тери едва укроти смъртоносния си поглед, който му отправи преди отново да се върне на темата за въпросната блондинка.

— Опитах — каза Кери. — Обаждах ти се, за да те поканя някъде, но ти винаги ставаше зла. Казваше, че си заета и че трябва да се забавлявам с новите си приятели. В един момент спрях да ти се обаждам.

Вратът на Тери пламна. Знаеше, че останалите също го виждат и това я вбеси още повече.

— Предпочете тях пред мен.

— Те бяха забавни, докато ти имаше бастун в задника си, и да, беше неизбежно да остана с тях, вместо с теб, не мислиш ли?

— Момичета! Престанете.

Щом Мери Ковалски кажеше, че нещо трябва да се прекрати, то се прекратяваше. Всички се захванаха с онова, което правеха, освен Кери, която успя скришом да покаже среден пръст на Тери, преди да се запъти към кемпера на майка й.

Смехът, който се надигна в нея, я изненада. Тери направи всичко възможно да го потисне. Спомни си, когато бяха млади, че именно тя бе тази, която първа се осмеляваше на този жест. Насаме разбира се, само се упражняваше. На Тери й отне време да добие смелост, а и за нещастие се намираще близо до огледало. Джо мярна пръста й и

извика мама, която директно ги уведоми, че това трябва наистина да прекрати.

Заедно си прекарваха толкова хубаво. Повечето от детските ѝ спомени включваха Кери. Двете се смееха, играеха с кукли Барби и тормозеха Джо. Но също така си спомняше колко я болеше, когато виждаше Кери с новите ѝ приятели. Може би наистина я бе отблъснала, преди тя да я превари и да я изостави, като си мислеше, че няма да я боли толкова. А може би приятелството им просто се бе изчерпало.

Тери беше срамежлива и това, че изгуби най-добрата си приятелка беше болезнено, без значение чия бе вината. Кери, която сядаше да обядва с отворените, с хубавата си коса, с дрехите, които не бяха от евтин магазин. Всичко това ѝ бе изглеждало като непростим грях.

Преди почти двадесет години. Дори тя трябваше да признае, че откакто Кери бе пристигнала, не бе сторила нищо, с което заслужаваше да бъде третирана по този начин. Джо бе казал на Тери, че тя е тук само заради работата си и че се бе съгласила на всичките му условия. Колкото до целувката, Джо бе този, който я натисна. Брат ѝ беше привлекателен мъж и тя не би трябвало да обвинява Кери, за това, че не се дърпаше много, без значение дали имаха минало или не.

Което означаваше... по дяволите, дължеше извинение на Кери.

Може би по-късно, когато нямаше да има публика. Ако беше Стефани, щеше да я накара да се извини пред всички. Извършиш ли престъплението на публично място, трябваше да изтърпиш и присъдата си пред публиката.

Но ползата от това да си възрастен, бе тази, че можеше да престъпиш собствените правила.

Тери успя да си държи устата затворена по време на вечеря, дори когато Стефани се усети и се залепи за Кери с един брой на *Спотлайт*. Срещала ли си се с еди-кой-си, беше въпросът на вечерта и броят на положителните отговори превърнаха дъщеря ѝ във фен на Кери, толкова заклет, колкото бе и Джо.

— О боже мой, мамо, чу ли това? — възкликна Стефани, когато Кери ѝ разказа, как един от сексимволите на Холивуд бе разлял виното си върху нея.

— Много забавно. Той поне може да си позволи да плати сметката за химическо чистене — отвърна тя небрежно и усети как напрежението се спуска като балон. Одобрителният поглед на майка ѝ премахна всякакво съмнение, че всички очакваха да каже нещо неприятно.

Никак не беше лесно, обаче. Стефани беше сноп от предпубертетски тревоги и поведение и да я наблюдава как попива компанията на Кери я караше да се чувства сякаш отново е седнала сама на грешната маса в столовата на училището.

Кери се впусна в поредната история за изцепка на знаменитост, а Тери престана да я слуша и спря да обръща внимание на възторжените реакции на Стефани.

Вместо това насочи вниманието си към Майк и Лиса, които едва успяваха да замажат факта, че почти не си говореха. Изглежда между тях имаше много по-голямо напрежение от това между Кери и Тери, ако изобщо можеше да съществува такова нещо.

Семейната клюка гласеше, че когато Майк споменал за готовността си да се подложи на вазектомия, Лиса му отговорила с предложение първо да си направят още едно бебе. Очаквано, Майк не реагирал особено добре.

Унинието обгърна Тери като мъгла. Сякаш семействата на всички се разпадаха. Дори и Кевин лекуваше болката си от развода, въпреки, че отказваше да говори за това. А сега Майк и Лиса, които изглеждаха като безупречната двойка, преминаваха през труден период и Тери не можеше да им помогне с нищо. По дяволите, тя дори не можеше да спаси собствения си брак. Кое я караше да си мисли, че има някакъв шанс да помогне на който и да било друг?

Кери се тръшна по диагонал върху леглото с въздишка на задоволство. Тази вечер нямаше да лежи върху дунапрененото парче, нямаше да чува скърцането на шперплата и нямаше да се притеснява дали ще удари главата си в горното легло, ако подскочи в съня си, в случай че еноътът успееше да разгадае как да отключи вратата.

Облечена с пижамата си и освежена след посещенията на банята, бе готова за сън. Грабна тениската и гребена, които Джо беше оставил

върху леглото и ги захвърли отсреща на долната част от двуетажното. Опъна се по гръб като зае цялото легло.

— Удобно ли е? — Джо не звучеше толкова развълнуван относно новото разпределение за спане, колкото беше отначало.

— Много, благодаря.

— Няма ли да си свалиш обувките?

— Може би.

По-късно, обаче. Тя беше изтощена и за момента не се помръдваше.

Шперплатът изстена, когато Джо изпробва тежестта си върху него.

— Трябваше да те оставя в подножието на хълма и да те накарам да го изкачиш.

— Тихо, опитвам се да заспя, преди да ми се допикае отново.

— Още не си ми задала въпрос.

— Какво искаш да... О! — По дяволите! Как можа да забрави за интервюто? Обвини инструкциите за мариноване на бифтек, картофената салата на Мери и най-добре опечената царевица на света. Беше в хранителен ступор, през който дори убийствената ѝ амбиция не можеше да проникне. Добре че Тина не можеше да я види.

Докато проклинаше шефката си и допълнителната порция от картофената салата, Кери се обърна и седна на ръба на леглото. Джо се беше разположил на двуетажното, ръцете му бяха зад тила, а ходилата му опираха в таблата. Едва се побираше и тя се зачуди дали не трябва да изпитва вина, но отплатата важеше и за двете страни.

Кери бързо грабна бутилка вода и тефтера си, само и само да приключи всичко по-бързо, за да може да заспи. Не смяташе да пие много от водата, тъй като това щеше да доведе до среднощни спринтове в тъмното, но въздухът в колибата бе сух.

Седнала в края на голямото и удобно легло, тя отвори тефтера на първия въпрос.

— Как така приятен човек като теб се захвана да пише толкова болни и извратени трилъри?

Той извърна глава и се намръщи насреща ѝ.

— Що за въпрос е това?

— Отговарящ на правилата.

— Нарече ме болен и извратен.

— Не, нарекох книгите ти болни и извратени.

— Но аз ги пиша.

— От там идва и въпроса. Що за ненормална муза измисля такива истории?

Той погледна към горното легло.

— Всъщност, едно момиче, което познавах преди години, е музата ми. Бяхме влюбени, а аз имах мечтата да пиша смислени произведения, които да печелят приветствия от критиците и престижни награди. После момичето изтръгна сърцето от гърдите ми и заби в него знак на който пишеше Калифорния или Разбито.

Кери извъртя очи и започна да потропва с гумичката на молива си по тефтера.

— О, моля те.

— Аз се напих и написах книга за една мадама на име Кери Даниелсън, която е измъчвана от демона на отмъщението, призован от опустошеното ѝ бивше гадже.

— Да, четох я и изобщо не бях впечатлена.

— Така открих, че болния и извратен похват на писане е забавно занимание, а и с него се печели добре.

— Джо, не мога да го напиша.

— Защо? Това е самата истина.

— Първо, майка ти ще ме пребие с дървената си лъжица и второ, хората ще започнат да се ровят и ще разберат коя е така наречената Кери Даниелсън.

— Някои жени биха били поласкани, да се окажат муза на известен автор.

— Някои жени не са прочели как са им направили маникюр с мачете.

Трапчинката се появи на бузата му.

— Това беше леко прекалено.

— Ами сцената, в която демонът на отмъщението обладава колата на героя и я преследва докато тя не скочи от моста в ледената река, за да се измъкне?

— Всъщност, това е една от любимите ми сцени.

— Щях да изгоря целия проклет ръкопис, ако не бях против оскверняването на книгите по принцип. Обзалагам се, че семейството ти е изпаднало в екстаз.

— Тери със сигурност.

— Добре, но аз все още не смятам да публикувам този отговор. Наистина ли искаш феновете ти да узнаят, че си написал първата си книга пиян?

— Написах първите четири книги пиян. Когато ме напусна, ме нарани силно и последваха няколко години, в които уискито, убийството и осакатяването на тела бяха моя свят.

— Не съм те виждала да пиеш, откакто дойдохме тук.

— Престанах да пия, когато семейството ми започна да ме харесва по-малко отколкото аз самият се харесвах. Беше тежка година. Третата ми книга попадна в класацията на Ню Йорк Таймс, четвъртата беше наред, но петата всъщност бе отхвърлена. Трябваше да се науча да пиша без алкохол.

— За Бога, Джо, та ние бяхме деца тогава. Наистина ли си смятал, че ще заживеем щастливо завинаги?

— Да, бейби, наистина го вярвах.

Както и тя. Или поне така се надяваше. Обаче бъдещето на Джо съдържаше живот край семейството му и тракане по клавиатурата. Докато Кери искаше нейното да включва пътуване, може би известно благосъстояние и определено няколко чифта убийствени обувки.

До зората на деня, в който се дипломира, тя вече знаеше две неща. Джо никога нямаше да напусне Ню Хемпшир, а тя щеше да направи точно това. Прощалната му реч с випуска, в която основната линия бе дома и семейството, бетонира решението ѝ.

— Нямаше да се получи между нас, Джо. Ти вече имаше всичко, което си искал. Аз дори не знаех какво искам.

— Имах всичко, което съм искал, докато не си тръгна. — Палавите му трапчинки, които се появиха бавно върху лицето му, едва не я разтопиха, но само отвътре, където той не можеше да надникне. — Но сега се върна.

О, Боже, когато се изразяваше по този начин, почти звучеше като хубаво нещо. Вместо да рискува и да поеме по пътеката на спомените, тя закачи молива на тефтера и пренебрегна последния му коментар. Трябваше да се съсредоточи върху работата.

— Твой ред е, Ковалски. Един въпрос. — Тя отвори бутилката с вода и отпи.

— Някога преструвала ли си се, че изпитваш оргазъм?

Тя се задави с водата.

— Какво? Не можеш да ме питаш такова нещо!

— Ти беше тази, която се споразумя за правилата. Или по-скоро не го направи. Нима отказваш да ми отговориш?

Тя почти отговори „да“. Не беше свикнала да коментира оргазмите си, били те фалшиви или не. Не си водеше дневник.

— Можеш да не ми отговаряш, разбира се. Но утре губиш правото да ми зададеш нов въпрос — напомни й той, в случай, че беше забравила.

Почти си струваше, но нямаше да има достатъчно полезна информация за Тина, с която да я разкара от главата си.

— Да, преструвала съм се, че изпитвам оргазъм в миналото си.

Очите му се разшириха.

— Колко отдавна? Преструвала ли си се и с мен?

Джо изглеждаше ужасен, което я накара да се засмее. Кое то пък го втрещи още повече и тя съответно се разсмя по-силно.

— Не е смешно, Даниелс. Отговори ми, симулирала ли си оргазъм, когато си била с мен?

— Въпросът ти за тази вечер бе зададен и му бе отговорено, Ковалски. Запази си този за утре. — Тя постави бутилката с вода върху нощното шкафче и се пъкна под завивките. — Ако си сигурен, че искаш да узнаеш.

ШЕСТА ГЛАВА

Кери оцеля след първото самостоятелно каране на машината, която Джо бе донесъл специално за нея, въпреки съмненията, които я обземаха от време на време.

АТВ-то беше по-малко от това на Джо и от онова, което тя управлява предния ден, и не се стрелкаше толкова бързо, дори и да натиснеше газта по-силно. Освен това ѝ позволиха да покара няколко минути покрай къмпинг района, преди да поемат към планинските пътеки.

За щастие, децата останаха в лагера заедно с Лео и Мери, въпреки бурните им протести и нямаше да ѝ се налага да се притеснява, че ще бъде задмината от дребен келеш на мини АТВ. В последната минута Лиса заяви, че я боли глава и не се присъедини, което за Кери бе леко подозрително. Четирите ѝ сина в никой случай не бяха лек против главоболие.

Джо караше по-бавно като ѝ позволяваше да използва прокараните от него коловози при по-неравните терени. На два пъти се затрудни при хълмовете, като го принуди да се връща при нея и да подкара машината ѝ напред. През по-голямата част, обаче, тя изпитваше наслада от заниманието.

Спряха да похапнат на сенчесто място край малко езерце. Кери раздвижи пръстите си и размърда палец, като се опитваше да предотврати схващането. Моторите на машините бяха изключени и тя усети тишина, на каквата никога не се бе наслаждавала в Лос Анджелис дори и между стените на апартамента си. В далечината гмуркач се потопи под водата, за да търси риба.

— Красиво е, нали? — попита Тери и Кери осъзна, че мъжете не бяха наоколо. Сигурно бяха отишли да маркират териториите си, като препискават дърветата. Способност, за която никога преди не бе завиждала. До този момент.

— Определено е тихо.

— Ако дойдеш рано сутрин, ще видиш лосове.

— АТВ-тата не ги ли плашат? — Не беше сигурна защо Тери изведнъж реши да разговаря с нея, но продължи.

— Лосовете не се страхуват от нищо. А и тези тук са свикнали.

Кери изпи половин бутилка вода, като се надяваше, че ще я изразходва като се изпоти и нямаше да ѝ се налага да пишка преди да са се прибрали в лагера. Между тях настана неловка тишина.

— Съжалявам за вчера — каза Тери забързано, сякаш трябваше насила да изрече думите. — Имам предвид шегата за това, че ще си счупиш нокътя. Не беше уместна.

Уау.

— Благодаря. Извинението се приема.

— Просто ей така?

— Не искам да се карам с теб през цялата почивка. Съжалявам, че се отчуждихме и че нещата между нас с Джо не се получиха, но това беше толкова отдавна. Вече сме големи хора. Брат ти знае защо съм тук и е наясно, че когато дойде време, ще си тръгна.

Тери явно искаше да каже още нещо, но Кевин изскочи от гората, и изглеждаше облекчен, което ужасно влуди Кери. Лицето ѝ беше омазано с кал, косата сплескана от каската, но все още не се считаше за толкова отдалечена от цивилизацията, че да си оголи задника наскре природата.

Майк и Джо също се появиха. Всички насядаха на тревата край езерцето и си хапнаха бисквити с фъстъчено масло. Неуместен избор за Кери, тъй като ѝ се наложи да пие още вода. Горкият ѝ пикочен мехур, нямаше да издържи до лагера.

— Заниманието на Джо е достойние на целия свят — каза тя, след като отпи от водата, за да преглътне фъстъченото масло, — останалите ще споделите ли с какво се препитавате?

— Аз съм счетоводителче — отвърна Майк. — Занимавам се предимно с финансите на Джо, но имам и други клиенти. Работя най-вече с автори. Лиса се грижи за децата, но когато настъпи периода за внасяне на данъците, поема част от работата.

— Аз върша всичко, което редакторът, агентът, издателят и счетоводителят му не правят — каза Тери. — Грижа се за уеб сайта, модератор съм на форума. Сортирам имейлите му. Помагам при изглаждането на проблеми около историите в два часа сутринта.

— Официалното ѝ звание е личен асистент на Джоузеф Ковалски — намеси се Джо и се изсмя. — Но всъщност е спойката, която държи здраво всичко.

Кери кимна и се обърна към Кевин.

— А ти, също ли работиш за семейството?

— Не. Бях ченге в Бостън до преди две години, когато си купих спортен бар в Конкорд.

— Младичък си, за да се пенсионираш, не мислиш ли? О, не са те ранили или нещо подобно, нали?

— Не, не са.

Той стисна челюст и инстинктът на Кери ѝ нашепна, че зад всичко това се крие пикантна история, но тя се поколеба само за секунда, преди да смени темата на разговора.

— Мисля, че Дани е взел чудесното решение да стане писател като чичо си.

Джо се засмя.

— Не точно като чичо си. Неговите литературни наклонности са доста по-сериозни. Иска да пише кратки разкази и малко по малко да създаде Велик Американски Литературен Шедьовър.

Поговориха си още няколко минути и поеа обратно към лагера. По пътя, Кери, която вече се прехласваше по машините на четири колела, видя два заека, малка змия и нещо, което реши, че е лисичи задник, който се скри в гората. Също така успя да се заклеци на един камък покрит с кал, и се наложи Джо да дойде да ѝ помогне, но иначе беше страхотно каране.

Краят на деня обаче, се очертаваше да е доста по-коварен от камъните, дънерите и калните локви. Когато се върнаха в бунгалото, Джо ѝ каза, че е обещал да изведат децата на пица точно тази вечер.

— Защо днес? — поинтересува се тя. Нямахше намерение да си признае, че карането на АТВ напрягаше съвсем различни мускули от седенето зад бюро или ходенето на високи токчета, и имаше мускулна треска. — Трябва да си разпределиш заниманията, запази си някои за следващата седмица.

— Защото като си изпълня обещанието по-рано, после ще мога да използвам подкупа отново.

— А защо ще трябва да го правиш пак?

— Майк получи разрешение да кара с мен и Кевин два часа срещу две дежурства като спасители, да заведем момчетата за пица и сладолед, и да организираме с'мор парти първата вечер.

Преживяване, от което тя можеше никога да не се възстанови. Разтопените маршмелоу бяха противно нещо, а децата Ковалски знаеха как да ги изстрелват като ластици.

— Да използваш обещанието на объркана майка за собствено благо не е много прилично.

— Ти беше спасител и пое с'мор вечерта заедно с мен. Наистина ли смяташ, че тя е прецаканата?

Добре казано. Като се има предвид какво могат да направят децата с маршмелоу, не искаше и да си помисли как щяха да използват соса за пица.

— Ще си взема душ — уведоми го тя. Може би по-късно, когато се приберяха, щеше да вземе още един, за да почисти останките от храна по косата си.

— Дай да те проверя за кърлежи.

Тя ровеше в чантата си за монети и при думите му, спря на секундата.

— О, не... това не е истина.

Джо издърпа един от столовете встрани от масата.

— Седни. Позволи ми поне да оправя косата ти.

— Бях с каска.

— Не и докато спирахме за почивка. Сядай.

Тъкмо бе готова да му заяви, че няма никакъв шанс да му позволи да прокара пръсти през косата ѝ и скалпът ѝ настръхна.

Ами ако точно в този момент някой гаден кърлеж сновеше из косата ѝ докато търсеше идеалното място, за да забиے зъби в кожата ѝ? Кери потръпна, разтърси леко глава, но побиващото тръпки чувство не стихна. Напротив, усили се.

— Добре, става, но го направи бързо. — Не беше сигурна колко дълго можеше да понесе ръцете му да я гаят, макар да твърдеше, че я проверява за буболечки.

Задникът ѝ едва докосна стола и ръцете на Джо се заровиха в косата, а пръстите му започнаха да масажират скалпа ѝ. Тя въздъхна и се отпусна на стола, докато побиващото тръпки усещане изчезна.

След няколко минути той побутна леко главата ѝ напред, за да може да масажира тила ѝ с палци. Беше убедена, че това не е начинът да се проверява за кърлежи, но беше ужасно приятно. Определено твърде приятно, за да се възпротиви.

— Подготви ли въпроса за довечера? — попита Джо, но мозъкът ѝ вече се бе втечил.

— М? — бе единствения звук, който можа да произнесе.

— Въпросът ти за интервюто? Онзи, който би трябвало да спаси кариерата ти?

— Мхм. — Много добре знаеше, кой въпрос има предвид, но точно в този момент, когато ръцете на Джо я докосваха, не я интересуваше нищо друго.

Ако Кери не престанеше с леките стонове, той щеше да избухне преждевременно точно както първата нощ, в която тя най-сетне му позволи да свали сутиена ѝ и да докосне зърната ѝ.

Тогава беше достатъчно неловко, но ако се случеше и сега, щеше да умре от срам. Време бе да престане да я докосва.

С огромна неохота отмести ръце и отстъпи назад от стола.

— Нямах кърлежи.

Кери тръсна глава, като продължи да издава секси стенания.

— Мога да те оставя да го правиш цяла нощ.

Но това не бе нещото, което си представяше, че ще прави цяла нощ с нея и пропусна поканата.

— Отивам да събера децата, докато се изкъпеш.

Той излезе преди да му е казала още нещо, с което либидото му да издуе слабините в обичайната сексуална извивка.

Последното нещо, което искаше да стори в момента, бе да се сблъска с ордата деца. Кръшна наляво и пое по черната пътека към гората, далеч от лагера. Ако подсъзнателно се опитваше да накаже Кери, за това че го е зарязала заради големия град, изобщо не му се получаваше. Той бе този, който се измъчваше.

Поразяващото и също толкова изненадващо желание, което изпитваше към Кери сякаш го удряше в земята.

Разбира се, мислеше много за нея през изминалите години. Майките им бяха близки приятелки и нейната често се отбиваше у тях

на гости. А Кери работеше за жената, която спокойно можеше да се определи като човека, който бе неотлъчно по петите му.

Но животът му бе продължил напред. Беше имало достатъчно жени, за някои от които почти бе допуснал, че може би са подходящата. После се появи Лорен...

Никога не би предположил, че онези спазми на носталгия, които бе изпитвал при всяка мисъл за Кери, всъщност бяха потиснати чувства, дебнещи да го пернат по врата веднага щом я види отново.

Ниското боботене предупреждаваше за приближаващо АТВ и Джо се отмести в страни, за да му даде път.

Вместо да го подмине, то отби до него.

— Мотаеш се с приятелите си, а?

Той показа среден пръст на Кевин и продължи да върви. За нещастие брат му не долови намека и продължи да кара бавно до него.

— Видях Кери. Беше се запътила към душовете. Изглежда беше в по-добро настроение от теб.

Има си хас. Тя нямаше ерекция, която да се търка в ципа на дънките ѝ без да има намерение да се успокои.

— Браво на нея.

— Искаш ли да поговорим за това?

Джо се предаде и спря.

— Няма за какво да говорим.

Кевин угаси двигателя и скръсти ръце.

— Не продавай краставици на стар краставичар, приятелю.

— Какво по дяволите си въобразявах?

— Секс, сами, в бунгалото.

Джо изсумтя. Искаше му се да е толкова просто, но част от него винаги разиграваше варианта „ами ако“, от момента, в който чу, че тя е питала за него. Мисълта за секс се появи малко по-късно.

— Тя е тук по работа.

— Може да потискаш спомена, но ти я целуна пред цялото семейство без тя да те изрита в топките.

Направи нещо още по-лошо. Изчете му лекцията „Нека да бъдем разумни възрастни“, и то доста убедително. Мозъкът му разбра всичко, но тялото от кръста надолу не беше получило информацията все още.

— Довечера ще изведем децата за пица.

— Браво, успешно избягна темата. И не, не искам да идвам с вас — каза Кевин.

— Не си спомням да съм те канил.

— Само ти, любовта от гимназията и шайка деца. Уютничко.

Щеше да бъде хубаво. Тъй като нямаше да може да й прави намеци пред децата, макар и понастоящем сексуално изгладнял, може би щеше да успее да преодолее състоянието си. След като бе принуден да не шава много с ръце, това можеше да му даде шанс да си напомним, че тя използва миналото им, за да напредне в кариерата.

Засега му оставаше монотонния напев: *Секс, сами, в бунгалото.*

— Имаш она изцъклен поглед, който придобиваш щом сюжетът ти попадне в задънена улица — установи Кевин.

Джо наистина беше изпаднал в някаква дупка и трябваше да се измъкне от нея преди либидото му да я изкопае още по-дълбока.

Той удари закачливо брат си по рамото.

— Отивам да събера децата. До после.

Както очакваше, завари Стеф отпусната на стола под навеса на кемпера им, със слушалки в ушите и със затворени очи. Той издърпа дясната слушалка за жицата.

— Здравсти, хлапе.

— Здравей, чичо Джо.

— С Кери ще водим децата до града за пица. Ще дойдеш ли?

— Не, ще си седя тук.

Дори да вземаше предвид претийнейджърското поведение, дори да добавеше типичната за жените намусеност, което дори не обмисляше да стори, Стеф не изглеждаше много ентузиасирана.

— Не е в стила ти да пропуснеш пицата. Може да има и сладолед.

Тя сви рамене.

— Не съм гладна.

Джо вече знаеше, че нещо не е наред. Фамилията на Стеф можеше и да е Портър, но тя си бе Ковалски, а Ковалски никога не пропускаха ядене.

— Какво те тревожи?

Този път за разнообразие повдигна само едното рамо.

— Нищо.

— Май послъгваш, а?

— Както и да е.

Ако беше някой от племенниците му, Джо щеше да го собори набързо, но тя вече бе прекрачила прага на онази странна фаза, в която нямаше как да я придърпа в скута си и да я гъделичка докато не започне да моли за милост.

Но от друга страна, ако беше едно от момчетата, нямаше изобщо да изпаднат в тази ситуация. Те споделяха всичко, включително и онова, което обременяваше мисълта им.

— Днес чух мама да плаче.

По дяволите.

— Тя си мислеше, че другите са отишли до магазина, но аз си забравих парите и се върнах. Беше затворила вратата на банята и плачеше.

— Майка ти преживява тежък период, мила. Както и ти.

— Яд ме е на баща ми — промълви Стефани с едва доловим глас, който му напомняше за малкото момиченце, което седеше в скута на вуйчо си, за да намери утеха след сбиване с братовчедите. Джо се задоволи с възможността да приклепне пред нея и да постави ръка на коляното ѝ.

— Ще изпитваш много емоции, Стеф, което е съвсем в реда на нещата.

Тя отново сви рамене, този път бавно, сякаш целия свят тежеше на раменете ѝ.

— Обичам ги и двамата.

— И те те обичат. Никога няма да трябва да избираш на чия страна да бъдеш. — Той копнееше по отминалите дни, когато магическа целувка беше способна да излекува всяка рана. — Както и да се развият нещата, всичко ще се нареди. Емоционалният катаклизъм ще утихне и нещата отново ще си дойдат на място.

Тя въздъхна и се усмихна леко, а Джо се изправи отново. Остаряваше и не можеше да стои в клекнала поза за дълго.

— Сигурна ли си, че пица и сладолед няма да те накарат да се почувстваш по-добре?

— Искам да остана насаме и да се насладя на тишината. Може да отида до басейна, без да ми се мотаят малки лигльовци наоколо, опитващи се да ме удавят.

Джо се наведе, целуна я по главата и леко разроши косите ѝ. Стефани възропта и го удари по ръката, а вуйчо ѝ се усмихна и се запъти да намери лигльовците.

Двадесет минути по-късно караше на север придружен от четири буйни момчета и Кери.

Кери, която ухаеше на сапун, шампоан и тропически цветя, както и на репелент за комари с аромат на билки. Със сигурност щеше да прибегне към най-обикновен в секундата, в която се върнеха в лагера, но засега бе ужасно трудно да не се разсейва от женствения аромат, който се носеше към него.

Време е да се стегнеш, Ковалски.

Беше му разбила сърцето. Използваше го да се издигне в службата. Живееше възможно най-далеч, без да се премести в съседните щати.

Тя се засмя на нещо, което каза едно от момчетата.

Секс, сами, в бунгалото.

Пицарията не беше пълна. Успяха да долепят две маси една до друга и седнаха всички заедно. После забавата започна.

Един искаше да яде пица с пеперони, друг без. Един искаше гъби, друг получаваше позиви за повръщане само при споменаването на думата. Без аншоа, двама бяха за наденица, един искаше хамбургер и единодушно бяха против черните маслини. Джо ги остави за известно време да избират и поръча голяма с пеперони, една само с кашкавал и една половината с гъби, половината с наденица.

Когато Кери си поръча салата, пет чифта очи се втренчиха в нея.

— Салата?! — Въпросът отекна като изречен от един.

— Зеленчуците са полезни.

Джо поклати глава и се обърна към сервитьора.

— Искам да добавя и една пица Хавай, с по-малко сос и повече ананас.

Устата на Кери се напълни със слюнка, а слъзните ѝ канали едва не последваха примера. Нима фактът, че мъж, който не бе виждала от почти двадесет години я познаваше повече от всеки друг, ѝ доказваше, че е социален отшелник или той наистина я обичаше толкова много?

Пинбол машините снижиха караниците на момчетата до минимум, а Джо похарчи достатъчно пари, с които би могъл да си купи сносна кола на старо, преди да им донесат поръчката. Успяха да накарат момчетата да седнат и голямото раздаване на парчетата започна.

— Моето трябваше да е с пеперони.

— Гадост, до моето е имало гъба!

— Духай за да изстине, не плюй върху парчето.

— Върху пицата на Дани има повече кашкавал, отколкото на моята.

— Гледай, гледай.

— О, пич, това е отвратително!

Докато Кери отхапваше от първото си парче, се чудеше как Лиса издържа всеки ден и все още не се е пристрастила към алкохола. Дори и да имаше само две от момчетата, това щеше незабавно да тласне Кери към алкохола. В огромни количества. Чичо им Джо не помагаше особено нито на хиперактивността на момчетата, нито на хормоните ѝ.

Начинът по който я гледаше, с очи изпълнени с насмешка, понякога с извинение и дори с нещо по-така, когато момчетата не гледаха, я сгръвяше отвътре по начин, по който и лютивия сос не успяваше.

Така ли щеше да бъде, ако не го беше зарязала? С Джо и децата им, в пицарията, докато си разказваха вицове? С поглед пълен с обещания за късен десерт насаме? Любов, смях и пет чифта дънки в пералнята, омазани със сос за пица?

Или щеше да негодува ежедневно докато бърше калния под и се сблъсква с безрезултатни опити да махне памперса на някое от децата, докато вече не може да издържа, или спре да понася него? Щеше ли да оцелее бракът им, докато неговото име се подвизаваше в класациите за бестселъри, а нейното по училищни бележки и сметките за ток?

— Ще се върна след малко — каза Джо, бутна стола назад и се изправи.

— Какво? Къде отиваш? — И защо не взимаше децата с него?

Джо се усмихна насреща ѝ.

— Връщам се след малко, обещавам.

Веднъж я остави насаме с тях и унищожената хубава книга бе най-малкото зло. Тя не знаеше нищо за децата. Никой около нея

нямаше деца, а дори и да имаше, те бяха някъде със скъпо платени или детегледачки.

— Сигурно отива да си провери съобщенията или да се обади на агента си — предположи Дани.

— От телефона на заведението?

— Не, от мобилния му.

— Но той ми каза, че тук няма никакъв обхват. — Лъжливо копеле.

Браян се засмя.

— Ако отидеш зад пицарията и се покатериш на масата за пикник, която е най-близо до контейнера за боклук, застанеш с лице на изток и ако времето е хубаво, можеш да получиш две чертички.

Това щеше да е полезна информация, ако не беше оставила телефона в къщата на родителите си. Колкото и да ѝ се искаше да види Джо изправен на масата за пикник, в опит да намери обхват и да го придума да ѝ позволи да се качи до него, за да си чуе съобщенията през неговия телефон, не можеше да си позволи риска да остави децата сами. Засега изглеждаха под контрол, но само Господ знаеше какво биха сторили ако никой не ги надзирава.

Изведнъж Боби се наведе към нея и я закова с въпрос:

— Кой е по-добър, Върколака или Хълк?

Останалите три момчета притихнаха и Кери се досети, че този бе начело в списъка им с важни въпроси.

— Жената чудо — отвърна тя.

Сякаш пусна димка сред тях. Започнаха да въртят очи, да пуфтят. Покриха лица с ръцете, започнаха да се задавят.

— Трябва да отидеш на среща с чичо Кевин — каза Боби.

Отне ѝ секунда да осъзнае, че той каза Кевин, а не Джо.

— И защо?

— Той знае много за Жената чудо — обясни Джо. — Разправя, че на момичетата им харесва, ако смяташ, че Жената чудо е супер и че ще излязат на среща с теб.

Кери се засмя и точно в този момент Джо седна обратно на мястото си.

— Кое е толкова смешно?

Боби плесна с ръце.

— Кери ще отиде на среща с чичо Кевин!

На Джо никак не му стана смешно.

СЕДМА ГЛАВА

В лагера, Тери изгледа със свит стомах Майк и Кевин, които подкараха машините сами. Обикновено когато някой изведеше момчетата, още преди да се е разсеяла пушилката след заминаването им, Майк и Лиса се измъкваха, за да се усамотят. Но този път Лиса седна сама под навеса, зареяна в нищото, докато съпругът ѝ потегли с брат си. Това не беше на хубаво.

Стефани се носеше необезпокоявана от братовчеди във водата в басейна, под зоркото око на баба си. Тери взе бутилка безалкохолно и се присъедини към снаха си.

— Чудя се дали Кери вече е получила нервни тикове?

Лиса се засмя.

— Децата понякога идват в повече, истина е. Но обожават да прекарват време с чичо си Джо и не би трябвало да са твърде шумни.

— Как така не отиде да покараш с момчетата?

— Нямах желание, а и мисля, че Майк има нужда да изпусне малко парата.

— Проблемен период? — попита тя, сякаш вече не се досещаше.

Лиса кимна, докато гледаше встрани и избягваше погледа на Тери.

— Толкова ли е грешно да искаш още едно бебе?

Налудничаво беше правилната дума, а не грешно. Момчетата се държаха възпитано, когато се налагаше, в училище, на публични места и така нататък, но когато бяха всички заедно, положението беше тежко. Взимаха надмощие над живота на Майк и Лиса, които тъкмо бяха започнали да си поемат въздух.

— Какво точно се случва с теб, скъпа? — попита Тери. — Преди няколко месеца беше готова да организираш парти, когато Боби тръгне в първи клас, а сега обмисляш да родиш още едно?

— Свикнала съм да имам бебе край себе си, ще ми липсва това усещане.

— Обичам те безмерно, но в момента лъжеш.

Лиса въздъхна и сведе поглед надолу.

— Майк се ожени за мен само защото бях бременна с Джоуи.

Тери понечи да отрече, но се отказа. Празните отрицания за жалката истина нямаха да накарат снаха ѝ да се почувства по-добре.

— Може и да е започнало така, но знаеш, че той те обича, Лиса.

— Никога не е имал избор, нали? И двете знаем много добре, че няма да подложи малкия на развод.

— Значи след като Боби вече е достатъчно голям, за да тръгне на училище и да можеш да проведеш що-годе интелигентен разговор с него, смяташ, че Майк ще те зареже? Много глупава причина за да си родиш бебе.

— Нямах никаква представа какво е да се чудиш всеки ден дали съпругът ти би се оженил за теб, ако не си била бременна.

— Така е, нямам, но да родиш още едно дете не е решение. Това не е нещо, което можеш да правиш до безкрай. В един момент ще ти свършат яйцеклетките.

Както се очакваше, този коментар накара Лиса да се засмее, но за съвсем кратко.

— Майк вече работи по няколко дни в седмицата извън офиса, който е у дома, и едва намираме време да си кажем по нещо.

— Съжалявам, че трябва да потвърдя очевидното, но сигурно е така, защото работи.

— Взима си почивки. Понякога дори ходим да закусваме навън, след като оставим Боби в училище. Опитите ни да намерим нещо, за което да си говорим за да не сме жалка картинка докато седим там и реем погледи един през друг, са истински ад.

— Всеки родител преминава през това. Когато животът на децата вече не зависи от теб, и обратно, винаги се получава празнина. Трябва да намерите някакво общо занимание, само за вас, с което да я запълните.

— Това ли се случи между вас с Евън?

Беше като удар през лицето от бумеранга на брачните съвети.

— Питай него — отвърна Тери.

Искаше ѝ се да знае. Цялата история със секса върху кухненската маса беше симптом за по-сериозен проблем, но не можеше да проумее какъв.

Евън наистина ли смяташе, че щом Стеф е достатъчно голяма и прекарва повече време с приятелки, или понякога остава да спи при някоя от тях, Тери е освободена от отговорност? Дали дъщеря им си беше в къщи или не, майка ѝ ходеше на работа и трябваше да се грижи за къщата. Някой постоянно я занимаваше с нещо, тъй като знаеха, че работи в къщи и винаги е на разположение.

Тя можеше да бъде спонтанна, ако това означаваше, да изгледат един филм, когато Стефани беше навън. Ако неговата идея за спонтанност бе да си играят на Дискавъри ченъл върху онази част от мебелировката, върху която сервираше храна, негова воля, но щеше да му затръшне вратата с всичка сила.

Което не се случи, разбира се, защото тя стоеше на прага като идиот, държеше вратата отворена, докато мозъкът ѝ се опитваше да осъзнае, че той наистина я напускаше.

— Не съм виждала Майк щастлив, откакто споменах за бебе — каза Лиса и привлече вниманието на Тери отново към неволите си. — Ако се опитам да го обсъдя с него, той излиза.

— Не можеш да го накараш да поиска още едно дете. Нека да бъдем откровени, ти също не искаш.

Лиса сви инатливо устни.

— Напротив, мисля, че искам. Може този път да е момиче.

— Така каза и последните два пъти.

Това бе един от кратките моменти на просветление, на който Тери ставаше свидетел, ако не споменаваме тези на Джо, когато ставаше дума за Кери Даниелс. Лиса на практика си призна, че искаше бебе, за да може Майк да не се разведе с нея, но бързо се върна към самовнушението, че в биологичния ѝ часовник бяха останали още няколко тиктакания.

Иронията беше, че Лиса щеше да отблъсне съпруга си, докато се опитваше да го задържи. За разлика от Тери, която вече беше направила това със своя.

— Хайде да поиграем на Скрабъл за възрастни — предложи тя, като бе готова да прекратят да се давят в мъките си поне за известно време.

Лиса скочи и отида да донесе дъската, а Тери домъкна голямата хладилна кутия, която щеше да им послужи за маса. Правилата бяха прости, играеше се като обикновен скрабъл, но щяха да удвояват

точките за дума, която не трябваше да казват на глас пред децата. Точките за всяка дума, която дори те самите не можеха да си позволят да изрекат на глас, се утрояваха. По принцип колкото по-трезви бяха, толкова по-малко бяха думите за утрояване на точките. Въпреки че не бяха пили, се разкискаха като ученички след двадесет минути игра, когато се получи трибуквен жаргон, който нито една от двете не можа да произнесе на глас.

Усещането беше чудесно. Тери изостави грижите си на вятъра и се съсредоточи да намери Х на дъската, за да добави У и Й към нея.

Джо успя да се въздържи по пътя към будката за сладолед, където на всяко от момчетата му бе връчена по една фунийка и бяха изпратени да седнат на масата за пикник. Но докато чакаха за банановия сплит, не се стърпя и попита:

— Среща с Кевин, а?

Тя се усмихна, а той не можа да си прости, че ѝ показва как мисълта за малката вероятност брат му евентуално да се хване с нея, го притесни.

— Голям фен е на Жената Чудо.

Джо още не можеше да повярва, че това продължава да оказва въздействие върху Кевин, макар доложено от невръстен заместник.

— И аз харесвам Жената Чудо.

— Нима? — Кери направи пауза, за да си вземе сладоледа, който ѝ подаваха през прозорчето. — Как е истинското ѝ име?

Той се задави, опита се да превърти на бърз оборот в мислите си всеки разговор за герои от комиксите проведен някога от децата. — Ъм... Ана Мари?

— Това е Плевел, добър опит, все пак.

По дяволите, щеше да внимава повече, ако знаеше, че ще му се наложи да издържи теста, за да запази момичето си.

Не че Кери бе неговото момиче, но някога беше, което означаваше, че Кевин не можеше да я има. Никога.

— Така или иначе, брат ми няма да излезе на среща с теб. Има правила.

Тя му се усмихна загадъчно и отиде да се присъедини към момчетата. Джо не беше сигурен какво означава този поглед, но ако

Кери си мислеше, че ще отиде на среща с който и да било Ковалски, освен него, нямаше идея какво я чака.

Щом взе банановия сплит, се спря да сграбчи поне дузина салфетки, докато гледаше към масата и преценяваше колко ще има за чистене след тях.

Трите по-големи момчета се смееха, а Боби успя да намаже Кери с шоколад по носа, докато ѝ даваше да опита от сладоледа му. Тя също се разсмя, а сърцето на Джо се сви.

Трябваше да си имат деца.

Кери трябваше да остане, да отидат заедно в университета. Трябваше да се оженят, да си народят бебета. Техните собствени деца трябваше да спорят за съставките на пицата и герои от комиксите.

Вместо това, тя се премести в Бъркли и го заряза толкова внезапно, като го остави да се чуди какво точно се случи.

— Чичо Джо, сладоледът ти се разтопи!

Той се отърси от меланхолията и отиде при лепкавата тълпа на масата за пикник. Момчетата бяха оставили пейката срещу Кери празна, като му даваха единствената възможност да седне там. Ходилата им се докоснаха. Краката им се отъркаха един о друг. Езикът ѝ не спираше да се показва бързо, за да оближе потеклата сметана.

Беше безмилостно, но той се насили да се присъедини към яростния дебат за героите от комиксите.

— За момиче знаеш доста за супергероите.

Племенниците му се съгласиха, че е така, а Кери сви рамене.

— Не знам дали сте забелязали, но Холивуд е като влюбен в комиксите напоследък и...

— И?

— Супергероите са страхотни — усмихна се тя, и облиза ъгълчето на устата си, където имаше малко шоколад, а Джо забрави за какво говореха. — Чудя се, какво ли мисли Кевин за Супергърл.

О, точно така, говореха си за супергерои, които някак си уредиха Кери да отиде на среща с Кевин. Нямаше да стане.

След като момчетата се изредиха да изкажат безценното си мнение за криптонийския братовчед на Супермен, Джо ги изпрати да се измият.

— Измийте си не само лицата, но и ръцете чак до лактите.

Те се повлякоха, като не спряха да мрънкат по пътя, а вуйчо им забърса масата за пикник колкото можа и изхвърли купчината лепкави салфетки, като през цялото време се опитваше да не обръща внимание на Кери, която облизваше пръстите си. Чуваше се лек звук от засмукването, докато измъкваше всеки пръст от устата си. Джо реши да припише парещото потръпване по кожата си на захарта от сладоледа.

Пренебрегваше всичко стоически, докато тя не издаде един от онези дълбоки звуци на доволство, които според опита му, жените обикновено издаваха или след като опитваха хубав шоколад, или след невероятен оргазъм.

След като наблъска салфетките в коша за боклук, Джо седна на пейката до Кери като я обкрачи, за да може да е с лице към нея.

— Кевин може да е наясно с Жената Чудо — каза той, като постави ръка на кръста ѝ, — но теб не те познава.

— Джо, това беше само...

— Няма представа как ти харесва да бъдеш докосвана — той прокара пръсти по гръбнака ѝ чак до основата на врата. — Не знае как да плъзне език точно на това място и после леко да духне точно там.

Тя не каза нищо, но той усети как тялото ѝ потръпна леко. Каквото и да изрече, Джо знаеше, че тялото ѝ си спомни какъв бе сексът с него.

Прочувствен. Забавен. Изпепеляващ. Беше всичко, което някога си бе представял или желал.

Но тя си тръгна.

Бе по-добре да си напомни, че щеше да го стори отново, щом получише онова, за което бе дошла.

Джо едва не падна от пейката, когато Кери сложи ръка на крака му, а пръстите ѝ се свиха, сграбчвайки онова чувствително място зад коляното.

— Не забравяй, че и аз познавам тялото ти — прошепна тя.

Главата му щеше да се взриви.

— Обзалагам се, че си забравила за някои неща.

— Не съм забравила нищо, свързано с теб.

Преди да успее да се съвземе, за да я накара да му докаже, племенниците му изскочиха от обществената тоалетна в най-неподходящия момент, както винаги.

— Чичо Джо — извика Боби. — Браян имаше сладолед в косата си и после Дани и Джоуи казаха, че ще му дадат още, за да го изчисти с него и Браян се опита да ритне Джоуи по пишката и...

Джо вдигна ръка в знак да запазят тишина. Кръвта му още не се беше качила над кръста и не можеше да се фокусира върху забавленията на братята.

— Омазахте ли подобаващо мивките?

И четиримата поклатиха глави в отказ и Джо им повярва. Лиса ги бе научила да почистват след себе си, поне на публични места.

— Ако побързаме — каза вуйчо им, — можем да отидем да поплуваме, преди да се стъмни.

— Среднощното плуване ми харесва — отвърна Кери, а ерекцията на Джо се превърна от леко дискомфортна в крайно болезнена.

Веднъж бяха правили такова плуване. Облада я насред черната вода, която обвиваше голите им тела и охлаждаше нагрятата от слънцето плът. Беше единственият път, в който не ползваха презерватив и само спомена за онова сладко търкане го влудяваше.

Джо гледаше как Кери разговаря с момчетата, докато си изхвърляше боклука и се зачуди как ли щяха да се развият нещата, ако тя бе забременяла в онази вечер при езерото.

По дяволите, комбинацията Кери и бебе беше още по-лоша идея и от жега, сами и бунгало, но по пътя към пикапа си, мисълта не спираше да дълбае подсъзнанието му като червей.

Както се и очакваше, любимата част от деня на Кери бе след като децата си легнеха, а възрастните сядяха край огъня.

Използваха огнището на Майк и Лиса, като по този начин децата не оставаха без надзор. Столовете образуваха уютен кръг край пламъците. Кери се сгуши в меката си бархетна риза. Винаги успяваше да се озове до Джо, сякаш бяха двойка, както всички останали.

— И той беше потънал до дръжките в леден оборски тор, като си мислеше, че ще нагазя в това чудо и ще го закача за моята машина. — Кевин разказваше история, която включваше Майк, зимно каране и замръзнала заблатена местност, която не се оказала толкова замръзнала, колкото са си мислели. Беше очевидно, че всички

останали, с изключение на нея, бяха чували случката преди, но слушаха, сякаш им я разказват за първи път. — Тъй като бях зад него и не исках да се мокря, се наложи да извадя крика и да му го хвърля поне хиляда пъти докато успя да улови проклетото нещо.

Кери отпи от най-вкусния горещ шоколад, приготвен от Лиса, и се сгуши в стола си. Тъй като беше по-хладно от обикновено, столовете бяха близо един до друг, за да образуват по-тесен кръг около огъня и ръката ѝ докосна тази на Джо, щом остави картонената си чаша в поставката ѝ.

Той вплете пръсти в нейните и тъй като ръцете им бяха отпуснати на дръжките на стола, жеста стана постоянно на всички.

В момента вниманието все още беше съсредоточено върху Кевин.

— После му трябваша петнадесет минути пълзене наоколо, за да може да постави крика, без да се намокри. Вдигна палец и...

— Не вдигнах палец — намеси се Майк. — Ударих си ръката и сгъвах и разгъвах пръстите си.

Джо правеше малки кръгчета по дланта на Кери с палеца си, което затрудняваше концентрацията ѝ върху случката.

— Тогава започнах да го повдигам с крика — каза Кевин, — но той не беше готов, а и нямахме идея, че има дънер под леда. Предната част на машината му се показва, а Майк излетя от задната и пляс!

Все още се смееха, когато дъждът заваля. Големи, едри капки, които предвещаваха порой.

Джо продължи да държи ръката на Кери и я издърпа от стола ѝ, докато всички си пожелаваха лека нощ и се разотиваха набързо. Тери и Лиса завлякоха повечето от столовете под навеса, а Кери успя да спаси горещия си шоколад, само секунди преди Джо да добави и техните столове към купчината с останалите.

Въпреки че тичаха, прогизнаха, докато стигнаха до бунгалото. Кери се засмя, когато небето буквално се изсипа само на десет стъпки от входната врата.

Кога за последно бе стояла под дъжда без чадър? Преди години. Харчеше твърде много от заплатата си за фризьор, за да позволи на майката Природа да съсипе делото. Джо държеше отворена вратата и тя влезе първа, като се отдръпна встрани, за да влезе и той. Стояха така, а от тях капеше вода върху дървения под и явно нито един от тях

не пожела да се премести върху килима. Капките се стичаха по косата и преминаваха надолу по лицето ѝ, а тя потрепери.

След като забавата от тичането под дъжда приключи, тя осъзна с неудобство, че ризата и дънките се бяха впили в кожата ѝ.

— Трябва да се съблечем и да се гушкаме, за да запазим телесната си топлина — каза Джо. — Не искам да умра от хипотермия.

— Или просто мога да облека пижамата си, да легна под завивките и да си допия горещия шоколад.

— Търкане на голо е много по-ефикасно, чел съм го в книгите.

Той се приближаваше все по-близо и тя го сръга с лакът.

— Днес беше двадесет и седем градуса.

Той издаде шумна въздишка.

— Видях те, че трепериш. Струваше си да опитам.

— Може би наистина щеше да проработи, ако измръзвах наистина и не бяхме в бунгалото.

Джо събу маратонките си, после грабна плажната кърпа от облегалката на стола и ѝ я подаде. Хвана края на суитчъра си, като захвана и тениската под него и ги изхлузи наведнъж. Мократа материя увисна на главата му, което даде на Кери достатъчно време да се възхити на голите му гърди. Мускулите му се свиха и отпуснаха, докато сваляше блузата, тенът му бе равен, с бронзов оттенък, което означаваше, че бе прекарвал повече от необходимото в тичане без тениска навън. Съседите му бяха късметлии.

Когато най-сетне съблече горната част и започна да разкопчава ципа си, Кери се завъртя и зарови глава в кърпата, преди да успее да зърне и някои други от мускулите му. След като изсуши косата си доста добре, извади глава изпод кърпата точно навреме, за да го види надвесен да рови в сака си. Горещата вълна потуши хладната тръпка и отново я накара да се разтрепери.

Черните тесни боксерки трябваше да бъдат забранени със закон. Толкова ли не притежаваше някои в по-непривлекателен цвят? Кафеникави? Синьо-лилави? Дори и чифт бели нямаше да изглеждат добре от този ъгъл. Но задникът на Джо в черни тесни боксерки, беше равносилно на гореща вълна, за която се изненада, че не успя да изпари дъждовната вода от ризата ѝ.

За нейно разочарование, той изрови долнище на анцуг с надпис Ню Хемпшир и го обу. После трябваше да наблюдава мускулите на

гърба му за пореден път, докато си обличаше суха тениска.

Когато се обърна, тя се опита да изглежда така, сякаш изобщо не го зяпа, но едва ли го направи много убедително.

— Цяла нощ ли ще стоиш в мокрите си дрехи? — попита той.

— По колко време прекарваш във фитнеса? — Въпросът изскочи от устата ѝ, преди да осъзнае как се издаде.

Той сви рамене.

— Имам си зала у дома. Това не беше много сложен въпрос.

Когато се усети какво има предвид той, го замери с кърпата.

— Този не беше от въпросите за интервюто, много добре го знаеш.

— Прозвуча ми като въпрос.

— Въпрос в течение на разговор, не професионален такъв. Опитваш се да извърташ правилата.

Той се усмихна, като разкри трапчинките си.

— Виновен.

Мокрите дрехи започваха да стават все по-неудобни, но без съмнение Джо щеше да се държи кретенски докато тя се преоблече.

— Предполагам, че искаш да се обърна — каза той, сякаш бе прочел мислите ѝ.

— Не ти вярвам.

— Съжалявам, бейби, но няма да вися отвън под дъжда докато се преобличаш.

След което копелето седна на един от столовете, опъна крака, и скръсти ръце, като че възнамеряваше да гледа някакво шоу.

Играта на горещи спомени можеше да се играе от двама.

Тя много бавно разкопча горните две копчета на ризата си. Тялото му се напрегна, погледът се закова на третото копче, Кери се усмихна леко.

— Въпросът ми за тази вечер... — тя се замисли и тракна с нокът по копчето, преди да го разкопчае, а после и следващото. — Цялата история около усамотения писател истина ли е или е само за пред широката публика?

— Ъ? — бе единственото нещо, което каза Джо, когато тя свали ризата си и отдолу се показва подгизналата ѝ тениска, под която прозираше черната дантела на сутиена ѝ.

Какво по дяволите правеше тя? Вече не беше на осемнадесет и със сигурност не изглеждаше така. Тя не беше тази, която има фитнес в дома си, което нямаше никакво значение, ако си стоеше облечена.

Но Джо беше цицоман, а нейните все още изпълваха супер скъпите черни сутиени, с които обичаше да се перчи от време на време.

— Имам предвид... — тя бавно издърпа тениската от дънките си — нагнетил ли си интерес към книгите си, като се представяш за мистериозен мъж?

Тя свали тениската си и я захвърли върху купчината с неговите мокри дрехи. Джо издаде още един нечленоразделен звук, което според нея едва ли бе официалният му отговор.

Започна да разкопчава и дънките си, после спря.

— Например, има хора, които смятат мита за Д.Д. Селинджър много по-интригуващ от произведенията му, и ако не е бил известен с уединението си, книгите му щяха да останат незабелязани.

Джо тъкмо отвори уста, за да отговори, но Кери разкопча копчето, свали ципа и започна да смъква дънките по ханша си.

Адамовата му ябълка не беше единствената, която подскачаше, въпреки запора на боксерките и анцуга.

След като изрита дънките настрана, Кери отиде до багажа си и дари Джо със същата гледка, която той ѝ предостави, докато ровеше в сака си за дрехи.

— С други думи, нямаше ли да си просто един от многото, ако не беше накарал хората, да искат да разберат повече за Джоузеф Ковалски?

След като измъкна любимият си клин за йога, тя се изпъна, обърна се и заби нос в крилата на Аеросмит от логото на тениската му.

— Имаш страхотен похват за вземане на интервю, Даниелс.

Тя трябваше да вдигне поглед, за да види лицето му, но той не посмя да помести главата ѝ назад, докато беше в толкова близка зона за целувка. Ако това се случеше, докато той се радваше на доста внушителна ерекция, а тя бе само по две парчета черна дантела, кой знае до къде щяха да я докарат.

— Получава ли ти се, по принцип? — той я притисна по-близо.

Искаше ѝ се да му даде остроумен отговор, но мозъкът ѝ бе зациклил на друго желание.

— Зависи от това колко парчета пица Хавай съм изяла, предполагам.

Когато ръцете му докоснаха ханша ѝ за секунда преди да се придвижат нагоре, Кери затвори очи и започна да рови дълбоко в съзнанието си, за да се разсее по някакъв начин.

— Няма от какво да се притесняваш, скъпа.

За щастие, предположи тя, ръцете му се върнаха отново на ханша, вместо да обхванат гърдите ѝ, което щеше да развали опита ѝ да се разсее, въпреки неистовите ѝ усилия да го стори.

— Ласкателството няма да ти спести отговора на въпроса — напомни му тя.

— И задникът ти, без значение колко е сладък, няма да ме накара да не забележа колко обидно бе запитването ти.

— Предпочитам изследователско.

Пръстите му бавно и полека си прокарваха път под ластика на кръста ѝ.

— Като заговорихме за изследователски...

Кери се засмя и се отдръпна в ляво, като грабна и клина си.

— А не, да не си посмял.

— Какво? — попита той с невинно изражение. — Говорим си за въпроси.

— С ръцете ти в гащите ми?

— Помага ми да мисля.

С няколко подскока, които привлякоха цялото му внимание към гърдите ѝ, тя успя да обуе клина. Вместо да се опита да мине покрай него и да си вземе тениска, грабна суичъра от закачалката до вратата и го облече.

— Вече говорихме за това — каза му тя. — Няма да правим секс. Той въздъхна шумно.

— Надявах се стриптийза да означава, че си променила решението си.

— Ако беше стриптийз, щях да заема кол от палатката на Кевин.

— Бих платил, за да го видя. Бих платил доста.

— Вече си имам работа. Аз задавам въпроси, ти отговаряш и ужасяващата ми шефка ми плаща.

— Тогава и аз имам право да ти задам въпрос.

Кери завъртя очи.

— Не съм забравила глупавите ти правила. Но още не си отговорил на моя.

— Не, желанието ми за уединение, не е никакъв засукан трик. Смятам, че единственият човек на планетата, на когото евентуално му пука, че не правя публични представяния на книгите си, нито давам интервюта, е шефката ти, за която съм абсолютно сигурен, че би ме преследвала, ако живееше достатъчно близо.

Кери не можеше да отрече това.

— Е, защо си такъв отшелник?

За пръв път истинско раздразнение помрачи лицето му.

— Не съм отшелник. Върша си работата, която се състои в писане на книги. На повечето читатели не им пука за мен, достатъчно им е книгите ми да ги плашат до смърт.

— Повечето автори се опитват да изградят връзка с читателите си.

— Думите са връзката ми с тях. Давам автографи за благотворителност и отговарям на имейли на читатели. Нямам право да надничат в личния ми живот повече от това.

— Тина смята, че оттеглянето ти е свързано с делото за емоционално напрежение и споразумението ти с Лорен Хъкинс.

Ако се опитваше да изгаси просветващите пламъчета помежду им, едва ли можеше да намери чаша, пълна с по-ледена вода от тази. Очите му изстинаха, устата му се стегна и образува сурова линия.

— Зададе въпроса за деня и получи отговор — отвърна той. — Вече беше уведомена, че Лорен няма да участва в дискусиата.

Кери потисна напиралите ругатни. Знаеше, че можеше да се справи и по-добре. Не си бе затваряла пътеките към дадена тема от първите си години на неопитен журналист.

Преди да успее да измисли нещо, за да поправи ситуацията, Джо облече суичъра си, нахлузи маратонките и излезе навън като тресна вратата.

— Мамка му — изруга тя в празното бунгало.

ОСМА ГЛАВА

Джо придърпа качулката на суичъра над главата си и пое безцелно под дъжда. Беше убеден, че се държа като задник, но не напълно. Въпросът ѝ бе леко обиден, а и тя навлизаше в непозволената територия на име Лорен. Но той бе наясно, още откакто я покани, или по-скоро изнуди, да го придружи, че ровенето в мръсното бельо на хората бе не само начин за препитаването ѝ, ами и нещо, в което тя бе изключително добра.

Без значение колко привлекателна беше в оскъдна черна дантела, а Бог му бе свидетел, че изглеждаше превъзходно, Кери бе тук, за да си свърши работата, която неизменно включваше да изрови тайната от гардероба му. Фактът, че се разгневи, когато тя направи онова, заради което от самото начало му бе пояснила, че е дошла тук, вероятно наистина го правеше да изглежда като абсолютен задник.

Спря при разклона и се зачуди в коя посока да тръгне. Тъй като дъждът валеше безспир, наоколо нямаше никой и ако искаше компания, щеше да му се наложи да почука на нечия врата.

Палатката на Кевин не бе достатъчно голяма, за да побере и двамата, освен ако не се гушкаха на леглото. Родителите му сигурно вече похъркваха сладко в люлеещите се фотьойли. Предвид настроението му, явно бе добра идея да избегне среща с Тери, Майк и Лиса.

По дяволите, нямаше къде да отиде. Пъхна ръце в предния джоб на суичъра и застана на пътя.

— Вали.

Не беше чул как Кери се бе приближила, но бе факт, че стоеше до него и от козирката на бейзболната ѝ шапка капеше вода.

— Ако я караме така, няма да ни останат сухи дрехи.

— По-добре да се поразходим, тъй или иначе сме подгизнали — предложи тя.

— Става.

Той пое надясно, но не я хвана за ръка, както бе сторил по-рано.

— Извинявай, че споменах Лорен — каза тя след двуминутна мъчителна тишина. — Просто неусетно преминах от въпроса към разговор.

— Вършиш си работата.

— Да ѝ не. Да, имам професионални задължения, но не, не всичко, за което те разпитвам ще бъде за страниците на *Спотлайт*. Работата е там, че... Никога не съм взимала интервю от някой, с когото съм имала интимни отношения. Неловко е.

— А аз никога не съм бил интервюиран от бивше гадже, което е стояло пред мен загърнато в две оскъдни парчета плат.

Дори и в тъмното, Джо можеше да разпознае, че е смутена.

— Направих го, само защото и ти ми го причини — отвърна тя. — Развяваше се пред мен почти гол. Исках да...

— Да, какво? — настоя той, когато Кери не довърши изречението.

Тя изговори всичко набързо.

— Исках да проверя дали ще ти подейства по същия начин, както ми подейства на мен.

Тъкмо бяха завили към едно доста изолирано и тъмно кътче от лагера за радост на Джо, който се надяваше никой да не забележи разкривената му походка.

— Ако те е накарало да изпиташ желание да ме опънеш на леглото, тогава да, подействало ти е по същия начин — отвърна той.

— Значи е било взаимно.

Джо усети неохотата ѝ да си го признае.

— Говорихме за това — продължи тя. — Не е добра идея.

— За твоє сведение, представях си те гола през целия разговор.

— Джо, не се шегувам.

— Нито пък аз.

Тя спря и той се обърна към нея. Стоеше със скръстени ръце и го гледаше гневно.

Той се усмихна и се върна при нея.

— Съжалявам, бейби, но това е самата истина.

— Не виждаш ли как миналото ни вече пречи на работата ми? Представи си само какво щеше да бъде, ако правим секс.

— О, представям си го. И то доста често. Поне на всеки пет минути.

— Имах предвид да си представиш колко размита щеше да бъде границата между личните и професионалните ни отношения, ако спим заедно. Не съм сигурна дали изобщо ще успея да завърша материала.

Което означаваше, че щеше да си загуби работата, която не бе никак лоша и за която се бе трудила толкова много.

— Има ли определен момент, в който обективността ти да се пропука? Поне да се поцелуваме? Или да се понатискаме малко?

— Ако започнем, няма да можем да спрем.

— Вероятно да.

Джо се приближи и повдигна брадичката ѝ.

Тя не се опита да го спре и той приближи устата си към нейната. Улови с върха на езика си една дъждовна капка върху устните ѝ, преди да се впусне в целувка.

Тъй като бе наясно, че това няма да ги доведе до нищо, освен една неспокойна нощ, целувката бе кратка и нежна. Или поне възнамеряваше да е такава, но Кери обгърна врата му, бейзболната ѝ шапка падна и не отлепиха устни, докато не им се наложи да си поемат дъх.

Той издиша шумно и избърса дъжда от лицето си.

— Обективността ти държи ли се на ниво?

— Малко е замаяна и развълнувана — отвърна тя.

— Трябва да се прибираме, преди да се удавим тук.

Обратно в бунгалото, където щяха да се преоблекат за пореден път. Джо не беше сигурен, дали щеше да оцелее, след като отново зърнеше черната дантела.

— Да, а и ти все още имаш право да ми зададеш въпрос — напомни му тя с лека усмивка.

Ако сега си отвореше устата, въпросите щяха да завалят. Дали някога е съжалявала, че го е напуснала? Ако се опиташе сега да преспи с нея, щеше ли да го отреже? Ако пък не, щеше ли да го мрази на следващата сутрин?

— Няма да ме питаш дали някога съм се преструвала, че съм изпитвала оргазъм с теб, нали? — подразни го тя.

О не, по дяволите не. Изобщо не искаше да подхваща темата. Не смяташе, че беше кой знае колко обигран първите няколко пъти.

— Ще си запазя този въпрос за някоя вечер, в която няма да мога да измисля по-добър.

Усмивката ѝ проблесна в тъмнината.

— Пъзльо.

Абсолютен.

— Добре, ето го и въпросът. Имаш ли поправки?

— О, имаш предвид като поправките при монтьора, които Майк е правил на пикапа си?

— Значи си чула за този разговор?

— Да, Боби ме осведоми.

— Тактичността и дискретността още не са станали част от ежедневието на това хлапе.

— Разбрах. И не, не съм с никакви поправки. Все още съм си на сто процента аз.

— Обичайното в случая е да ми предложиш да опипам, за да установя дали гърдите ти са истински или не са. Не гледаш ли телевизия?

Тя се засмя и нахлупи падналата бейзболна шапка отново на главата си.

— Добър опит, Ковалски. Ще трябва да приемеше честната ми дума.

Струваше си да опита.

— Тъй като вече сме навън, ако искаш да се изкъпем. А когато се приберем, очаквам да се държиш като дама и да се обърнеш, докато се преобличам.

Кери отново се засмя, точно както бе очаквал и напрежението се стопи напълно. Напрежението между тях се изпари, но неговото се трупаше с всяка изминала минута, в която не си позволяваше да я убеди да запрати професионалната етика по дяволите, да се съблече и да се поизпотят заедно.

След което тя щеше да е разочарована от себе си, както и от него и отношенията им щяха да станат неловки. Междувременно той просто трябваше да е много внимателен докато си закопчава ципа на дънките.

Проникващото през завесите слънце дразнеше клепачите на Тери и тя промърмори няколко крайно неприлични думи, докато издърпваше одеялото, за да се покрие през глава.

По някое време през нощта дъждът бе спрял, което означаваше, че няма да може да се оттегли в бунгалото си под предлог, че ще чете. Семейството щеше да се нахвърли върху закуската като нашествие от скакалци, поглъщащо всичко пред очите им, преди да поемат към пътеките. Нощните валежи означаваха, че няма да е прашно и че ще има огромни локви, чудесни условия за каране, които бяха причина за много енергия. Тери, за съжаление, бе напълно изтощена.

Всяка сутрин, в която се събуждаше сама, сълзите натежаваха в очите ѝ и се търкаляха по възглавницата.

Опита да се убеди, че всичко ще е наред. Спеше направо на леглото, от инат, просто защото имаше възможност да го стори. Бе сложила крещящо розови чаршафи, които дори самата тя не харесваше, просто ей така, защото можеше да го стори.

Понякога успяваше да не заспива с плач, но всяка сутрин, когато наставаше време да посрещне деня сама, няколко сълзи ѝ се изплъзваха. Откакто пристигнаха на няколко пъти дори се усамоти в спалнята си, тъй като фактът, че бе заобиколена от щастливи, или поне не разделени семейства, ѝ идваше в повече.

— Миришеш на задника на мръсно и мокро куче.

Явен знак, че племенниците ѝ бяха будни.

Време бе да измие лицето и зъбите си, за да може изкуствената усмивка, която щеше да лепне на лицето си, да е свежа и да ухае на мента. Роля, която бе усвоила доста добре през последните три месеца, ролята на жена на средна възраст, която понася смъртта на брака си с достойнство и стоически.

Никой не я бе виждал как лежи свита на кравай върху студените плочки в банята, след като ѝ бе прилошало от дългия и неудържим плач. Никой не знаеше, че бе отбила колата си по пътя за магазина, когато изведнъж се сети, че на Евън му трябва дезодорант и само след секунда бе осъзнала, че това вече не беше нейна грижа. Той трябваше да си го купи сам, понеже я беше напуснал.

— Така ли? Ти пък миришеш на потни тестиси!

— Роберт Джоузеф Ковалски!

Тери въздъхна и попи сълзите с края на одеялото. Време бе да се изправи и да посрещне поредния ден, който скъсяваше разстоянието между нея и обаждането до бракоразводния адвокат.

Когато най-сетне се показа от кемпера, завари ятото скакалци в действие, а майка ѝ я огледа преценяващо. Трябваше да се постараете да не остава насаме с нея, защото не бе в настроение да обсъжда евентуалната възможност да се помири с Евън.

Нямаше сили да изрече думите на глас. *Той не ме обича вече, а аз не мога да го накарам насила.*

Познатата рутина с нахранването на ордата Ковалски ѝ помогна да възстанови равновесието си донякъде, но усещаше нарастващо желание да цапне Кери Даниелс с тигана по главата.

Мислеше си, че се е помирила с жената, но гледката как с лекота води разговор с Кевин и Джо, придружен от безгрижен смях, бавно я убиваше.

Разбира се, че Кери бе забавна. Без отговорности, освен да се грижи за себе си. Та тя дори нямаше домашен любимец.

Едва ли щяха да я намират за толкова приятна за общуване, ако постоянно им натякваше за мръсно пране, изхвърлянето на боклука, или за гаража, пълен с какво ли не и затова не може да паркира колата си в него. Тери също би могла да бъде забавна, ако не ѝ се налагаше да върти къщата, да работи, да е нащрек за Стефани и всичко останало, което трябваше да се върши ежедневно.

— Да подпалиш някой с поглед може да се случи само във филмите, Тереза — каза майка ѝ.

Тери се огледа, за да забележи, че се бе озовала пред кафе машината насаме с майка си. Лиса беше край масата за пикник и подаваше чинии на момчетата, а всички останали се хранеха. Ужас.

— Не знам за какво говориш, мамо.

— Не ме лъжи, момиче. Виждам как я гледаш, не е честно. Тя не е виновна, за това, че си нещастна. Всичко е от ината ти.

Последното дали не бе наследствено?

— Аз не съм го напуснала. Той го направи. Кога ще престанеш да ме обвиняваш за това?

— Не те обвинявам. Разочарована съм, че не искаш да поговориш с него. Каквото и да е, може да бъде поправено.

— Не мога да го накарам да ме обича, мамо. — Гласът ѝ се разтрепери и тя се съсредоточи върху сипването на захар в кафето, за да не се разплаче.

— Просто трябва да...

— Престани. — Тери остави лъжицата, която издрънча и сви ръце в юмруци. — Не мога да го направя тук, мамо. Искаш да се разпадна пред всички? Искаш дъщеря ми, която едва преживява това, да ме види как се превръщам в мекотело?

— Разбира се, че не, скъпа, само дето...

Тя се оттегли. Това бе единственото нещо, което можа да стори. Мина покрай кемпера на Майк и Лиса и влезе в своя. Заклучи вратата, седна на пода и се заплака.

Джо не беше сигурен какво точно се случва, но се постара да разсее децата, за да не забележат, че нещата при възрастните не бяха наред. Дори Кери се включи, като предложи холивудска случка, която погълна Стефани напълно и не усети, че майка ѝ се бе оттеглила тихичко.

Отне му няколко минути, докато успее да остане насаме с майка си.

— Какво стана, мамо?

— Тя отказва дори да обмисли вариант да поговори с Евън. Понякога бракът е труден и трябва да се положат усилия, а не да захвърлиш всичко.

— Остави я на мира. Това я чака, когато се прибере в къщи и няма нужда да ѝ се напомня постоянно докато е на почивка.

— Внимавай как ми говориш, Джоузеф. Аз все още съм майката в това семейство, въпреки че нито едно от децата ми не смята, че и аз поназнаивам по нещо за живота. — Тя скръсти ръце и го удостои със същия инатлив поглед, за който се оплакваше, че бе видяла в дъщеря си. — Тя е нещастна, а и ти много добре я познаваш. Ще направи и някой друг нещастен и не е честно да излива гнева си върху Кери.

Той сви рамене и вдигна ръце, сякаш казваше *какво мога да сторя*.

— Кери е способна да се грижи сама за себе си. Ако има поне едно нещо, което да знам за тях двете, това е да не заставам помежду им. Щом на Кери ѝ писне от лай... непристойното поведение на Тери, тя ще ѝ даде да се разбере. Колкото до Евън, ще си поговорят, когато са готови да го сторят.

— Вече минаха три месеца. — В очите на майка му проблесна сълза. — Колкото повече време минава, толкова по-трудно ще бъде за тях да изгладят отношенията си.

— Не можеш да насилваш ситуацията. Така само правиш Тери по-нещастна и колкото и да настояваш, няма да я накараш да направи нещо, за което не е готова.

— И ти си същия инат — отвърна майка му и го удари по ръката. — Всички сте такива, метнали сте се на баща ви.

Джо се усмихна и я прегърна.

— Просто я остави за малко на мира, става ли?

След като тя кимна в съгласие, макар с неохота и драматизъм, Джо се върна обратно при шумната компания. По-малките момчета мъкнеха екипировката на останалите, докато двете по-големи запалиха машините под надзора на Кевин и ги паркираха една зад друга, на опашка.

— Момчета, дори не можете да изчакате да ви слегне закуската, а? — подкачи ги Кери.

Той се обърна и се усмихна на киселото ѝ изражение.

— Не искаме да губим от деня.

— Вие всички сте много извратени хора.

— Ще караш ли с мен днес или сама?

Дано да е в настроение да шофира сама, помисли си той. Щом само една изпепеляваща целувка под дъжда бе достатъчна да го държи буден с часове, докато превърта края на епизода отново и отново, ако прекараше още един ден със задник между бедрата ѝ, щеше просто да умре.

— Ще карам сама. След като и родителите ти ще идват, няма да съм... как му викахте? ИМ? (изоставен мъртъв)

Той се засмя.

— Никога няма да те оставя, бейби.

В процеса на сортиране на тринадесет каски и очила и двадесет и шест ръкавици, Тери се присъедини към групата. Добре се преструваше, но Джо беше убеден, че и без да е неин близък, всеки щеше да разбере, че се преструва.

Изглеждаше уязвима, дори крехка. Но тя се облече, както всички останали от семейството и потеглиха. След дълги разисквания, решиха да сложат Кери в редицката зад Тери, защото машините им бяха еднакви по размер. По този начин щеше да следва нея и пътя. Джо щеше да кара зад Кери, което означаваше, че ще има ясен изглед към задника ѝ, тъй като нейното АТВ нямаше нито втора седалка, нито чанта с багаж, прикрепена за задната рамка.

Той се наслаждаваше и едновременно страдаше от избора на гледка в продължение на почти шест мили, преди всичко да се оплеска.

Тери се заби в кална локва и вместо да мине в края, се навря точно в средата и се повдигна на една страна. Скрит в мътилката камък, или купчина втвърдена кал, повдигна гумите на АТВ-то ѝ точно толкова, колкото да избуксуват малко над почвата. Нямаше да се откачи без помощ. Джо отби близо до машината на Кери. Бе невъзможно да я заобиколи, ако тя не се мръднеше напред.

— Ела да ме бутнеш — извика Тери през рамо и стомахът му се сви, когато осъзна, че тя говори на Кери. Това нямаше да завърши добре.

Преди да успее да ѝ привлече вниманието, Кери също се заби в локвата.

Джо изпадна в паника, щом осъзна, че може би има само тридесет секунди преди да избере между Кери и сестра му. От една страна, ако си държеше устата затворена, това нямаше да му помогне да спечели жената, която се опитваше неистово да вкара в леглото си. От друга, тя скоро щеше да си замине за Лос Анджелис и Тери, която можеше да бъде зла като побеснял върколак, щеше да продължи да живее само на две преки от него.

Освен това те се помириха, нали?

Кери подкара нерешително машината през калта. Децата отбиха зад Джо, последвани от Лиса и Майк и всички се настроиха да гледат шоуто.

— Давай — наставляваше Тери. — Просто ме подпри леко отзад и ме бутни, за да изляза.

Когато Кери се доближи на няколко стъпки зад нея, Джо промени решението си и отвори уста, но бе твърде късно.

Тери задържа предната спирачка и натисна газта, което накара задните гуми да се завъртят като луди. Зад нея се надигна огромна,

кафява кална струя, и заля Кери.

— Кажи зеле! — изкрещя Боби.

— О, мамка му — възкликнаха тримата възрастни, които бяха извън локвата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Шокът спря дъха на Кери и тя не можа дори да се разпищи като момиченце, но ѝ отне секунди да осъзнае, че току-що буквално бе залята от кален водопад.

Студена, лепкава вода капеше от козирката на шлема и залепи тениската за тялото ѝ. Не можеше да вижда през очилата, вдигна ръка да избърше устата си, но установи, че ръкавицата ѝ също бе напоена с кал.

Свали я, за да може да махне кафявия пласт от устните си и дръпна очилата. Тери се заливаше от смях.

Чу какофонията идваща от децата зад нея и с периферното си зрение видя Боби, който подскачаше нагоре-надолу с фотоапарата. Чудесно. Още една снимка за семейния албум.

— Тери, какво по дяволите... — извика Джо и реакцията му потвърди, че сестра му я бе окъпала нарочно. Кучка такава.

Толкова с крехкия им мир. Кери се осмели да погледне плахо през рамо и видя как повечето от публиката ѝ се наслаждава на солидната доза забава, но Джо изглеждаше ядосан. Когато забеляза, че тя го гледа, махна с ръка.

— Превключи на задна и се изтегли.

С удоволствие. Щеше да се измъкне от калта, назад през гората, та чак обратно в лагера. После да натовари колата под наем и право на летището. Преди да падне нощта, щеше да е пристигнала в Лос Анджелис, там, където ѝ бе мястото.

Маска на лицето, масаж, истински чай, без никакви откачалки, правещи живота ѝ непоносим, само за да се забавляват.

Докато измъкна машината от локвата, шайката се бе укротила и тя разпозна веселото настроение на Джо по потрепващите в крайчетата на устните му.

— Не е смешно.

Въпреки усилията, трапчинките му се появиха.

— Съжалявам, бейби, но донякъде е. Приеми го като обред, кръщение.

— Приемам го като доказателство, че сестра ти е отмъстителна кучка.

— Това също. Отбий встрани, за да мога да мина покрай теб.

Тя трябваше да се отмести доста, тъй като машината на Джо беше много по-голяма от нейната, и с огромни гуми, набраздени от дълбоки грайфери. Той успя да я задмине и се насочи към локвата.

— Бъди мил, Джо!

Тери се бе обърнала и го гледаше как се приближава, а Кери бе доволна от факта, че тя вече не се смееше.

Откъм тълпата се доловиха възгласи на разочарование, докато Джо бавно се приближаваше към Тери, внимателно приравни предницата на АТВ-то си с нейното и като я побутна леко, ѝ помогна да се измъкне. Тя продължи напред, а Кери се нацупи и продължи да бърше останалата кал от лицето си.

Изведнъж Тери изкрещя:

— Джоузеф Майкъл Ковалски, да не си посм...

Остатъкът от репликата ѝ бе заглушена от рева на машината на Джо, който натисна газта, наклони тялото си настрани и завъртя АТВ-то в кръг. Гумите изтласкаха с пълна сила огромна кална вълна от дъното на локвата, която обля Тери с шумен плясък. На Кери ѝ се прииска да може да го види. Обаче се чу само гневният ѝ писък. Сигурно всички, които се намираха в северната част на щата разбраха.

Тълпата ревна одобрително, но замлъкна доста бързо, щом Тери скочи от АТВ-то и изпрати смъртоносен поглед към брат си. Кери не се и опита да скрие задоволството си и когато Дани вдигна ръка във въздуха, тя плесна възторжено дланта му.

— Нещастник — изкрещя Тери през рамо.

— Отплатата е кофти работа, нали?

Кери не се съмняваше, че с това не се бе приключило. Тери не само щеше да обвини нея за това, въпреки че Джо го беше направил, но дори и да намери начин да отмъсти подобаващо.

Определено обаче си струваше да види бившата си най-добра приятелка в такова състояние, сякаш бе потопена в шоколад, престоял една година.

— Престанете — извика Тери. Гласът ѝ се отвори сред глъчката и с това всичко приключи.

Докато останалите от семейството успеят да се извъртят край локвата или минат през нея, Кевин се бе върнал, за да види какво ги задържа. Премести погледа си от Кери върху Тери и се засмя.

— Кална борба? Ако едната от вас не ми беше сестра, щеше да е чудесна гледка.

— Млъквай — отвърнаха и двете едновременно.

АТВ-то на Джо имаше специално изработени огледала за обратно виждане и Кери допусна грешката да надникне в тях. С изключение на чистото петно, което бе останало на мястото на очилата, цялото ѝ лице бе напръскано с кал. Всичко от закопчалката на каската надолу, бе мазало. Лиса настоя да ѝ покаже същата картина, този път на екрана на дигиталния фотоапарат.

Кери едва се разпозна. Тина никога не би я познала, нито който и да било от познатите ѝ в Калифорния.

Джо се приближи и попита тихо:

— Добре ли си, бейби?

— Дали ти изглеждам добре? Ти сериозно ли? Покрита съм с лайна, лицето ми е омазано. Погледни ми ноктите, Джо. Как ти се виждам?

— Е, ще се изкъпеш като се приберем, какво толкова.

— Какво толкова? Даваш ли си сметка колко съм похарчила за масажи и маникюр? Положението е доста сериозно, ако искаш да знаеш. Това не съм аз. Нищо от това, което виждаш, не съм аз.

— Смятам, че изглеждаш сладка с кал по лицето.

— Има си хас да не смяташ така — изсумтя тя.

— Дори бих те целунал в този вид.

— Да не си посмял — Кери го сръга в гърдите. — Няма отново да ме целуваш пред цялото си семейство.

— А после?

— Как успяхме да преминем от ужаса, който преживях към тревогите ти дали по-късно ще ти излезе късмета?

— Мръсно лице, мръсни мисли. Аз съм мъж. Всичко се навързва доста естествено, според мен.

Тя удари ръкавиците си една о друга, като се опита да отърси поне малко от мократа кал по тях.

— Когато се прибера в Лос Анджелис, първата ми задача ще бъде да изчистя калта от всяка пора по тялото си. Ще мине доста време, преди да планирам още една кална баня.

— Обзалагам се, че едва чакаш да се прибереш — отвърна той.

Тя отмести поглед от ръкавиците по посока на плътния му глас. Този път очите му не блещукаха закачливо.

Но защо? Защото тя говореше за Лос Анджелис? Защото спомена прибиране вкъщи? Доста ясно бе подчертала, че дори не бе искала да се връща в Ню Хемпшир, за да го види, камо ли да остане.

— Не мога да си тръгна преди да съм ти задала всичките си въпроси — закачливо заяви тя. — Не се отказвам толкова лесно.

— Нито пък аз.

Кери не бе сигурна какво точно искаше да ѝ каже с това и не посмя да го попита.

Тери беше в безизходица. Влезе в допълнителния разгъваем кемпер на Майк и Лиса, за да занесе дрехите на Джоуи и Дани, които Лиса беше оставила в сушилнята зад банята. В секундата, в която затвори вратата зад себе си, Майк и Лиса се приближиха. Спореха.

Нерешителността ѝ я задържа притихнала там достатъчно дълго и ако сега се покажеше, щеше да се получи конфузно. Седна на тапицираната пейка и реши да изчака докато брат ѝ и съпругата му приключат.

— Майкъл, казах само, че би било хубаво, ако някой ми помогне да почистя след момчетата, преди да излезеш.

— Не, ти трябваше да ме злепоставиш, като каза пред всички, че ще е чудесно да си на мое място и да можеш да излизаш с приятели, докато жена ти върши цялата работа сама.

Тери въздъхна и много бавно, като внимаваше да не размърда кемпера, облегна глава на рамката на леглото. Надяваше се някой да се появи и да прекрати караницата, тъй като това бе проблем без решение. На нея поне ѝ бе ясно. Двамата с Евън бяха водили същата битка неведнъж, докато Стефани беше бебе, при положение, че имаха само едно дете.

— Бях права, нали?

— Ако ти е втръснало от това, че децата да си разхвърлят нещата навсякъде, защо по дяволите настояваш за още едно?

О, ужас. Сега щеше да чуе как снаха ѝ стоварва още един тон глупости и колко иска да има момиче. Трябваше да се обади веднага щом ги чу, че се приближават. Щеше отдавна да е напуснала сценката.

— Не знам защо приведох бебетата за пример, след като за направата им се изисква да се прави секс от време на време.

О, Боже! Тери реши да ги изключи, като опита да мисли за нещо друго, каквото и да е. След като остави прането на момчетата, смяташе да се разходи чак до бунгалата. Всички се бяха изкъпали хубаво и ѝ се искаше да види дали Кери все още беше ядосана, или се държеше хрисимо в присъствието на Джо. Струпаха се твърде много конфликти по време на почивката.

Явно Майк бе съгласен с нея.

— Не съм дошъл чак тук, за да прекарам две седмици в скандали, Лиса. Съжалявам за секса, но напоследък, щом си помисля за това, се сещам за ревящо бебе и всичко отначало.

— Забрави. И аз не искам да се караме. Трябва да отида да извадя прането от сушилнята. Тръгвай... помотай се с Кевин или нещо от сорта.

— Да ти помогна ли с прането?

Кажи да, помисли си Тери. Знаеше, че това бе похвата на Майк да уталожил напрежението между тях. Беше малък стрък маслиново клонче, миниатюрно, но все пак нещо.

— Не, няма нужда.

— Добре, тогава ще се върна след малко.

Тери вдигна глава, надзърна и ги видя да се отдалечават. Когато бяха достатъчно далеч, тя излезе и се върна в кемпера си. Имаше нужда от питие още преди да стане свидетел на цялата драма.

Стефани се бе излегнала на дивана и гледаше филм, за който Тери бе сигурна, че вече е гледала десет пъти. Тя дори не отмести поглед, когато вратата се отвори.

— Не сме дошли тук за да лежим и гледаме телевизия, Стеф. Не вали и не е студено, тъй че би трябвало да си откън.

— И да правя какво?

Добър въпрос.

— Отиди на разходка. Отиди виж какво...

— Правят момчетата? Не, благодаря.

Тери въздъхна и се въздържа да не започне да удря главата си в касата на вратата. Правилата бяха доста ясни, телевизорът трябваше да е изключен, освен ако не вали, ако е тъмно или ако е хладно за игра отвън.

Но какво точно имаше за правене на площадката? Да се люлее? Та тя вече не беше малко момиче. Навлизаше в онази междинна възраст, когато бе твърде голяма да играе с децата, но не достатъчно, за да се наслаждава на удоволствието от седенето в стола и абсолютното бездействие.

Миналата година тичаше с момчетата, играеха на топка и федербал, търсеха жаби край езерото и се разхождаха из гората. Но сега, дали заради възрастта или заради пола, или може би цялостното ѝ отношение към живота, тя странеше от останалите. Или трябваше да се разправа с нея, или да я остави така.

— Отивам да се разходя и да посетя чичо Джо. Искаш ли да дойдеш?

— Не особено. Ти пак ще се държиш кофти с Кери, така или иначе.

— Не е честно. Ако беше някой друг и го бе сторил на когото и да е, но не и на Кери, всички щяха да го сметнат за забавно. Но понеже аз го сторих на нея, всички решиха, че съм куч... зла.

— Вие с тате ще се разведете ли?

— Стеф — Тери понечи да се защити от словесния камшичен удар. А и колко семейна гадост можеше да понесе една жена за ден? — Разделени сме от три месеца. Достатъчно голяма си, за да се досетиш, че вероятно ще обсъдим точно това.

— Кога?

— Когато се върнем, може би. Няма смисъл да отлагаме още.

Комбинацията от сълзите на момичето, очите на което бяха досущ като на Евън, бе удар в стомаха за Тери. Тя отиде до хладилника, взе бутилка вода и изпи два аспирина докато мислеше за всичко това. По начина, по който денят се развиваше, главоболието от стрес бе неизбежно. Беше по-добре да се погрижи за схванатия си врат и рамене, преди да я удари силната болка.

— Мамо, знам, че нарушавам правилата, но точно сега не ми е до никой.

В гласа на дъщеря ѝ се долавяше молба за разбиране, нямаше и следа от тийнейджърско поведение, което доразкъса сърцето на Тери.

Какво от това, че щеше да прекара деня пред телевизора? Стефани също бе във ваканция, а и не че останалите от семейството бяха много забавни в този момент.

Наведе се и я целуна по челото.

— Няма проблем, мила. Аз отивам към бунгалата за малко, става ли?

— Да. И бъди мила с Кери.

Тери пренебрегна последното изречение и излезе отвън. Натъкна се на Лиса.

— Хей, накъде така?

— Ти ли извади прането от сушилнята?

— Да, още преди. — Почувства се зле, като се опита да го представи така, сякаш е било много по-отдавна, отколкото е било. — Видя ми се, че е на Джони и Дани и реших да го метна в разгъваемия.

— О, благодаря. Реших, че полудявам. После си помислих, че може някой да го е откраднал, но пък не мога да си представя, че има човек, който би носил бельото на момчетата ми, без значение дали е прано или не.

— Тръгнала съм към бунгалото. Искаш ли да се поразходим?

— Мисля, че се пренаситих с мъжете Ковалски. Къде е Стеф?

— Гледа филм. Днес не ѝ е много до компании и ще я оставя на мира. Всичко наред ли е? — попита Тери, макар да знаеше, че не е.

— Да — отвърна Лиса с престорен глас и фалшива усмивка. — Мисля да си взема книга и да поседя малко на сянка. Татко заведе момчетата на риба и май ще се насладя на няколко спокойни минути.

— Ще се върна след малко и ще започнем да обмисляме вечерята.

— Звучи добре. О, и бъди мила с Кери, става ли?

За Бога, какво им ставаше на хората днес?

Кери се бе изтегнала на леглото на Джо и го гледаше как трака по клавиатурата на лаптопа. Опитваше се да го остави на мира, дори поработи малко, но я обзе скука.

Краткотрайният опит да работи само я депресира. Всеки път, щом погледнеше към въпросите и отговорите до момента, се опитваше да ги направи в по-предизвикателно заглавие, или поне в малко по-интересно. Но вместо това, само лъсваше очевидното, че устременият журналист в нея се наслаждаваше на почивката, докато мекушавата писателка от едно време бе единствената частица в нея, която се отзоваваше по служба.

Нямаше ли да бъде тъпо да изтърпи версията на Ковалски за *Адска седмица* на квадрат, която така или иначе щеше да я превърне в мекотело, което щеше да бъде уволнено?

— Какво се е случило с Кевин? — попита тя, когато вече не можеше да понася тишината. Въпреки че нямаше да използва информацията за материала си, вероятно щеше да успее да заблуди музата си и да я накара да си мисли, че работят. — За да се наложи да напусне полицията, искам да кажа?

Джо зададе някаква команда, вероятно за да запази файла, над който работеше и се обърна към нея.

— Знаеш го какъв е Кев, идеален за собственик на спортен бар, не мислиш ли?

Той криеше нещо, и то нещо сериозно, ако интуицията ѝ не я лъжеше, което почти не се случваше.

— Това ще си остане между нас, Джо. Освен факта, че приех глупавите ти правила, много добре ме познаваш и знаеш, че никога не бих наранила семейството ти преднамерено.

— Хората се променят много за двадесет години, бейби.

— Глупости. Никога не би ми позволил да дойда тук, ако ми нямаше доверие, че ще се отнеса с уважение към личния им живот.

Той ѝ се усмихна и показа дълбоките си трапчинки.

— Хвана ме.

— Просто проявявам обичайно любопитство към хората, с които си прекарвам почивката. Нищо застрашително. И не казах нито дума на Тери за съпруга ѝ, дори когато се държа най-гадно с мен, нали?

— Добре, но само да си го погледнала и с най-малко съжаление в очите си, той ще разбере, че съм ти казал. Дори не ми е споделил цялата история. Имам приятел, който работи за полицията в Бостън и ми доразказа всичко.

— За Бога, Джо, искаш ли да разпиша договор за поверителност?

— Окей, започвам. Кевин си скъсваше задника за отдела, но така и не се издигна. Винаги получаваше най-гадните смени в лошите квартали. Един ден забравил нещо и се отбил вкъщи. Заварил капитана с жена си. Кой знае от кога са се чукали. Кевин го пребил зверски.

— О, Господи! — въздъхна Кери. — Арестуваха ли го?

— Капитанът е женен за дъщерята на сериозен политик и меко казано избягва публичност. Кевин напусна и подаде молба за развод. Това е всичко.

— Горкият.

— Никакво съжаление! Наистина, Кери, просто забрави за случката.

Дочуха стъпките на верандата, преди да се почука на вратата. Кери въздъхна и се тръшна на възглавницата. Познавайки семейството му, спокойствието ѝ щеше да приключи.

— Отворено е — извика Джо и Кери завъртя очи, когато Тери влезе в бунгалото. — Здравсти, сестра ми.

— Здравсти. Затишие е и реших да намина, да видя какво правиш. Работиш ли?

— Опитвам се — отвърна той, с което накара Кери да почувства вина.

Джо би свършил много повече работа, ако тя се бе захванала с нещо друго, вместо да си вре носа в семейството му. Но какво ли щеше да прави? Тя не обичаше риболова, дори и да пускаха улова обратно във водата. Последният път като отиде до тоалетната, не видя Стефани наоколо, тъй че вариантът да се мотае с нея отпаднаше. Лиса беше в големия кемпер с Мери. Повече от сигурно бе, че нямаше да се опита да намери Тери, въпреки че тя я откри така или иначе.

— Съжалявам за цялата бъркотия — каза Тери. — Беше твърда добра възможност, за да пропусна.

Оказа се, че дрехите ѝ бяха в много по-лошо състояние от тези на Кери, поради което тя можеше да си позволи малко великодушие и каза:

— Като се замисля, всъщност беше забавно, въпреки че Джо няма да ме научи как да го правя.

Тери се усмихна.

— Задръж предната спирачка и я натисни рязко.

— Той дори не иска да ми каже коя е предната спирачка.

Джо се прокашля.

— Не е изненадващо, след като винаги карам зад теб.

— Е, аз отивам да посетя мама за няколко минути — каза Тери, подпряла ръка на вратата. — Искях само да се уверя, че няма наранени чувства.

— Никакви — увери я Кери, което беше почти цялата истина. Само не може да устои на едно нещо. — Джо ми каза да го приема като кръщение за добре дошла в семейството.

Киселото като лимон изражение надделя над фалшивата усмивка, която пусна Тери преди да излезе и да тръшне вратата след себе си.

Джо се изсмя.

— Каза го само за да я ядосаш.

— Целях леко да я подразня, но и „ядосана“ ми върши работа.

Когато той се изправи и се протегна, като вдигна ръце над главата си и изви гръб, Кери се извърна на другата страна. Връзката между топлите вълни и разтягащите се мускули на Джо бе трудна за пренебрегване. Щеше да ѝ се наложи да се постарее повече, да не се поддаде на визуалния терор и трябваше някак си да съумее да не му се метне на врата, докато беше при него.

— Майк и Кевин обсъждаха да отидем да покараме след малко — каза той. — Само мъжете. Съгласна ли си?

— Какво ще *ти*, или *ни*, струва този път?

Когато той повдигна края на тениската и се почеса по стомаха, тя се вторачи в неотложната задача да опози завивката на леглото от мъхчета.

— Какво имаш предвид?

— Последния път, когато излезе да караш с братята си, едва не ме удавиха в басейна и след това трябваше да отида на среща вечеря с племенниците ти. Вечеря, която включваше сос за пица и сладолед, ако смея да добавя.

— Те се държаха чудесно — подчерта Джо.

Не ѝ се искаше да признае, но всъщност се наслади на излизането, за което мрънкаше.

— О, да не забравяме с'мор вечеринката. Доста лепкави неща е поела косата ми през тези години из фризьорските салони, но не и маршмелоу.

Джо облегна рамо на рамката на леглото и скръсти ръце.

— Нямам нищо против да повторим момента със сладоледа. Без децата този път.

Проклет да е. Тя усещаше топлината обгръщаща лицето и врата ѝ, което означаваше, че той я вижда.

Тази игра можеше да се играе от двама.

— С повече сметана?

В десетката! Тя забеляза едва доловимият танц, който бе предназначен да облекчи натиска от нарастващата ерекция, притисната от ципа на дънките му.

— Ще ме довършиш, бейби.

— Още не си видял и половината.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден Тери установи, че се бори с неустоимия порив да сподели на Кери за Евън. Това я подразни неистово, тъй като временното примирие не ги превръщаше автоматично в най-добри приятелки, както би казала дъщеря ѝ. Въпреки че затишието между тях оцеля след калния инцидент, откъде изскочи тази нужда да се довери на жената, която не бе сигурна дори дали харесва?

Може би имаше логично обяснение на всичко това. Би било добре да поговори с някой, който не е от семейството. Въпреки че я подкрепяха, леко отстъпваха назад, тъй като Евън все пак бе част от същото семейство дълго време. Братята ѝ го считаха за приятел, а и бяха наясно, че без оглед на случващото се, той си оставаше бащата на Стеф завинаги.

Имаше и друг проблем, те реално ѝ спестяваха реалността. Въпреки че го правеха с добри намерения, останалите от семейство Ковалски бяха по-загрижени за чувствата ѝ, вместо да ѝ помогнат да вникне в проблема. Щеше да е добре да има някой, който не я харесва много и да бъде по-откровен с нея.

Но да се довери на Кери Даниелс?

По ирония на съдбата, едва час след като бе решила да не споделя личните си неволи с бившата си най-добра приятелка, се озова насаме с нея.

Беше много горещо. Майк и Лиса бяха завели децата, включително и Стеф, на басейна. Джо пишеше, а Кевин отиде да покара с група момчета, които пристигнаха на палатка за уикенда. Родителите ѝ бяха в кемпера и *гледаха* телевизия със затворени очи. Всички бяха поели на някъде, хаосът бе стихнал, а тя и Кери се оказаха сами.

— Някога омъжвала ли си се? — попита тя, преди да си промени мнението или събеседничката ѝ да си намери добро извинение и да се оттегли.

Кери се стресна от въпроса, но седна на сгъваемия стол.

— Не. Предполагам съм била твърде фокусирана в кариерата си.

Тери подпали и хвърли няколко парчета дърва в огнището, преди да издърпа стола си по-близо. Беше топло за огън през деня, но поне им предлагаше нещо, което да гледат.

— Аз направих обратното и май се съсредоточих малко повече в семейството си.

— Това ли ти каза, когато те напусна?

Поне усети накъде биеше Тери с този разговор и не я принуди сама да го изрича.

— Бях твърде заета да го обгрижвам като квачка до задушаване, вместо да съм спонтанна и забавна.

Кери не издаде съчувствени въздишки в стил *горката ти*, нито зацъка с език. Само изсумтя.

— Предполагам, че не сте пропуснали фазата със срещите и годежите и не сте минали направо на *докато смъртта ни раздели* и той много добре е знаел как стоят нещата. Ти си родена за обгрижваща майка.

— Не бях такава.

— Спомняш ли си, когато заключи куклата ми Барби в банята, за да не напусне Кен заради Джи Ай Джо?

— Джи Ай Джо беше твърде избухлив за нея. И никога нямаше да отстъпя, ако тате не бе приготвил толкова вкусна вечеря.

— А когато задържа целия клас по пътя към площадката, защото обувката ми се беше развързала.

— Ти беше непохватна и ако се спънеш, щеше да повлечеш всички ни като домино.

Кери отметна глава назад и се засмя, а Тери се изненада, когато се присъедини. Почувства се чудесно.

— Ами битката между лешникотрошачките — Кери едва събра дъх да го изрече измежду смеха.

Това беше твърде крайно дори за нея, призна си Тери. Майка й имаше страхотна колекция от дървени лешникотрошачки-войници, които нареждаше по витрините в хола около Коледа. Ако се освободеше място на деня на благодарността, още преди да са дояли пуйката, там веднага цъфваше лешникотрошачка.

Една година Тери си наби в главата, че трябва да са подредени по височина, като за парад, из цялата стая. Войниците трябваше да са под

строй, все пак.

И така започна двуседмична битка между седемгодишната Тери и майка ѝ. Тери ги подреждаше, майка ѝ разваляше редицата. Дори заплахите, че дядо Коледа ще я сложи в списъка на непослушните не накара Тери да се откаже от решението си да подреди войниците.

Кери успя да спре да се смее, чак когато ѝ потекоха сълзи от очите.

— Никога няма да забравя, когато майка ти се обади на моята и по реакцията ѝ реших, че някой от семейството ви е починал. Още не мога да повярвам, че ги беше залепила със супер здраво лепило за пода.

Сигурно минаха още пет минути, докато се освестиха от смеха, за да могат да продължат разговора. Тери усещаше как напрежението ѝ се стопява. Ето това ѝ липсваше в живота, една наистина добра приятелка, с която нямаше нито кръвна нито брачна връзка.

Не че Кери би могла да поеме тази роля, дори и да не си заминаваше скоро, но беше доста приемлив заместител.

— Знаеш ли — поде Кери, щом и последните хълцания от смеха отминаха — той явно преминава през криза на средната възраст.

— Чух и тази теория и смятам, че е бягство от отговорност, нещо като ПМС.

Огънят гореше с пълна сила и Кери отдръпна стола си назад.

— Да поиграем на една игра. Изчела съм всички лъскави женски списания и съм маниачка по тестовете им. Изброй ми пет неща, които най-често казваш на Стеф.

Тери нямаше идея какво щеше да излезе от това, но пък не искаше да пука приятелското мехурче, което ги обгръщаше.

— Чакай да видим... Обичам те. Приятен ден. Свали си обувките. Написа ли си домашното? И... сладки сънища.

— Сега ми кажи пет неща, които си казвала най-често на съпруга си. Бъди честна обаче.

Тери трябваше само да затвори очи, да си представи Евън и думите се отърколиха от езика ѝ.

— Свали си обувките. Изхвърли ли боклука? Вечерята е готова в пет и половина. Тревата трябва да се окоси. И толкова ли е трудно да размотаеш чорапа си? — Тя отпусна лице в ръцете си и въздъхна. — И аз не бих искала да съм женена за себе си.

— Сега по-щастлив ли изглежда? Среща ли се с друга?

— Не ми изглежда по-щастлив, когато си говоря с него, но и аз се държа като кучка. Ако се вижда с друга, щях да съм научила, предполагам.

— Трябва да му се обадиш.

Тери се изсмя отново.

— Едва сме си казали и десет думи с него за последните три месеца и ти смяташ, че трябва да му се обадя? Полудя ли? Какво по дяволите да му кажа, дори и да си е вкъщи, а знам, че не си е, понеже е на работа.

— Още по-добре, остави му съобщение, че си мислиш за него, че ти липсва и искаш да се срещнете и да пиете кафе, когато се прибереш. Тъй като не може да ти се обади обратно, очакването ще се натрупа и накрая няма да има търпение да те види.

— Той ме напусна, Кери. Не зная как бих могла да му го простя.

— Хората понякога нараняват онези, които обичат, като се опитват да предпазят себе си от нараняване. Любовта изисква и даване на шансове.

— Както Джо ти дава шанс в момента?

Веселото настроение изчезна от лицето на Кери.

— Престоят ми тук няма нищо общо с това. Заради работата ми е, а и се оказва, че се наслаждаваме на компанията си през това време.

— Наистина го съсипа, когато го напусна.

— Той ми каза. Сега няма да е същото, тъй като знае, че ще си тръгна.

Тери не беше много сигурна в това. Тя разбираше брат си както никой друг и знаеше, че за него не бе губене на време. Беше готов да прости, забрави и да продължат откъдето прекъснаха всичко. Да грабне шанса и да забегне с него. Е, да върви по дяволите всичко, щом той можеше да го направи, значи и тя можеше.

— Ще му се обадя. — Скочи от стола преди да е променила решението си. А и Евън не я умоляваше да се прибере. — Но моля те, не казвай на никого.

— Ако тайната издам, никога пай да не ям.

Тери замръзна.

— О Господи, това не го бях чувала от години. Не мога да повярвам, че го помниш.

— Помня как майка ти не одобряваше, когато казахме „да пукна ако гъкна“ и една вечер не ни даде от яagodовия пай. Това бе по-лошо и от смъртта и да перифразираме бе добър вариант.

Споделената стара случка ободри Тери, която се отправи внимателно към магазинчето на лагера. Пое по заобиколния път и се надяваше да не я забележат от басейна, защото щяха да я затрупат с поръчки за безалкохолни, сладолед и шоколади.

Тя пусна монетите в телефонния апарат и набра новия номер на съпруга си. Минаха четири позвънявания.

— Здравейте, тук е Евън.

— И Стеф, през уикендите — пригласи дъщеря й.

— Оставете съобщение след сигнала.

Биип.

— Здравей, аз съм... Искан само да ти кажа, че ми липсваш.

Тръшна слушалката, горещина обля врата и лицето й. Какво направи?

След като прекара половин час в обработване на един поразително ужасяващ параграф, Джо запази документа и затвори лаптопа.

Не беше виждал Кери скоро. Всъщност достатъчно дълго, тъй като отделяше повече време да се чуди в какво се бе забъркала, вместо да мисли над това как главният му герой трябваше да се справи с факта, че някакво невидимо зло се опитваше да безпокои съпругата му.

Авторът бе не по-малко объркан от прецакания си герой, тъй като нямаше идея как да постъпи при гледката на Тери и Кери, които седяха край лагерния огън и се смееха като преоткрили се най-добри приятелки. Беше леко разсейващо, тъй като единственото общо между тях бе той. Освен ако не си преразказваха спомените от детството. И двете разполагаха с доста забавни случки за него.

Вместо да рискува и да нахълта в матинето, за да чуе за някои конфузни ситуации, той се отдалечи от тях и се оглеждаше за компания. АТВ-то на Кевин го нямаше на паркинга до кемпера му. Явно бе поел по пътеките с някой, който е бил на разположение. По тишината предположи, че бандата младежи е на басейна и се запъти

натам. Странеше от лагерната площадка, за да не го забележат двете жени, за които наистина се надяваше, че кърпят стари отношения.

— Чичо Джо! — извика Боби. Джо махна и всички останали се обърнаха към него. — Гледай ме!

Той се облегна на оградата наблюдавайки, как племенникът му се гмурна към дъното на басейна и извади една неонена пръчка, от тези, които Майк хвърляше във водата.

— Жестоко! — извика Джо, когато Боби изплува.

Момчето се засмя преди да се гмурне отново.

— Мислех си, че работиш — Майк се приближи и се облегна от другата страна на оградата.

— Мисълта ми бяга.

— Чувам как Кери и Тери се смеят оттатък. Искам ли да знам какво става?

Джо поклати глава.

— Не знам. Гледам да стоя настрана.

— По-добре така, отколкото да са се хванали за гушите. Ще се гмурнеш ли?

— Мързи ме да се преобличам. Ще карате ли после?

Майк въздъхна.

— Вероятно не. Лиса мисли, че е твърде горещо за момчетата да обличат екипировката. Аз трябва да се навъртам наоколо иначе ще прекарам остатъка от почивката изхвърлен от кемпера.

Джо се засмя и привлече вниманието на Лиса. Тя помахна от отсрещния край на басейна, откъдето наблюдаваше гмурканията в подълбокото на по-големите момчета. Той също й махна и тя се усмихна.

— Отново си се забъркал в проблеми май?

Майк се наведе за да събере неоновите пръчки, които момчетата хвърляха в краката му и ги метна обратно във водата.

— Не отново. По-скоро обичайното. Ти си си най-добре, човече. Можеш да правиш каквото си поискаш.

Точно така, можеше да прави каквото си поиска. Тъй като нямаше никой наоколо, на когото да му пука. Може би Майк не разполагаше със свободата да покара за няколко часа, но пък имаше някой с когото да си поговори след тежък ден, а не да се обръща към огледалото, ако е разтревожен, или тъжен или ако просто има добри новини за споделяне.

Можеше да спи напреки на леглото си ако поискаше, защото нямаше до кого да се свие. Можеше да яде каквото си поиска, защото никой не беше наоколо, за да сподели храната си. Можеше да си остави седалката на тоалетната вдигната, чорапите на пода и да слуша музика колкото силно си поиска.

— Да — каза той и се протегна през оградата да потупа брат си по рамото. — Добре съм си. Отивам да грабна нещо за ядене и се връщам да поработя.

В магазина намери два хотдога, малък пакет чипс и сестра си, която сигурно се бе приближила от другата страна, докато той си говореше с Майк. Беше напълнила шепя с лакомства и гледаше в хладилника с бира.

— Хей, сестричке.

Тя се завъртя така, сякаш я хващаха как краде.

— Джо! Какво правиш тук?

Той повдигна ръка, като реши, че хотдог — а ще е достатъчно красноречив.

— Какво има?

Страните ѝ се обагриха в розово.

— Нищо. Защо?

— Шоколад и вино? С кой си мислиш, че разговаряш?

— Горещо е. Прииска ми се нещо сладко и студена напитка. Остави ме на мира.

Лъжеше, разбира се. Шоколад и напитка бяха любимите ѝ лекове срещу стрес и обикновено не прибягваше до тях, освен ако не беше наистина разстроена за нещо.

— Чух ви как се смеете с Кери преди няколко минути. Какво беше толкова смешно?

Тя сви рамене, и грабна четири бири от хладилника.

— Помниш ли лешникотрошачките?

— Леле. — Какъв празничен сезон беше само. — Да вземем нещо и за нея?

— Ще взема още едно-две неща и после ще отида при Стеф. Ще гледаме някой женски филм или нещо подобно.

Джо повдигна вежда, но не каза нищо. Тери беше пословична със строгите правила за гледане на телевизия по време на годишното лагеруване на семейство Ковалски. Само заради майката природа

правилото можеше да се наруши и най-вече заради това, че четирите момчета бяха като в затвор, когато времето бе лошо.

— В такъв случай, ще отида да потърся Кери — каза той докато показваше на касиера какво си е избрал, за да го включи в сметката. — Ще се видим после.

Не му се наложи да се озърта много за нея. Тя вървеше срещу него, облечена в черния си бански костюм с красивата наметка отгоре. Възелът, който държеше парчето плат подчертаваше полюшването на бедрата ѝ като джобен часовник, който го всмукваше и изпиваше волята му.

— Хей бейби — успя да изрече, когато тя го приближи. — Искаш ли хотдог?

— Не. Отивам да се разхладя и да поседя при децата за малко.

— Доброволно?

Господи, усмивката ѝ причиняваше болка в топките му.

— Да, доброволно. Ти ще се връщаш да поработиш ли?

— Ъм... да — смотолеви той. Какво друго му оставаше да каже, че ще си потопи посинелите топки в ледена вода и ще се опита да държи ръцете си настрана от нея поне пред децата?

— Приятно прекарване — пожела му тя, мина покрай него и отиде към басейна.

О, да. Препълнен със забава следобед зяпнал в курсора, който прилича на бикини и ще се опитва да не мисли за това как банският костюм подчертаваше линията на краката ѝ. Или как би се чувствал, ако тези крака се омотаеха около кръста му.

Пътеката до бунгалото беше нажежена и безкрайна.

— Пикапът на тате!

Тери дори не вдигна очи от книгата, която четеше.

— Сигурна съм, че прилича на него, но не е.

— Е, тате е зад волана.

Това определено привлече вниманието ѝ. Обърна глава точно навреме, когато Евън изключи мотора и излезе от колата. АТВ-то беше закачено за пикапа, както и цялата екипировка за лагеруване.

Та тя му се бе обадила само преди четири часа, за Бога.

— Здравейте дами — поздрави ги почти бившият ѝ съпруг.

Еван не беше висок колкото братята ѝ и нямаше съмнение, че щеше да се позакръгли в средната възраст, но тя не го намираще за непонравителен от деня в който се срещнаха за първи път. Тъмнорусата му коса беше започнала леко да обраства и тя се зачуди дали знае името на бръснарницата, в която тя винаги му записваше час за подстрижка.

— Какво правиш тук? — попита Тери, като се опитваше да изглежда безразлична, което изобщо не ѝ се удаде.

— И ти ми липсваш. — Той ѝ намигна и се обърна към дъщеря си. — А и не можеш да пропусна уикенда си със Стефи.

Странно как досега не беше кой знае какво ако пропуснеше уикенд преди да му остави онова съобщение по телефона. Тери не знаеш какво да каже. Как можеше да се покае ей така, без предупреждение, след онова, което бе сторил?

— Аз съм на площадка четири — продължи той. — Братята ти ще се посмеят добре, докато ме гледат как се опитвам да разпъна палатката. Освен ако не ми помогнеш.

— Сигурна съм, че има упътване — сопна се тя. Как смееше да я поставя в такава ситуация, само защото бе достатъчно глупава да признае чувствата си на телефонния му секретар, подстрекавана от Кери?

— Ще ми помогнеш ли? — той попита дъщеря си, която сияеше. Странно как една тийнейджърка, която не можеше да включи кабела в контакта изведнъж се превърна в шампион по сглобяване на палатки.

Двадесет минути по-късно дланите на Тери бяха насечени с червени отпечатъци с формата на полумесеци благодарение на ноктите ѝ. Не го правеха правилно. Не бяха разпънали достатъчно от палатката, за да забиват колчетата в ъглите, а и Стеф не ги беше поставила на необходимото разстояние. Как по дяволите очакваха да се справят, след като оставиха упътването да изхвърчи и да остане закачено в близкия къпинов храст?

Не беше неин проблема. Мъжът предпочиташе да е сам, вместо да е женен за нея. Щяха да видят дали му допада чак толкова, когато палатката му падне на главата посред нощ и няма да може да намери ципа.

Когато две ръце я обгърнаха изотзад, знаеше, че това е Джо и се облегна на гърдите му.

— Какво става тук? — попита той.

— Кери Даниелс става тук.

— Евън дойде да види Кери?

— Не. Гаджето ти ме придума да се обадя на телефонния му секретар, докато той е на работа и да му кажа, че ми липсва. Най-глупавата идея на света.

— Но това е добро нещо. Ти се обади, той дойде.

Тери изсумтя.

— Каза, че не искал да пропусне уикенда си със Стеф.

— Искаш ли да отида и да му сригам задника?

Джо винаги знаеше как да я разсмее.

— Палатката се справя чудесно засега.

Ръцете му се затегнаха около нея и той сложи брадичката си на рамото ѝ.

— Не го смразявай, Тери. Знам, че те нарани, но от мъжка гледна точка, това че дойде тук е от огромно значение.

Видяха как Кевин и Майк приближиха площадка номер четири и двамата се смееха и клатеха глави, докато Тери изпускаше пара. Сега щяха да се заемат с мисията и да спестят унижението на Евън, без да му се наложи да вика за помощ в два през нощта.

— Пусни му малко аванта — каза Джо, който вероятно усещаше напрежението в раменете ѝ. — Бил е част от семейството цели тринадесет години. Ти си ни сестра, но той ни е приятел. Не е честно да очакваш от нас да охладнеем към него, особено сега, когато е тук въпреки всичко.

— И как очакваш да се справя с това?

— Говори с него. Сериозно, това че е тук означава, че имате шанс да изгладите отношенията.

— За Бога, мама ли ти написа сценария?

— Колкото и да ти се струва странно, хората, които те обичат имат едно и също отношение по въпроса. Запитвала ли си се защо е така?

— Защото всички сте досадници.

Джо стисна раменете ѝ отново и я пусна.

— Позволи да усети чувствата ти. Нека види, че си наранена.

Тя не възнамеряваше да плаче пред Евън. Той бе този, който си тръгна. Тери нямаше намерение да му показва, че това я съсипва

отвътре.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Колко ли ме мрази в момента? — прошепна Кери на Джо, който ѝ помагаше да увият картофите във фолио, за да ги изпекат в жарта.

— Не бих отбил зад нея в кална локва тези дни.

— Откъде да знам, че той ще довтаса веднага? Планът беше да го накараме да я чака да се прибере, точещ лиги в нетърпения да я види. Вместо това, тя се оказа с пяна около устата.

— Ще го преживее. — Когато тя се засмя, Джо завъртя очи. — Дори и да ѝ държи влага. Добре, сърди се дълго време, но това е най-хубавото нещо, което ѝ се е случвало от три месеца насам, повярвай ми. Просто не го е осъзнала още.

— Още не си приключил с картофите? — Мери грабна алуминиевото фолио от ръцете на Джо. — Отиди да помагаш на баща си. И двамата само говорите, вместо да действате. С това темпо ще ядем картофите в полунощ.

Нито един от двамата нямаше желание да спори с жена, която размахва руло алуминиево фолио. Джо сви рамене и тръгна да търси Лео, а Кери започна да дупчи картофите с вилица по-чевръсто.

— Чувам, че пристигането на Евън било заради теб. — Мери скъса парче от фолиото, за да увие картофа, който Кери ѝ подаде.

От къде на къде бе нейна вина?

— Явно слухът е такъв.

— Браво. Не знам как си го постигнала, но е хубаво, че той е тук. Може би това ще докаже на Тереза, че могат да си поговорят и всичко да остане зад гърба им.

— Само я посъветвах да му се обади и да му каже, че ѝ липсва. Шофирането до тук, за да я изненада, бе негова инициатива.

Тери не бе доволна. Седеше на сянка и белеше царевица. Навсякъде хвърчаха обвивки и всички се отдръпваха да ѝ направят място. Много място.

— Да си поговорят означава, че тя трябва да говори с него — подчерта Кери.

Мери сви рамене.

— Ще го направи. По-късно, когато наоколо е тихо, без цялото семейство да ѝ виси на главата.

Ако Кери се мръднеше малко в ляво, можеше да види отсрещната лагерна площадка, където Евън и Стефани бяха заети с приготвянето на вечерята. Менюто на Ковалски бе класическо барбекю, докато Портър печаха хотдог на пръчки над огъня.

Тя ревнуваше. Да робуваш на приготвянето на вечерята не беше представата ѝ за почивка, а и фактът, че всичко това се случваше на открито, не правеше приключението по-забавно, напротив, беше трудно дори да си измиеш ръцете както трябва.

— Искам да видя как всички са се установили — продължи Мери. — Тереза и Евън. Ти и Джо.

— Ъмм... — леко разтревожена Кери изпусна картофа, който се отърколи и ѝ даде възможност да се наведе под масата за пикник и докато го вземе да използва няколкото допълнителни секунди за размисъл. Какво точно си мислеше майката на Джо, че се случва? Кери знаеше, че той бе казал на семейството си, че тя е тук за да напише материала за него и предполагаше, че им бе спестил подробностите около чаровната история с изнудването и условията между тях.

Но по отношение намеренията на Мери нямаше две мнения, тя бе решила да ги чифтоса отново. Тери и Евън. Кери и Джо.

Кери изми картофа и го надупчи го с вилицата преди да го подаде на Мери.

— Отношенията между мен и Джо са ясни. Когато си тръгнете, аз се връщам в Лос Анджелис, ще напиша материала и ще си получа повишението.

— Ще видим — отвърна Мери със загадъчна усмивка, която Кери се страхуваше да анализира дълбоко. Уви последния картоф и остави алуминиевото фолио. — Отиди да помогнеш на Тереза с царицата, скъпа.

Чудесно, белене на царица и пози, точно от това се нуждаеше денят ѝ. Но въпреки това го стори. Замъкна един стол до купчината обелки от царица.

— Нямам нужда от помощ — сопна се Тери.

— Майка ти ми каза да ти помогна. Разправяй се с нея.

Тя не го направи. Кери грабна един кочан, като гледаше Тери и се опитваше да прави като нея. Не беше толкова лесно, колкото изглеждаше. Стърчащите неща, които приличаха на коса се лепяха по царевицата и по нея.

— Можеш да си купиш белена царевица, нали знаеш — каза тя, без дори да се опита да прикрие раздразнението си.

— Няма да е толкова вкусна — отвърна Тери.

Кери за малко да ѝ каже, че е на път да се присъедини към Евън и Стеф в печенето на хотдог на пръчка, но си премълча. Едва ли беше подходящ момент да подмята, че Евън правеше нещо по-добре от разярената си съпруга.

— Не мога да повярвам, че дойде чак до тук — измърмори Тери към кочана царевица, който белеше.

Кери не бе сигурна дали говореше на царевицата или коментарът бе насочен към нея, но все пак бе повод за разговор.

— Не смяташ ли, че това е хубаво? Обади се и той дойде на момента. Буквално.

— Не — тя издърпа обелката на царевицата с учудваща лекота. — Не смятам, че е добре. Това че е тук и готви като пещерняк с какво би помогнало на ситуацията?

— Той щеше да е край нас, ако ти не беше такава кучка.

За секунда тя реши, че Тери ще я замери с кочана, но маската ѝ падна за миг и Кери не видя гняв, нито раздразнение, а само пълно опустошение.

— Казахме си неща, които никога не могат да се заличат — прошепна Тери и се зае отново с яростното белене. — Но ти няма как да разбереш, така или иначе.

— Да, не съм наясно и с кочаните царевица — отговори тя, като знаеше, че лази успешно по нервите на Тери в този момент.

Почти бяха приключили, когато Джо се приближи зад Кери и постави ръце на раменете ѝ.

— Мама каза да побързате, или...

— Ще ядем царевицата в полунощ — и двете довършиха репликата в един глас.

Кери се изсмя, усещаше ръцете на Джо върху раменете си и беше наясно, че Мери подхранваше майчиното си задоволство, като си

мислеше, че Джо бе на една крачка от установяването на отношенията си със старата любов.

Кери опита да се отърси от ръцете му, но той не разгада намека. Ако не се протегнеше и ги махнеше сама, нямаше да се получи. Като изключим Мери, заради която би го сторила, всъщност не искаше да го прави.

Бегло слушаше как Джо докладва за пържолите и пилешките гърди, но бе силно съсредоточена в палците му, които правеха леки кръгове в основата на тила ѝ.

Онова, което не ѝ даваше мира, бе фактът колко естествени бяха жестовете му, като на отколешна двойка. Тя не се съмняваше, че Джо го правеше неволно, без дори да осъзнава, и я обземаше страх при мисълта, че и той мисли като майка си.

Изведнъж десният му палец напипа онова местенце над гръбнака ѝ и вече не я интересуваше нищо. Можеше да се каже блага дума за мъжа, който помнеше къде и как ѝ харесва да бъде докосвана. Отпусна леко глава, като го окуражаваше да придвижва вълшебните си пръсти към косата ѝ и не спираше да се чуди дали си спомня и други подробности за това по какъв начин обича да я докосват.

Джо не смяташе, че съществува нещо по-тъжно от самотен мъж, който съзерцава лагерния огън и не след дълго Кевин го заряза и се присъедини към Евън.

Майк и Джо, които се отнасяха по-съчувствено към неодобрението на Тери и Лиса, не посмяха да сторят същото, въпреки че и двамата поглеждаха натам всеки път щом смехът на Кевин достигнеше до ушите им.

— Отивай — каза Тери.

— Да — отвърна Майк — отивай, но знай, че ще страдаш после, нали?

Тя въздъхна.

— Няма, отиди край огъня на Евън. Джо ми напомни по-рано, че сте приятели от години. Обещавам, че няма да ви излезе през носа.

И двамата тръгнаха веднага, преди да е променила решението си, но Джо се сети за Кери.

— Нямах нищо против, нали бейби?

Той вече бе прекосил половината разстояние и влачеше стола след себе си, когато я попита и едва ли щеше да има значение, ако тя кажеше не. Нито можеше да възнегодува, че я е нарекъл бейби пред цялото семейство. Но му олекна, когато Кери се засмя и му махна с ръка.

Съскането от отварянето на три кутии бира и една кола за Джо сигнализираха началото на една вечер по мъжки, въпреки че се намираха само на петнадесет метра от жените и децата.

След като преминаха през обсъждането на спорта, политиката и един напрегнат спор на тема моделите от каталога за бански на Викториас Сикрет и тези на Спортс Илюстриейтед съпроводени с половин кашонче бира, разговорът неминуемо се измести към жените.

— Ние четиримата сме изправени пред толкова проблеми с жените си, колкото и дванадесет мъже не биха понесли — оплака се Евън, който имаше две бири преднина пред останалите.

— Аз нямам проблеми — отвърна Джо.

Майк се засмя и си отвори още една.

— Човече, ти си с по-големи проблеми и от нашите, тъй като си толкова глупав, че си въобразяваш, че още има надежда.

— Глупости. Ти си женен за страхотна жена. Кевин си има цяла гвардия от мадами, които му се мятат на врата, когато е на бар, а Тери си призна, че Евън ѝ липсва. Надеждата е в изобилие, приятел.

— Ти закачи ли нещо вече? — попита го Кевин.

— Абсолютно нищо — Джо вдигна бирата си с насмешка и имитира тост. — Но както вече казах, надежда в изобилие.

— Остаряваш май — подкачи го Кевин. — Сами сте в бунгалото и още не ти е излязъл късметът?

Майк се изсмя.

— Сигурно и в началото е бил толкова зле.

— Е, от тогава насетне е била и с истински мъже — добави Евън, — уморена е от яздене, и няма да може да симулира свестен оргазъм.

Това вече не беше забавно.

— Не знам къде бъркате, но на жените с които съм бил, не им се налага да симулират нищо.

— По дяволите и Тери не го прави, всъщност тя...

— Хееей! — и тримата Ковалски извикаха в един глас.

Евън въздъхна и отпи от бирата.

— Един от минусите да съм женен за сестра ви. Вие всички можете да си споделяте пикантни случки, но не и аз.

— Да му се не знае — отвърна Джо. — Все още се опитвам да изстържа от мозъка си картината, в която ти и сестра ми го правите върху масата в кухнята.

Кевин изръмжа и закри ушите си, но Майк се наведе напред.

— Онази стъклената? Няма начин да е успяла да издържи и двама ви.

— Тя нямаше да се съгласи тъй или иначе.

— Заради което си си тръгнал, според нея.

— Нима? Аз изпадам в откровения, а единственото нещо, което е чула е как съм искал да я оправя на масата?

Джо сви рамене.

— Жени.

— Именно — потвърди Майк преди да допие остатъка от бирата си.

Когато брат му погледна към хладилната чанта, Джо се запита дали да не се намеси. Каквото и да се случваше между Майк и жена му, нямаше да бъде поправено посредством развилняването на синдрома на пияния задник.

— Хей, Майк, искаш ли едно от моите безалкохолни?

— Не, ще изпия още една бира.

Е, поне се опита.

— Добре ще е, ако хапнем. Донесъл ли си нещо, Евън?

— Три опаковки хотдог и буркан с нес кафе.

— Не ставаш за лагеруване, пич — намеси се Кевин. — Трябва да се прибереш у дома при Тери. Тя знае как да опакова подходящата храна.

— Запознат съм много добре с превъзходството на Тереза във всички области.

Опа.

— Какво ще кажете за Ред Сокс?

Обичайната Ню Инглендска рязка смяна на неловката тема проработи и разговорът се пренесе към спортни статистики и нормалното мразене на Янките, докато не се разнесе женски смях идващ откъм игралната площадка и ги накара да извърнат глави към семейния лагерен огън. Дядото, бабата и децата се бяха предали и бяха

оставили трите жени — Кери, Лиса и Тери — осветени от огъня и малък фенер на батерии, поставен върху една от хладилните кутии.

Бяха придърпали столовете си един до друг, навели глави, загледани в нещо поставено върху хладилната кутия.

— Обзалагам се, че отново играят на неприличен скрабъл — предположи Кевин. Лиса доказа, че е прав, когато започна да реди плочиците с букви върху дъската. Дочу се още един изблик на смях, въпреки че виждаше как се стараеха да го потушат.

Майк поклати глава.

— Ако Лиса прави половината от нещата, които изписва на дъската, щях да съм най-щастливия мъж на земята.

Джо ги чу как се смеят, но дробовете му явно изпитваха затруднение с изтласкването на въздуха и не се получи нищо. Господи, колко красива бе тя. Нощта бе топла, ризата ѝ бе разкопчана в горния край и отдолу се показваше тениската. Косата ѝ бе леко раздърпана, а не пристегната и загладена, както винаги. Имаше нещо повече от външния ѝ вид в проблясъка на нощта. Искаше му се да спре земята, да замрази времето и да запази този момент завинаги.

Това бе живота, който искаше. Животът, който едно време мислеше, че ще има. В момента сякаш Кейт никога не си бе тръгвала, сякаш винаги е била част от семейството. Принадлежеше тук, до него. Беше убеден в това. Щеше да бъде проблем да убеди и нея в същото.

Продължи да я гледа. Кери го знаеше, защото и тя гледаше към него.

Той бе в своя територия, отпуснат сред братята и зет си. Въпреки че тя не можеше да долови разговора им, смехът, който от време на време се понасяше през игралната площадка я караше да поглежда към тях, макар че се опитваше да не го прави.

— Изобщо не се е променил — Лиса я подкачи, след като Кейт извърна глава за пореден път.

Със сигурност не се бе променил. На фона на проблясъка от силния огън, който бе наклал Евън, тя можеше да огледа добре дългите му обгърнати от дънки крака, изпънати пред него. Беше облегал леко глава на стола и поклащаше лениво кутиятката кока-кола в ръката си.

— Аха! — извика Тери и сложи всички плочки на дъската. — Тъй като знам, че нито една от вас няма да го прочете на глас, точките от думата се утрояват.

Кери върна вниманието си обратно към възмутителната игра на скрабъл, по която се запали, след като децата и възрастните се оттеглиха вътре.

— Ъм... да, не бих го казала на глас.

— Това съществува ли изобщо? — попита Лиса.

Тери изглеждаше доволна, докато Кери не каза:

— Да. Правила съм го.

Двете жени я зяпнаха.

— Как пък не! Но не можеш да го кажеш, нали? — казаха го едновременно и когато Кери сви рамене, отново прихнаха да се смеят. Смехът продължи достатъчно дълго, за да има време да отпрати още един поглед към Джо.

Той се бе изправил, всъщност всички бяха на крака, и се бе запътил към нея.

— Охо, изглежда, че партито приключи.

За секунди Лиса наклони дъската и плъзна плочките в единия ъгъл.

— Ако Майк научи, че знам някоя от тези думи, може и да ме накара да я приведа в действие.

Кери се засмя, но видя, че Тери остана сериозна. Тя беше твърде заета да наблюдава съпруга си, който не се приближаваше към тях. Евън се бе запътил към банята и дори не погледна към жените.

Тери може би не го осъзна, но всичко, което изпита, се изписа на лицето ѝ и само се наслагваше към сърцераздирателния копнеж.

— По-късно, когато всичко утихне, трябва да отидеш и да си поговориш с него — Кери го каза бързо, още докато мъжете бяха достатъчно отдалечени, за не чуят.

— А може би той трябва да дойде и да поговори с мен.

Кери искаше да ѝ каже още нещо, но нямаше време. Джо беше там и плъзваше ръка по кръста ѝ, сякаш бе нещо съвсем нормално.

— Готова ли си да си лягаме, бейби?

След като го каза по този начин, секси и с дрезгав глас, тя определено бе готова да го направи. А може би бе готова и за онзи глагол, който Тери бе изписала вертикално на една от думите на Лиса.

— Бих искала първо да се изкъпя — каза тя, но не защото възнамеряваше да се съблича пред него — заради репелента, нали се

сецаш. Сигурно вече съм покрита със слой дебел поне един сантиметър.

— Разбира се. Отивам да взема нещата си и ще те придружа.

Мокър. Гол. Насапунисан. Гладък. Дайте го насам.

— Добър план — каза Тери. — Няма да ѝ се наложи да се притеснява за същото утре, тъй като не ѝ е останал спрей.

Лиса се изкикоти. Джо поклати глава.

— Спокойно сестричке. Имах предвид да я придружа в помещението, но под отделен душ.

Да му се не види. Не, така е добре. Имаше причина, поради която не спеше с Джо. Каква беше тя? О, да, всичко онова, за което бе работила през последните почти двадесет години.

— Добре.

Наоколо се размениха пожелания за лека нощ и Кери се оказа насаме с Джо. Отново. Той миришеше на пушек от лагерен огън и репелент, както и тя.

— Кой водеше, преди Лиса да блъсне дъската, за да не можем да видим? — попита той, докато се приближаваха към бунгалото.

— Аз.

Джо се наклони и я побутна с рамо.

— Сигурно знаеш доста добри мръсни думи.

— О, да — отвърна тя с тих глас. — Някои бяха толкова мръсни, че Лиса дори не ги беше чувала.

Той се препъна леко, но достатъчно, за да намери основание да се задържи за ръката ѝ. Ръката му остана там и сякаш всяко нервно окончание в тялото ѝ се съсредоточи в тази точка. Кери се забъркваше в големи проблеми.

— Тъй ли? А ти от къде знаеш за тези неща?

Тя се усмихна насреща.

— Чета доста.

— Хм, много бих искал да се поровя в библиотеката ти някой ден.

Грабнаха багажа си и отидоха да се изкъпят, където той, естествено, избра банята до нейната, за да може тя да чува всяко негово движение. Почукването на бръснача по мивката между всяко прокарване по челюстта му. Дрънченето на монетите в металната кутия. Течащата вода. Затварянето на вратата на душкабината.

О, Господи, той беше гол.

Да си бръснеш краката в тясната кабина бе достатъчно трудно без да се разсейваш с мисли за голия, насапунисан Джо от другата страна на преградата. Кери се опита да не обръща внимание на звуците от съседното помещение и да се съсредоточи върху това, което правеше. Както и върху неизбежното. Нямахше да може да издържи още една седмица. Щеше да е щастлива, ако изобщо успееше да се прибере в бунгалото. Ако не трябваше да измие репелента от тялото си, до сега да бе притиснала Джо до най-близкото дърво.

Най-важното бе да му поясни, както и на себе си, разбира се, че носталгичните отклонения по миналото, бяха просто леки отбивки. Главният път си оставаше супермагистралата към върха на хранителната верига в списанието и тя щеше да поеме по нея в секундата, в която упражнението по изнудване в стил Ковалски приключи.

Можеше да остави професионализма си да почака за един час... или три. Може би на няколко пъти през нощта, ако ѝ се усмихнеше късмета и Джо остаряваше добре, така да се каже.

Ако наистина ѝ провървеше, щяха да установят, че не бе толкова лесно да повторят любовната магия от първия път, сексът щеше да е провал и тя щеше да може да се съсредоточи върху онова, което наистина бе по-важно.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джо се подпря на големия камък пред банята и зачака Кери да приключи.

И чака... и чака... и чака.

Тя или бе донесла цял джоб пълен с монети, или си взимаше студен душ, както направи и той. Не че му помогна. Бе сигурен, че водата се изпарява в момента, в който докоснеше кожата му. Щеше да е щастлив, ако успееше да издържи тази нощ, не му се мислеше как щеше да го направи още цяла седмица.

Когато Кери най-сетне отвори вратата и излезе навън обгърната в гореща пара, от нея се разнесе миризма на мандарини, сякаш бе топъл десерт, очакващ да бъде погълнат лакомо.

— По-добре ли се чувстваш? — успя да я попита той, след като си прочисти гърлото няколко пъти.

— Определено, но мириша на плодове. Трябва да вървим бързо, преди да са ме надушили комарите.

Тя изглеждаше изнервена от нещо, което му се стори интересно. Бе доста интересно, за току-що изкъпана жена, ухаеща приятно и с гладко обръснати крака (гелът за бръснене се показваше от чантата ѝ), запътила се към бунгалото, където щеше да е насаме с мъж, да бъде изнервена?

Имаше само една причина, за която Джо можеше да се досети и то добра такава. Може би докато тя бе едва на една ръка разстояние от него, гола, насапунисана и хлъзгава, бе мислила за същите неща като него.

Дядо Коледа сигурно също си мислеше, че Джо Ковалски заслужава да получи коледния си подарък по-рано, тъй като в момента, в който затвориха вратата на бунгалото отвътре, Кери остави чантите си и каза:

— Заминавам за Лос Анджелис следващата седмица.

— Окей.

— Не мога да издържам повече. Докосванията, погледите. Хайде да го направим и да се приключва.

Кери изглеждаше толкова изтощена, че той за малко щеше да ѝ се изсмее.

— Ами добре, щом така стоят нещата...

— Освен ако ти не искаш — отсече тя.

— О, искам го, бейби. — За да ѝ докаже, протегна ръка, сграбчи я и придърпа към себе си достатъчно близо, за да усети колко всъщност му се искаше. — Едва ли има начин, по който би могла да отправиш поканата така, че да я отхвърля.

Руменина плъзна по страните ѝ.

— Имаш ли презервативи?

— По дяволите.

— Моля те не ми казвай, че това означава не.

— Оставих кутията в жабката на пикапа си.

Така му се прииска да си бе напомнил за това, преди да я сграбчи в ръцете си.

— Имаш цяла кутия в жабката на колата си?

— На път за насам се отбих през аптеката и ги сложих там.

Той не бе подготвен за сръчкването и добре че се хвана за леглото, иначе щеше да падне и да навири задник.

— Купил си ги, защото щях да дойда и аз? Искаш да кажеш, че си допускал, че ще спя с теб?

Докато се пребиваше мислено, за това, което стори, успя да ѝ се усмихне.

— Бейб, не беше точно така. Изобщо не е така.

Тя го погледна строго, но за щастие лицето ѝ бе ведро.

— А как беше?

— Добре, ето как стояха нещата...

— Ха! Може да е било отдавна, но това съм го чувала вече. Приказките започват с „имало едно време“, а приказките на Ковалски започват с „Ето как стояха нещата“.

— Нямах да направя интервюто, но исках да те видя.

— Защо тогава не ми каза „не“ още по време на вечерята?

Добър въпрос.

— Бе като на шега и да ти призная, в началото изобщо не очаквах да приемеш. След това обаче, когато се заговорихме, реших, че

химията между нас все още съществува и че и ти си го усетила. Затова, когато се согласи...

— Помислил си, че съм склонила да дойда тук, защото съм искала да спя с теб?

Сега не му звучеше толкова смислено, както прозвуча тогава в главата му.

— Не, мислех си, че идваш, защото искаш да вземеш интервюто, но също така, че няма да се дърпаш да спиш с мен, докато си тук.

Гледаше я и умираше на части, докато чакаше реакцията ѝ. Беше толкова близо до обетованата земя и ако сега го отрежеше, топките му щяха да се взривят.

Тя се засмя и го сръчка отново, но по-леко.

— Отиди да ги вземеш.

Той беше при пикапа и тъкмо да отвори жабката, чу стъпки зад себе си. Не, не, не. В името на топките му, не точно сега.

— Хей, Джо. — Беше Кевин. Не бе чак толкова зле, той нямаше да го забави. — Сателитът на кемпера на баща ми не работи и мама ще изпусне шоуто, което следи. Трябва да се правим на кабелджии.

Мамка му беше най-невинната от всички фрази, която Джо успя да не каже на глас.

— Точно сега ли? Ебаваш ли ме?

— Пич, не е чак толкова късно.

С гръб към брат си, Джо измъкна няколко презерватива и ги сложи в предния джоб. После грабна още няколко, за всеки случай.

— Достатъчно е късно и хора на тяхната възраст трябва да са заспали.

— Мда, отиди да кажеш това на мама. Аз ще стоя отстрани и ще снимам.

— Добре, по дяволите. Дай ми секунда. — Тръшна вратата на пикапа и пое към бунгалото.

— Какво ти става?

Джо се обърна и погледна кръвнишки към брат си. Извади презервативите от джоба си и ги разпери. Кевин се изсмя.

— Запор на Малкия Джо, заради телевизията на мама. Готино.

— Изчезвай, задник. Идвам след малко.

Кевин все още се смееше, докато се отдалечаваше, а Джо избълва още няколко подобрани ругатни в атмосферата, преди да влезе в

бунгалото си.

Кери го чакаше със скръстени пред гърдите ръце и повдигната вежда, която изобщо не казваше „ела, твоя съм“.

— Гордееш ли се?

— Какво?

— Нужно ли бе да размяташ презервативите, за Бога?

О, вярно, бунгалото имаше прозорци.

— Съжалявам, опитвах се да му покажа.

— Какво си се опитвал да му покажеш?

— Например, че... съм зает и че наистина не ме е грижа, дали майка ми не може да гледа шоуто си, защото сателита ѝ не работи.

Начинът по който тя отпусна рамене го озадачи. Ако бе разочарована, че вместо да я сграбчи страстно, трябваше да помага на родителите си, това означаваше, че тя все пак възнамерява да прави секс.

— Точно сега? — попита Кери с леко нацупени устни, които молеха да бъдат целунати отново.

Джо погледна към часовника.

— Предаването започва след двадесет минути, няма да се забавя. *Не заспивай* преди да се върна.

Когато стъпките му буквално разтърсиха верандата пред вратата, Кери отвори очи, надникна изпод одеялото и погледна часовника. Нямахше го почти четиридесет минути, но сега без съмнение бе тук.

Затвори вратата с трясък и включи лампата.

— Моля те, бъди будна — тя го дочу да мърмори под нос, докато изхлузваше обувките си и ги пускаше на пода.

Опита се да не му се смее, искаше да удължи мъчението, но не се сдържа.

— О, будна си. Чудесно.

— Постара се добре за това, нали?

— Надявам се да си гола под завивките.

Тя поклати глава в отрицание, отви се и му показа закопчаната до брадичката пижама.

— Няма проблем. — Джо свали ризата си и я захвърли на пода. — Мога да се справя с това.

— Беше студено.

Което престана да бъде проблем от момента, в който той си свали ризата. Сега, когато беше без чорапи и дънки, бе време и тя да премисли какво да направи с облеклото си. Но когато понечи да разкопчае поне горните копчета, Джо поклати глава.

— Аз ще го направя.

Начинът по който го каза я накара да потръпне в очакване. Не онова обикновеното, придружаващо предстоящия оргазъм, а вълнуващо, разгуптяващо сърцето вълнение. Може да бяха изминали осемнадесет години, но Джо Ковалски бе разтърсвал света ѝ и тя бе повече от готова да го направи отново.

Когато той само намали осветлението без да го изключва напълно, тя изпита лека паника. Беше почти на четиридесет, за Бога. Тъмнината бе неин приятел. Но след това си спомни глада в очите му, когато се разсъблече по бельо пред него. Ако бе сигурна в едно, то това бе, че Джо нямаше ни най-малък проблем с това как изглеждаше почти гола.

— Нервна ли си? — попита той, като подви коляно на леглото и хвърли няколко презерватива на ноцната масичка. Трапчинките му се виждаха дори на нищожното осветление.

— Разбира се, че не. Доколкото знам, вече сме го правили.

— Да, обаче... онази ми работа е с две десетилетия по-стара отколкото е била, когато сме го правили.

— Така е и с гърдите ми.

Той се усмихна докато лягаше на леглото до нея.

— Чудесно. Ще бъдем стари и немощни заедно.

— Хей, не съм казвала нищо за немощ! — А и съдейки по опънатите му боксерки, от там дебнеше точно обратното.

Той плъзна ръка под врата ѝ и я придърпа върху гърдите си, оставяйки я да гледа надолу към него. Косата ѝ се спусна като завеса покрай лицето ѝ, но стигна точно до носа му без да успее да го погъделичка.

Въпреки че изглеждаше игрив, очите му бяха сериозни.

— Преди да преминем по-нататък, какво си пила тази вечер?

Изобщо не беше време за въпроси и отговори.

— Сода с лайм и червена боровинка.

— Да си приемала странни кексчета от непознати?

— Какво? Разбира се, че не.

— Да си си удряла главата?

— Не — тя го погледна, крайно обърквана. — За какво говориш? Защо изобщо говориш?

Той се пресегна и сложи косата ѝ зад ушите.

— Само да се уверя, че си с всичкия си, бейб. Не искам да ме мразиш на сутринта. Или пък да мразиш себе си.

— Трезва съм и без мозъчно сътресение — увери го тя. — Но определено получаваш точки за загриженост.

— Колко точки ми трябва, преди да откупя вината си и да получа свирка?

— О, изобщо няма да ти се получи, Ковалски.

— Никакъв шанс?

— Какво ще кажеш за „не точно сега“?

Усмивката му бе бавна и изпепеляваща.

— Нямах предвид на секундата. Имам други планове за тази вечер.

Тя прокара пръсти по гърба му, обожаваше усещането как мускулите му потрепват от допира ѝ.

— Заклучи ли вратата и изгаси ли външната лампа?

— И дръпнах пердетата. Да се надяваме, че семейството ми, ще реши, че ни е всмукала черна дупка.

— Като стана дума за тях...

— Не искам да говоря за тях. Искам да видя какво има под пижамата.

Тя блъсна ръката му от горното копче.

— Майка ти вече има идеи засягащи мен и теб. Но това си остава между нас.

— Разбира се — отвърна той, но вниманието му все още бе съсредоточено върху копчето.

Кери отново перна ръката му.

— Сериозна съм.

Джо се претърколи с разярено ръмжене и тя се озова под него. Прекрачи я и се изправи над нея.

— Обещавам, че няма да заявя на закуска, че съм прекарал нощта в опити да откопчая проклетата ти пижама, а ти си ме пляскала през ръцете.

Остроумен отговор винаги бе добре дошъл, но Кери бе наясно колко близо бяха някои от неговите части до някои от нейните и как бяха на път да се запознаят отново. Когато той се пресегна отново към копчето и накара бедрата ѝ да се пристегнат леко, този път не го удари.

— По дяволите, тези копчета са ужасно малки. Не си ли носиш друга пижама?

— Да не си посмял да ми разкъсаш копчетата.

— По телевизията изглежда seksi.

— Там не носят такива пижами — каза тя, но съдейки по разгорещения му палав поглед, пижамата ѝ нямаше да оцелее.

— Приятна е на пипане. Колко струва?

— Двеста и осемнадесет долара.

— За нещо, с което спиш? — Страстта се превърна в скептичност. — Наистина ли?

— Едно от малкото ми удоволствия.

Когато той прокара пръст по копчетата, тя потръпна.

— Дали споменах докато ме разпитваше, че всъщност аз съм много богат? Мога да ти купя още такива.

— Размяташ парите си наоколо? — Тя сграбчи китките на ръцете му и го дръпна надолу, докато той не падна върху нея. — Това е някак seksi.

Малко от страстта в очите му стихна.

— Ти не си първата, която смята така.

Кери не бе сигурна, кое точно промени настроението му, но това не ѝ хареса.

— Тази пижама е с високо качество. Не съм сигурна, че ще успееш да разкъсаш копчетата.

Това свърши работа, блясъка в очите му се върна.

— Тренирам почти всеки ден. Смятам, че ще мога да се справя с някаква женска материя.

— Докажи го.

Отне му три опита, придружени със смях от нейна страна и малко мъжко ръмжене от негова. Но най-накрая успя да изстреля няколко от копчетата във въздуха и тя чу как се разпиляват по дървения под.

— О, надявах се, че ще е черен — каза Джо, след като горната част на пижамата ѝ се раздели на две, за да разкрие поредния черен

дантелен сутиен.

— Никога не си бил против белия памук — напомни му тя, като потрепери, докато горещият му поглед и хладният въздух се срещнаха върху кожата ѝ.

— Бейб, дори и да си облечена в провиснали, стари кюлоти пак ще искам да бръкна в тях.

— Може да харесвам бархетни ризи една идея повече, но не съм чак толкова зле. — Тя се опитваше да намери не толкова клиширан начин да му каже „млъкни и ме целуни“, когато той наведе устата и цялото си тяло към нейното.

Джо не беше първото момче, което бе целунала, но беше един от най-добрите в това и определено не бе забравил как да го прави.

Целувките му не бяха неуверени, нито ѝ даваха усещането, че се опитва да изсмуче душата през устата ѝ. Съвършен натиск, съвършена техника. Просто идеален. Тя въздъхна и зарови пръсти в косата му докато езикът му танцуваше върху нейния и когато направи пауза, за да ухапе игриво долната ѝ устна, тя се усмихна.

— Още усещам аромата на фермата на Буун по устата ти — му каза тя и той вдигна глава.

— Помня всичко за теб — отвърна той.

— Не всичко.

— Всичко, което е важно. — Джо сложи ръка на хълбока ѝ и я прокара надолу по бедрото, докато не напипа вдлъбнатината зад коляното. — Помня къде те е гъдел.

— Да не си посмял. — Тя се опита да дръпне крака си настрана, но бе притисната под тялото му и не можеше да мръдне.

Ръката му остави коляното ѝ, за да се промъкне между телата им и после между краката ѝ.

Кери затвори очи и изпъна бедра, настървена за допира на ръката му през пластовете на бикините и пижамата ѝ. Той натисна леко с възглавничката на дланта си и тя изхленчи.

— Не, там не те е гъдел.

— Не е честно — отбеляза тя, като се опита да не се задъхва. — Това по-скоро е универсално, не е специфично само за мен.

Джо се засмя и натисна по-силно, докато тя не можа да издържи и потръпна.

— Знам, че ако пъхна език в ухото ти, ще ме удариш с коляно в топките.

— Всъщност, това все още е истина.

— Знам, че за разлика от повечето жени, ти не харесваш дългата прелюдия.

— Хайде да не говорим за повечето жени — отвърна тя докато поклащаше леко бедрата си, за да му припомни какво трябваше да прави с ръката си. — И да, така е.

— Ти си по-скоро мръсница.

— Ако не престанеш да приказваш и не се задействаш, ще бъда мръсница сама под душа.

— Ще говоря цяла нощ, стига да ми позволиш да гледам. Веднъж го направи, помниш ли?

Помнеше и споменът накара страните ѝ да пламнат.

— Бях пияна.

— Беше секси. И все още си.

— Все още чакам — отбеляза тя.

С поредното напрегнато мъжествено изсумтяване, той успя да разкъса останалите копчета от горницето на пижамата.

— Чаках почти двадесет години да го направя отново и няма да се оставя да ме пришпорват.

— Убедена съм, че за последните двадесет години си правил достатъчно секс, Ковалски.

— Да, но не с теб. — Отдръпна се назад и изхлузи долната част на пижамата ѝ. — Имаше нещо в секса с теб, което остана в мен. Може би носталгия, а може би просто беше толкова добър.

Тя знаеше какво точно има предвид, но той не би трябвало да изпада във философстване, или да става носталгичен. Трябваше да ѝ осигури оргазъм без помощта на устройство с батерии и без обвързване. Анализирането бе за двойка във връзка, което не бе техния случай.

Щом отмота долницето на пижамата от краката ѝ, тя реши да ускори процеса, като си свали сутиена и бикините. Никакъв стриптийз или друго умело действие. Просто отървяване от проклетите дрехи.

— Аз щях да го направя.

— Който спи, лапа мухи, Ковалски. Сега твоите.

Той смъкна боксерките, тя грабна презерватив от нощното шкафче и се срещнаха отново в средата на леглото. Кери го обгърна с ръка през врата и го придърпа към себе си за още една целувка.

Когато откъснаха устни, за да си поемат въздух, вече цялото ѝ тяло тръпнеше в очакване на горещия оргазъм, но не се чу звук от разкъсване на опаковката на презерватива. Вместо това устните на Джо се отправиха на мързеливо пътешествие надолу по шията ѝ.

Достигна до вдлъбнатината в долната част на гърлото ѝ и я докосна с език.

— Винаги съм харесвал това местенце.

— Мммм... това местенце също те е харесвало винаги.

Когато устата му най-сетне достигна гърдите и езикът му премина през едно от зърната, Кери изви гръб от тръпката, преминала през тялото ѝ.

Джо се подсмихна.

— Прелюдията не е чак толкова лоша в крайна сметка, нали?

Той обхвана с устни зърното и засмука силно, преди тя да успее да каже нещо, но Кери не се възпротиви. Затвори очи и вдиша дълбоко, докато той насочи вниманието си към другата гърда.

Позволи му да спре там за няколко минути, после дръпна презерватива от ръката му и разкъса опаковката. Той се засмя и ѝ го взе.

— Бих ти позволил да ми го сложиш, защото е някак секси, но ако ме докоснеш точно сега, всичко ще свърши, бейб.

Поне страдаше толкова силно, колкото и тя. После, най-сетне, склучи ръце зад коленете ѝ и я придърпа надолу към него. Краката ѝ увиснаха на ръцете му, докато повдигаше бедрата ѝ и коленичи между тях.

Кери бе готова за него. Полека навлезе в нея, докато тя не помисли, че усещането и очакването могат да я довършат.

После бавно се отдръпна почти целия и го направи отново.

— По дяволите, бейб. Надявам се да си близо до края, защото това няма да продължи дълго.

Измъкна ръцете си изпод коленете ѝ, за да може да се надвеси над нея и да я целуне, като се подпираше на лакти. Тя обгърна бедрата му с краката си, насърчавайки го, докато той ускоряваше темпото.

Изведнъж притихна, дъхът му се стаи, мускулите на гърба му потрепваха под пръстите ѝ както едно време. По същия начин, по който винаги го правеше, точно преди да ѝ каже, че я обича. Красивите му сини очи срещнаха нейните, докато спомените от отдавнашните дни се преплетоха с настоящето.

— Липсваше ми, бейб.

И той ѝ бе липсвал. Не само сексът, въпреки че липсата му бе осезаема. А смехът, разговорите, приятелството му.

— И ти на мен.

Джо я целуна отново и се зае да ѝ докаже, че изобщо не бе немощен. Оргазмът си струваше чакането. Разклати светът ѝ така бурно, че тя едва успя да усети насечения ритъм и ръмженето, които бяха знак, че и с него се случваше същото.

Стовари се върху нея, дъхът му излизаше на пресекулки по сгорещената ѝ плът.

— По дяволите. Това беше... по дяволите.

— По дяволите — повтори тя, тъй като мозъкът ѝ още не бе готов да проведе разговор.

Постепенно пулсът им възвърна нормалния си ритъм. Джо стана и уви презерватива в салфетка, преди да го пхне в празна кутия от десертчета и да го зарови в кофата с боклук. После се пхна отново в леглото и я прегърна.

Кери се сгуши в него, безсилна да спре усмивката си.

— Скоро трябва да го направим отново.

— Ще ми трябва няколко минути, бейб. Вече не съм на осемнадесет.

— Е, това не беше толкова зле за стар човек като теб.

— На кого викаш стар? — изръмжа срещу шията ѝ.

— Може да те наричам стар, но не си немощен.

Десет минути по-късно той се захвана да ѝ докаже, колко беше права.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тери би познала този профил навсякъде, дори и в тъмното. Особено в тъмното. Еван обичаше да спи по гръб, а тя настрани, с лице към него. Ако отвореше очи през нощта, това бе профилът, който виждаше.

Господи, изглеждаше толкова тъжен, седеше на пейката до детската площадка, подпрял лакти на коленете си и гледаше втренчено в тъмното. Раменете му бяха леко отпуснати и имаше вид на победен.

Дали би било умна постъпка ако се прибереше вътре и го оставеше да се дави в нещастieto, което си бе създал? Сам бе виновен за това, че е самотен и тъжен.

Но сърцето ѝ се свиваше докато го гледаше, а още не бе измислен начин да изтриеш напълно любовта. Не можеше да се извърне напълно от него. Проклинаше се за глупостта си, докато се отправяше към детската площадка възможно най-тихо и изобщо не я интересуваше, дали някой от семейството ѝ щеше да се събуди и да я види.

— Не мога да заспя, като знам, че си наблизо — каза той, а тя седна до него, но на достатъчно разстояние, така че телата им да не се докоснат случайно. — Онзи израз за толкова близо и в същото време толкова далеч.

— Ти си този, който си тръгна.

— Поредното клише — не мога да живея с теб, не мога да живея без теб.

Тери се облегна на пейката и скръсти ръце.

— Ако търсиш съчувствие, намира се между сатана и сифилис в речника.

— Сигурен бях, че няма да я получа точно от теб.

Нещастник

— Защо дойде?

— Защото ти липсвах. Опитах се да стигна до теб преди чувството да се е изпарило, но май закъснях.

Не знаеше как да отговори на това и остави тишината да се проточи. Щурците пееха, мъжът от съседната палатка хъркаше толкова силно, че ѝ бе чудно как съпругата му не го е удушила досега. Гледаше един криволичещ насам-натам скункс, който търсеше остатъци храна. Ако беше достатъчно умен, щеше да се насочи към караваната на Майк и Лиса.

— Обичам те — промълви той, загледан в тревата.

— Недей. Да не си посмял да ми го казваш.

— Но това е така.

— Една вечер ми каза, че ме обичаш преди да ме плеснеш по задника и да заспиш, а на сутринта си тръгна. Прости ми ако смятам, че тези думи не означават абсолютно нищо за теб.

— Поне мръсните ми чорапи не се търкалят навсякъде вече.

Той понечи да се изправи, но тя протегна ръка и го спря. Познаваше го твърде добре и забеляза болката, която се опитваше да скрие зад остроумния си тон.

— Кажи ми истината. Защо дойде?

— Както вече ти казах, спомена, че ти липсвам и се опитах да дойда преди да ти мине.

— Не се напрягаш много, за човек, когото го е грижа дали ми липсва.

— Не че и ти правиш кой знае какво.

— Аз не съм тази, която си тръгна.

— Все някой трябваше да го направи.

В последното имаше достатъчно истина, която да я спре да не избухне отново. Доста често бе разсъждавала и нямаше идея как бракът им щеше да оцелее, след като Стеф замине да учи в колеж. И дали изобщо би оцелял. Без дъщеря ѝ да ги държи заедно и да им дава поводи за разговор, Тери не бе сигурна, че им оставаше кой знае какво за обсъждане.

— Не си ли помисли, че ако бяхме поговорили, можеше да помогне? — попита тихо тя. — Може би трябваше да обсъдим раздялата. Реши, че да ми кажеш... онова, което ми каза, и да си тръгнеш, бе най-доброто нещо за брака ни?

— Ти щеше ли да ме изслушаш?

Вероятно не, помисли си тя.

— Можеше да опиташ.

— Тогава щеше да продължи до без край, щяхме да си кажем много неща, които нямаше да можем да върнем назад.

— Вместо само ти да ги беше казал.

Той повдигна ръка и тя помисли, че ще я преметне през рамото ѝ, но я отпусна.

— Нямаше да си взема думите обратно дори и да можех. Мислех това, което казах. Точно толкова нещастен се чувствах и не смятам отново да се връщам на същото положение.

— Тогава трябваше да спестиш разходите си за бензин. Не мога да се променя като с магия само защото си се ядосал и си си тръгнал. — Тери се изправи. Колкото и тъжен да ѝ се виждаше докато седи сам, това нямаше да помогне.

Евън я хвана за китката, за да я накара да остане.

— Знам, че няма да се промениш, но понякога може да спреш да упражняваш контрол над всяка минута от живота на всички около теб и да се насладиш на няколко минути с мен. Вече дори не сме приятели, Тери.

Както винаги имаше голяма доза истина в това, което казваше, но тя не знаеше как да го поправи.

Той също се изправи, без да пусне ръката ѝ.

— Обичам те, Тери, но не те харесвам много през по-голяма част от времето.

Дъхът ѝ заседна в гърлото ѝ и Кери извъртя глава, за да скрие от Евън сълзите, които ѝ причиниха думите му.

— Съжалявам — продължи тихо той — но не можем да преминем през това, без да си признаем в каква ситуация сме.

— През тези три месеца изобщо не изглеждаше, че те е грижа дали ще се справим с положението. Изведнъж реши, че като се появиш тук и изсипеш всичко на главата ми, ще спасим брака си?

— Щях да се пръсна, ако не направех някаква промяна. Надявах се, че като съм далеч от теб за известно време, ще съумеем да обсъдим нещата, но вместо това едва разговаряме и ако се случи изобщо, то разговорът се отнася за Стеф.

Тя издърпа гневно ръката си от неговата и поклати глава.

— Не знам какво мога да добавя.

— Да излезем на вечеря като се прибереш — предложи той. — В хубав ресторант, като на среща, да си поговорим за нас. Не за Стефани,

за работа или за това дали прахосмукачката не издава странен звук.

Искаше ѝ се да му каже, че не знае дали това ще помогне. Обърканите им отношения не можеха да се оправят с приятна вечеря и бутилка вино. Но тя допусна грешката да го погледне в очите и видя всичко изписано на лицето му. Колко трудни са били изминалите три месеца за него и колко много искаше тази вечеря с бутилка вино да проработи.

— Добре — отвърна тя. — Вечеря.

— Среца — поправи я той, с лека усмивка.

За своя изненада Тери му отвърна със същото и се отправи към кемпера си. Може би нямаше да се получи. Може би нямаше да може да заглуши гласът му изричащ обиди, който кълтеше в главата ѝ.

Но може би, ако успееш да си припомнят какво е да бъдат приятели, нямаше да прекара остатъка от живота си сама.

Пляс.

— Ставай, скъпа!

Кери изстена, наруга го и се зави през глава.

— Пляскането по задника не е добро начало на деня, да знаеш.

— По-добро е от кофа студена вода или крем за бръснене. С братя като моите, знам, че е така. Имам изненада за теб.

— Никакви изненади преди да съм си извоювала палачинка в борба с Кевин.

— Няма да има борба за теб днес. Сервитьорката ще ти я донесе на масата.

Завивките изхвърчаха и отдолу изскочи примамливо разголената Кери с налудничаво разрошена коса и сънено лице.

— Ресторант? Истински?

— Може да не отговаря на префинените ти стандарти, но е достатъчно истински, че да не ти се налага да си сипваш кафето сама.

Тя изхвърча от леглото и започна трескаво да се облича, а на него му се прииска да бе изчакал няколко минути, преди да ѝ съобщи новината.

— Не е необходимо да тичаме веднага навън. Можем да...

— Не можем. Умирам от глад и искам да... Чакай, кой ще идва?

— Само аз и ти, бейби.

Той оцени усилията ѝ да не покаже облекчението си. Тя приглади коси и обу маратонките.

— Готова съм.

— Искаш ли първо да отидеш до тоалетната?

— Не. — Преметна блузата с качулка през ръка и се запъти към вратата. — Трябва да тръгваме преди семейството ти да се появи и да ни засмуче във вихъра си. Ще чакам и ще използвам тоалетната в ресторанта. Без буболечки и без да се опитвам да повдигам подгъва на панталона си от калния под докато сядам. Ще си измия зъбите като се върнем. Не ме целувай, става ли?

Той щеше да се опита да я целуне тъй или иначе, но тя вече бе отвън, на път към колата. Или беше много гладна, или се страхуваше, че Ковалски наистина щяха да ги връхлетят и да провалят плановете им.

Петнадесет минути по-късно седяха на масата в ъгъла на местно ресторантче, от онези семейните, които винаги предлагаша най-добрите гозби, като тези на мама. Сервитьорката донесе менюта и големи чаши за кафе, от които се надигаше пара, и отиде да занесе поръчка на съседната маса.

— Ти ме съсипваш — каза Кери след като разбърка кафето си и отпи от него.

— Как го установи?

— Погледни ме! Току-що от спяща непробудно се озовах навън сред хора за по-малко от половин час.

— Защо това трябва да се счита за лошо нещо?

Тя му отправи поглед, който казваше „мъже“ и поклати глава.

— Само грижата за кожата ми отнема двадесет минути, да не споменавам косата, грима и всичко останало.

— Казах ти първо да отскочиш до банята, ако искаш.

— О, моля те — повтори тя и отново завъртя очи. — Банята не е спа, нали знаеш. Подложена съм на упадък от минутата в която пристигнах тук.

— Ще ме ритнеш ли под масата, ако ти кажа, че изглеждаш много по-красива сега, отколкото последният път, когато бяхме в ресторант и беше лъскава и полирана?

— Да.

Той се засмя.

— Ще рискувам, защото е истина.

Сервитърката се върна, преди да е успяла да нарани пищяла му и поръчаха повече храна, отколкото бяха в състояние да изядат.

— Семейството ти дали ще ни се ядоса, че ни няма? — попита тя, когато отново бяха сами. — Няма да се разтревожат, че не сме се появили за закуска, нали?

— Не. Сигурен съм, че са ни видели да тръгваме и са се досетили.

— Ако майка ти се появи с дървената лъжица, ще стоваря вината върху теб.

Той се засмя отново, но не бе зарязал семейството си и не я бе довел тук насаме, за да си говорят за Ковалски.

— Снощи не ми зададе въпроса си.

Страните й порозовяха.

— Бях заета.

— Май ще е по-добре занапред да си задаваме въпросите сутрин.

Тя се облегна назад и обхвана чашата с кафе.

— Намекваш, че от сега нататък ще бъда заета вечер?

Именно това бе въпроса, въпреки че беше зададен по заобиколен начин. Забързаният й опит да се измъкне от лагера не само натегна още повече конфузията след предната вечер, но и не му предостави възможност да прецени как бе приела случилото се.

— Изпълнен съм с надежда, бейби.

Когато тя се съсредоточи върху кафето малко повече от необходимото, той се изплаши, че надеждата му ще бъде премазана, но точно тогава тя го погледна в очите и каза:

— Стига да не се съмняваш, че след като забавлението приключи се връщам в Лос Анджелис, пиша материала, повишават ме и тази интерлюдия се присъединява към гимназията в папката с носталгии.

— Нито дума. — Засега. Една седмица бе много време.

— Добре. Ще трябва да измисля два въпроса за тази сутрин, тъй като ми дължиш един.

— Не съм сигурен дали мястото е подходящо за това, обаче — подчерта той. Страните й още бяха румени, когато им сервираха храната.

— Мили Боже — възкликна Кейт и погледна жадно към масата.

— Това е планът ми. Ступорът от преяждане ще попречи на способността ти да съчиниш трудни въпроси.

— Толкова от нещата в живота ти са неприкосновени, че едва ли е останало нещо за питане. Убедена съм, че читателите на Спотлайт ще са удивени от факта, че слагаш кетчуп на бърканите яйца.

— Да не забравяме и факта, че харесвам хотдог с майонеза.

— Забавен си, Ковалски. Ще си спомням за теб с умиление, когато чета обяви за работа в интернет.

За него бе лесно да забрави, че това не беше игра. Когато тя се прибереше в Лос Анджелис, щеше да предаде материала за живота му на Тина Дешанел, жената, която издателят му наричаше цирей на задника на журналистиката. Историите в списанието, което тя бе спомогнала да се превърне в най-търсеното, бяха лични, агресивни и обикновено написани със скандална нотка. Дори и да решише да използва проблема му с алкохола, за да привлече читатели, повече от това нямаше за разкриване.

— Съжалявам, че не съм по-интересна личност — каза той искрено. — Седя зад бюрото си часове наред, после се оттеглям и почивам. Прекарвам време със семейството си. Тренирам. Това е.

Искаше й се да отвори дума за Лорън и делото. Той позна по извивката на устните й колко й се искаше да подчертае, че е имал доста интересен скандал в миналото си, но не й бе позволено да го направи.

Вместо това тя отхапа от бекона си и очите й блеснаха от задоволство.

— Няма да мога да се вмъкна в нито една от дрехите си като се прибера.

— Не може да живееш само на салати, бейби.

Тя сви рамене и отпи от кафето.

— Добре, да видим дали мога да вмъкна всичко това в един въпрос. На хоризонта се задава филмова премиера, имаш ли участие в сценария, ако да, до каква степен, както и замесен ли си малко или много във филмирането и доволен ли си от завършения продукт?

Той се засмя и вдигна чашата с кафе за тост.

— Толкова добре оформен въпрос, че не мога да не го зачета. Малко, никаква и не съм го гледал.

Вилицата й удари чинията със звън.

— Престани!

— Да престана с какво? Отговорих на въпроса. По-точно въпросите, тъй като промъкна цели три в един.

— Какво се очаква да правя с такъв отговор?

— Измисли нещо.

— Ти си писател, не аз. Не може ли да си по-подробен?

Мразеше това. Не избягваше публичността заради страха някаква дълбока, мътна тайна да не бъде разкрита, а защото ненавиждаше да приказва за себе си или работата или каквото и да било.

— След като в действителност зададе три въпроса, на които ти отговорих, ако искаш да съм по-подробен, ще ги броим за два въпроса.

— Не е честно. Това не може да се нарече отговор. — И отхапа от филията. Той не каза нищо, оставяйки предложението да увисне във въздуха. — Може да получаваш два за един, но може да ми зададеш само един въпрос в замяна.

— Тогава трябва да измисля наистина добър. — Тя се озърна наоколо, сякаш искаше да се увери, че никой не е достатъчно близо, за да чуе и той се подсмихна. Трябваше му нещо наистина смуцаващо, щом тя изглеждаше толкова притеснена. — По договор никой не е задължен да ми изпраща сценария, но човекът, който бе нает за тази работа се оказа фен. Тъй като искал да уважи труда ми, изпрати чернова и ме попита какво мисля. Изглежда, че бе схванал идеята ми и в крайна сметка се справи чудесно сам.

По време на закуската, която Кери не успя да довърши, въпреки че се стараяше усърдно, той говори за филма. Нямах много за разказване, но й сподели как се е чувствал, знаейки, че думите му ще се превърнат в касова продукция.

— Част от мен не се чувства обвързана — сподели той, докато пиеха по последна чаша кафе. — Написах книгата, хората могат да я четат такава каквато е била в представите ми. Филмът е нещо различно. Друга част от мен иска да го разнищи до най-малка подробност. Героят не може да е с такава риза, или убиецът не изглежда така.

— Ще го гледаш, нали?

Той сви рамене.

— Обещах на Джоуи и Дани, че ще ги заведа с Майк и Кевин. Ще се преструвам, че отивам на обикновен филм на ужасите, но съм сигурен, че щом започне, ще се вторачвам във всичко.

Кери остави чашата на масата и се облегна назад с въздишка.

— Премах. Тези неща са много по-интересни от кетчуп върху яйцата. Подробностите за конфликтните ти разсъждения за филма ще пленят читателите.

— Ще впечатли ли Тина?

— Едва ли — призна си тя неохотно. — Заинтересоваността на хората за нея означава човешка драма.

— Скандал.

— Почти. Но ти не си от скандалния типаж.

— Само с подходящата жена, бейби — отвърна и ѝ намигна, а тя се изчерви.

Плати сметката и докато я чакаше да излезе от тоалетната, си мислеше за пораженческия ѝ поглед, когато отбеляза, че Тина едва ли ще е доволна от материала. Той не можеше да ѝ даде онова, което ѝ трябваше. Единственото скандално нещо от миналото му бе делото с Лорън, а това не можеше да бъде публикувано, дори и с негово съгласие. Беше притеснен какво щеше да се случи, когато Кери се върнеше обратно към ежедневието си и срещнеше жената, която можеше да провали кариерата ѝ. Не заварваше семейството му в най-добра светлина и ѝ бе споменал неща за Кевин, които дори той не трябваше да знае.

Можеше да се надява, че нямаше да предаде доверието му.

Прибраха се в бунгалото без да бъдат нападнати от цялата фамилия и отново я притисна до леглото.

— Все още чакам сутрешната целувка.

Тя завъртя лице.

— Трябва да отида до банята. Неизмити зъби плюс дъх на бекон и кафе. Едва ли искаш такава целувка.

— Измислих въпрос. Доста сериозен при това.

Тя го погледна предпазливо, но угълчетата на устните ѝ потрепнаха развеселено.

— Сериозен казваш.

— Много. — След като не му позволи да я целуне, той сведе глава и я гризна по врата, точно под ухото. — След като замина за

Калифорния, представяла ли си си, че някой от мъжете с които си, съм аз?

— Да — прошепна тя, докато той продължаваше с целувките към деколтето на блузата ѝ. — Понякога си бил и на батерии.

По дяволите, постоянната ерекция напомни за себе си.

— Не мога да мисля за това, няма да мога да ходя.

— А ти? Представял ли си си други, че съм аз?

Повече отколкото имаше смелостта да си признае и не само при секс.

— Само с русите.

— Много смешно — тя въздъхна, когато езикът му мина по вдлъбнатината на гърлото ѝ. — Жалко, че Ню Хемпшир и Калифорния са на огромно разстояние, иначе бихме могли да правим уговорки за по един бърз секс.

Джо се засмя пресилено, а сърцето му подскочи. Това бе първият ѝ намек за евентуална връзка, след края на ваканцията. Въпреки че го бе казала на шега, той се обнадежди. Вероятно връзка от разстояние би била възможна докато я убеди да се завърне там, където принадлежеше.

Почукването на вратата го спаси от отговор, но и прекрати обсипването на врата ѝ с целувки.

— Знаех си, че ще ни обезпокоят в един момент.

Беше Браян, доста задъхан.

— Трябва да дойдете за да може възрастните да решат какво ще правим днес.

— Кажим им, че идваме след малко. — Момчето кимна и побягна обратно.

Джо започна да рови в чантата, за да извади тоалетни принадлежности и да се приведе в приличен вид. Кери не бе единствената с лош дъх сутрин, примесен с аромати от закуската.

— Виждал ли си спрят против насекоми? — попита тя.

— Да, ето там на... — А всъщност го нямаше. — Мислех, че е на масата.

— И аз. Имах още един флакон в чантата. О... тази кучка.

Той спря да рови в чантата и я погледна. Кери бе скръстила ръце и потропваше с крак.

— Тери! Каза, че ще скрие спрея, ако правим секс.

— Бейби, да не мислиш, че се е промъкнала тайно и е подслушвала.

Тя го посочи с пръст обвиняващо.

— Ти беше този, който размахваше презервативите пред Кевин.

— Може да сме го забравили някъде навън.

— Дори и допълнителния флакон? Липсват и влажните репелент кърпички, които не използвам, тъй като изглежда комарите не се спират пред тропическия аромат, което е логично, не виждам защо трябва да бягат от миризмата на цветя. Промъкнала се е докато сме били в ресторанта и е взела спрея ми.

— Спрейовете ни. Взела е и моя.

Кери отново скръсти ръце и се намръщи.

— Трябва да пишеш за нея в книгата си и да ѝ причиниш ужасни неща.

Джо се засмя.

— Опитвам се да не постъпвам така с познати. Не им е приятно.

— О? А какво ще кажеш за Кери Даниелсън?

Спипаха го.

— Беше заминала, предполагагах, че е завинаги.

— Е, но сега се върнах и съм без спрей против комари.

Въпреки че не бе достатъчно изглупял, за да ѝ го каже на глас, Джо я намираще за ужасно сладка, когато бе ядосана.

— Хайде да отидем да се измием и да се присъединим към останалите. Ще ти намеря спрея.

— Не.

— Какво не. — Ако смятаха да стоят в бунгалото цял ден, щеше да си свали дрехите, както и нейните. Изобщо не го интересуваше дъха ѝ на бекон.

— Няма да изляза. Всички знаят.

— За кое?

— Че правихме секс, Ковалски.

— Не че са си мислели, че съм девствен, бейби.

— Знаят, че сме го направили, защото си казал на Кевин, който сигурно е казал на всички, а не трябваше да става така. Майка ти сигурно прави сватбената торта в момента, за Бога.

Дойде му като удар в стомаха. Веднага си представи Кери в бяла рокля как пристъпва към него по пътеката към олтара. Образите се

сляха със спомена за балната вечер, когато бе облечена в тъмносиня рокля с дълъг цип, който разкопчаваше сантиметър по сантиметър с мъчителна наслада. После Кери от гимназията изчезна и в съзнанието му остана само настоящата Кери, която вървеше към олтара, представяше си как братята му се суетяха наоколо, а развълнуваните им майки секнеха носове в смачкани носни кърпички.

Нямаше представа как се стигна до тук, но да, определено го искаше.

Тогава тя се изсмя.

— Не мога да повярвам, споменах сватба и изключи напълно, Ковалски. Мъжка му работа.

Нека си мисли така. Много по-добре, отколкото да научи, че планиваше сватба наум и може би търсеше мнението ѝ дали е съгласна с избора на морковена торта.

— На никой не му пука дали сме правили секс.

— Кажете го на комарите.

— Хайде, ела да видим какво е намислила фамилията.

Тя поклати глава и се опита да го прикове с поглед.

— Няма да изляза навън.

Той сви рамене и сложи ръка на дръжката на вратата.

— Както искаш, но губиш правото на въпрос.

— Негодник. Не си ми дал никакъв материал за работа!

— С идването тук, се съгласи на условията, Даниелс. Отказваш участие в занимание, губиш въпрос.

— Добре, но ако ме подложат на подигравки за снощи, ще разбия целия ти хард драйв.

— Така ли се нарича вече? — Той отвори вратата и се засмя, а тя го удари в стомаха като мина покрай него.

Кери не смяташе буболечките за много досадни докато не се присъедини към семейството, което се бе събрало при сенчестото място до кемпера на Майк и Лиса. Стефани не беше там, сигурно бяха отишли някъде с Евън. Комарите явно предпочитаха на сянка, или сигурно ги привличаше дъхът ѝ на мента, тъй като след няколко секунди започна да се пошляпва като актьор от черно-бяла няма комедия.

— Какво ти става? — попита Лео и силният му глас привлече вниманието на всички, както обикновено.

— Мразя комари.

— Напръскай се със спрей против комари, глупаче!

— Лео! — извика Мери. — Не наричай момичето на Джо глупаче!

Момичето на Джо. Не можеше да повярва, че я назоваха така, нито че стомахът я заболя. Отдавна не бе имала повод да си припомни колко ненавиждаше това.

Лео вдигна ръце във въздуха.

— Защо? Като не може да се сети, че спрея за комари отблъсква комарите, по моите стандарти е глупава.

— Всичките ми флакони мистериозно изчезнаха, докато бяхме на закуска с Джо — обясни тя и погледна жлъчно към Тери.

Мери забеляза.

— Тереза, ти ли скри спрея на Кери?

Тъй като бе разобличена, не посмя да излъже.

— Да.

— Защо?

Кери забеляза как очите на Лиса се уголемиха и съсредоточи цялото си внимание върху усилието да отправи към Джо аз-казах-ли-ти поглед, който не можеше да му убегне.

— Защото тя... — Тери спря и пусна престорено глуповата усмивка. — Исках да се пошегувам с нея, мамо.

— Отивай да го донесеш, преди комарите да са я изяли жива.

Шоуто приключи и всички се заеха да обсъждат къде ще покарат по-късно. Кери се отправи към каната с кафе и си наля последното количество, което бе изстинало. Обърна се да попита дали да свари още и видя непозната жена с дете да приближават към Лиса.

— Здравей, мамо на Боби. Аз съм майката на Шон. — Двете жени се засмяха и се впуснаха в разговор, дали Боби може да отиде с тях, за да си поиграе с Шон.

Кери не ги познаваше много добре. *Здравей, мамо на Тери. Аз съм майката на Кери.* Като едно време. Нима Мери не я нарече момичето на Джо току-що?

Не можеше да си спомни на колко години е била, когато осъзна, че майка ѝ нямаше самоличност. По-скоро бе дълъг период на осъзнаване, а не единичен случай.

Майката на Кери. Съпругата на Ед. Мис Даниелс. Баща ѝ я наричаше *скъпа*, а Кери *мамо*. Не бе чула никой да я нарича Джейни. По принцип знаеше, че сигурно я назоваваха и по име, поне мис Ковалски го правеше. Бяха приятелки и се предполагаше, че използваха малките си имена.

Понякога Кери се заслушваше специално да чуе как я наричаха. Може би за това докато се събираха в аудиотриума, се ужаси, когато чу една жена да прошепва „Това е приятелката на отличника на випуска“.

— О, да — отвърна приятелката ѝ. — И аз чух, че дъщерята на Ед е приятелката на Джо.

Остатъкът от дългото и бавно ходене прекара в изброяване на имената, с които бе свързвана. „Дъщерята на Ед“. „Момичето на Даниелс“. „Кукло“, така я наричаше баща ѝ, и „прасковке“, което чуваше от майка ѝ. „Момичето на Джо“. „Бейби“.

Етикетът с името ѝ на металния сгъваем стол бе „К. Даниелс“.

— Кери — прошепна си тя. Приглади роклята си, опипа тупираната си коса и се запита дали майка ѝ правеше същото. Кери искаше да вижда името си осветено на рекламен билборд, или в колонка на списание. Още преди Джо да започне с речта, беше решила, че светът щеше да види името Кери Даниелс някъде.

Сега бе съвсем близо до възможността да го види на заглавната страница на популярно седмично списание. Трябваше да смени фокуса, и да си припомни, че ѝ бе даден безпрецедентен достъп до Джоузеф Ковалски.

Светкавица.

— Кажи зеле!

И до семейството му.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тери седеше на стола и дори не се преструваше, че чете книгата в скута си. От там можеше да види площадка номер четири, където Стефани помагаше на баща си да сгънат палатката му.

Освен в спане, момичето ѝ прекара цялата седмица с баща си. Въпреки че Тери ги виждаше из лагера, не се присъедини към тях. Имаше да каже толкова много неща, но след като не можеше да намери подходящите думи, стоеше настрана. И без това бе негов ред да прекара време с дъщеря им, макар че по принцип не ѝ се налагаше да ги наблюдава от разстояние.

Кери не бе разговаряла с нея от инцидента с репелента за комари, което не бе никак ободряващо. Не че и тя имаше какво да ѝ каже, или поне нямаше да бъде нещо мило.

Беше се запътила към бунгалото, за да занесе няколко важни имейла, които распечата за него на принтера в магазина, но бе забравила за тях заради еуфорията покрай пристигането на Евън. Кевин я извика от палатката си и я отклони от пътя ѝ. Въпреки че не ѝ даде подробности, предложението му да остави Джо и Кери на мира бе повече от красноречиво.

Глупавият кучи син бе спал с нея.

Вероятно наистина не бе нейна работа, но тя бе тази, която отиде в колеж с Джо, след като Кери замина, и стана свидетел на постепенната саморазруха на брат си. Не можеше да не се страхува, че след като тази жена го наранеше отново, Джо щеше да изпадне в същото неуравновесено състояние.

Стеф се разсмя и привлече вниманието ѝ отново към площадка номер четири. Съпругът ѝ се опитваше да натъпче зле сгънатата палатка в калъфа ѝ, което нямаше как да се получи, освен ако не я сгънеше отново по правилния начин.

След като се справеше, той щеше да си тръгне и отново да са там, откъдето започнаха. Всъщност не, положението щеше да е още по-зле, тъй като сега и двамата знаеха, че са искали бракът им да

оцелее, но нямаха представа как да го постигнат. Това някак си изглеждаше по-лошо от това да вярват, че бракът им е приключил, защото той очевидно не искаше да е женен за нея.

Трябваше да каже нещо, каквото и да е. Ако го изпратеше с такова студено отношение щеше да направи бъдещата им комуникация по-трудна. Запъти се към тях преди да успее да се разубеди.

— Мамо — извика Стеф, след като я видя да приближава. — Трябва да ни помогнеш с палатката. Никога няма да успеем да я приберем.

— Ще успеете, само трябва да я сгънете пр... — щеше да каже правилно — по различен начин.

Леката усмивка на Евън ѝ показва, че не е пропуснал момента, в който тя съумя да се поправи. Това все пак бе нещо, със сигурност не достатъчно, но все пак някакъв старт, може би. Колко дълго щеше да издържи да я наблюдават какво казва и прави, обаче?

Десет минути по-късно палатката бе сгъната и прибрана и на Евън не му оставаше нищо друго, освен да пристегне с ремъци АТВ-то и да си тръгне.

— Хей Стеф, би ли изтичала до магазина да ми купиш кока-кола за из път? — Извади един долар от джоба си и тя тръгна, като ги остави сами. Тери пъхна ръце в джобовете си и зачака да чуе какво толкова имаше да каже съпругът ѝ, че да не можа да го направи пред дъщеря им.

— Ще се обадиш ли, когато се прибереш — попита я, — за да си уговорим среща за вечеря?

Тя кимна.

— Мисля, че е най-добре да не казваме на никой за това, най-вече на Стефани. Не искам да ѝ даваме надежди.

— Щом така искаш — той се приближи към нея, а тя осъзна, че пикапът му и натовареното отзад АТВ ги скриват от лагера. — Но аз вече храня надежди.

— И аз — прошепна тя. Не искаше да си признава, но знаеше, че единственият начин да променят нещата бе да са откровени един с друг.

Той повдигна брадичката ѝ, впи устни в нейните и цялото и тялото потръпна. Искаше да го прегърне и да го стисне здраво, така че

да не може никога вече да ѝ се измъкне, но остави ръцете си в джобовете. Сърцето ѝ бе твърде наранено, за да му даде повече от това.

Евън се отдръпна и тя долови забързани стъпки по пътеката. Стеф се бе върнала, а Тери се извърна, за да избърше очите си, докато той взимаше колата и казваше довиждане на дъщеря им.

— До скоро, Тери — бе сбогуването с нея и той се качи в пикапа си.

Двете със Стеф проследиха с поглед колата, докато не се включи в главния път. Тя праметна ръка през рамото на дъщеря си, която този път не се отдръпна.

— Всички отидоха да покарат — каза Тери. — Искаш ли и ти да отидеш, или карането с баща ти те изтощи?

Стеф сви рамене.

— Долу в магазина имат нова романтична комедия със Сандра Бълок. Може да си купим сладолед, да вземем филма и да мързелуваме днес.

Тери бе в настроение да разтовари напрежението си с каране, но стисна раменете на Стеф одобрително.

— Чудесна идея.

Джо не бе въодушевен от факта, че Кери бе в грешното легло. Пишеше нещо в тефтера си, облегнала гръб върху пътната чанта и възглавницата. Сигурно се опитваше да пресъздаде разговора, който проведе в ресторанта вчера, както и незадоволителният му отговор на въпроса от четвъртък сутрин, свързан с екипа от професионалисти — редактор, агент, публицист и т.н. — спомогнал за успешната му кариера.

Той също работеше, седнал на голямото легло, облегат на стената и с лаптоп върху коленете. Бяха навъртяли малко над шестдесет километра на машините и докато семейството му си почиваше и възстановяваше силите си, те двамата се оттеглиха в бунгалото му под предлог, че ще се опитат да напишат по нещо преди вечеря.

Джо си представяше как ще се сгушат заедно на леглото и ще работят един до друг, но тя се настани на долното, преди дори да е успял да включи лаптопа си. Вместо да се вкопчва в мисълта колко му

се иска да е близо до нея, той зае голямото легло и се съсредоточи върху това как да опише бойна сцена, в която един от участниците бе невидим. Оказа се по-трудно, отколкото очакваше.

Половин час по-късно, тя остави тефтера и молива си на нощното шкафче между леглата и се изтегна върху матрака.

— Извън интервюто, казано между стари приятели, ще ми споделиш ли защо Лорън Хъкинс те съди за емоционален тормоз?

Ха, това пък откъде се взе?! Той закова погледа си върху екрана на лаптопа, за да не може Кери да забележи колко го шокира въпроса ѝ.

— Мислех си, че жените не обичат да слушат истории за бивши гаджета?

— Не, *новите* гаджета не искат да чуват за бившите. — Тя се изтъркаля настрани и подпря глава на ръката си. — Знам, че си я срещнал в книжарницата, в която е работила, докато ти си раздавал автографи. Започнали сте да се срещате, посещавали сте сензационни партита и събития. После се е случило нещо, което според слуховете те е накарало да ѝ платиш огромна сума, и след това си се превърнал в отшелник.

— Не съм отшелник — възропта той, само за да си осигури малко време за размисъл.

Не му харесваше да мисли за Лорън и никога, ама никога, не говореше за нея. Няколкото хора, които трябваше да знаят за случилото се, а това бе само семейството му, вече знаеха. Нямаше никаква причина да се споменава отново, с изключение на онзи момент наскоро, в който Тери се изпусна за това, как Кери е също толкова зла, колкото и Лорън.

— Добре де, отшелник според медиите. Не мога да си представя да причиниш, или поне така твърдят репортерите, емоционални травми за милиони, на която и да е жена. Наистина бих искала да узная.

Част от Джо копнееше да ѝ извика да млъкне и да го остави на мира. Този бе един от унизителните моменти в живота му и определено не бе онова, което искаше да сподели с нея — жената, която се опитваше да съблазни за истинска връзка.

Но нямаше начин да разбере какъв точно сценарий си бе създала в главата Кери, за да си обясни съдебното дело. Беше по-съгласен тя да

го мисли за лапнишаран, отколкото за пълен задник.

— Отмених предложението — каза той, загледан в тавана.

— Платил си й един вагон пари, само защото си развалил годежа?

— Това е встрани от материала, нали?

— Кълна се, Джо. Личен въпрос е, не професионален.

Той вдиша дълбоко и издиша шумно.

— На практика нямаше годеж, тъй като оттеглих предложението си преди да е приела. Или отказала.

Джо се извърна към Кери и не бе изненадан да види ядосаното й изражение.

— Чакай, изиграл си й нарочно лоша шега?

— Не.

— Не ми става ясно.

Той въздъхна примирено и се зае да разкаже цялата долна история.

— Когато започнахме да се срещаме, Лорън бе силно заинтересована от кариерата ми. Тя бе много близка приятелка с една жена, която държеше верига известни ресторанти в Ню Йорк и Лос Анджелис. Водеше ме навсякъде, снимаше се с мен като се стараеше името ми да попада в пресата. Това не бе едно от най-любимите ми неща, но както и да е. Започваш да се движиш със силните на деня и всички те взимат за един от тях. След известно време Лорън взе да се оплаква колко мразела да бъде представяна навсякъде за половинката ми, което приех за намек да й предложи брак.

— Колко невероятно романтично.

— Още не съм стигнал до романтичната част. И така, тръгнах да търся годежен пръстен. Отне ми дълго време, но най-сетне намерих подходящия. Изработката бе чудесна, златен, с истински блестящ камък. В момента, в който го видях, реших, че ще е идеален за нея. Организирах романтичната обстановка и й поднесох кутийката...

— Падна ли на коляно?

Джо извъртя очи.

— Не, идея нямам защо мъжете правят това.

— Защото е романтично.

— Глупаво е. Така, тя отвори кутийката, а аз очаквах да насълзи очи, да се хвърли на врата ми. Вместо това, изглеждаше така сякаш е

изяла цял лимон. — Той спря за миг и отново въздъхна. — Лорън започна да ми чете лекции как очаквала нещо много по-пищно и подходящо за бъдещата мисис Джоузеф Ковалски и как съпругата на известен и богат писател не би трябвало да носи пръстен, който всеки може да си закупи от местния битпазар.

— Тази кучка!

Шокът и гнева в гласа ѝ намалиха унижението, което въпреки че бе бледо подобие на онова, което бе изпитал тогава, все още го изгаряше отвътре.

— Така че си взех пръстена обратно. Казах ѝ, че аз не съм Джоузеф Ковалски, който тя търси, а че съм просто Джо.

— И тя има смелостта да те съди?

— Предполагам, че усилията, които бе хвърлила около кариерата ми, заедно с така наречената емоционална инвестиция, са ѝ били достатъчни да смята, че ѝ дължа нещо.

— Не мога да повярвам, че си ѝ платил. Тя никога нямаше да спечели делото.

Понякога и той не можеше да повярва, че ѝ бе платил, но в повечето случаи смяташе разхода за оправдан.

— След като ѝ заплатих, я вързах с желязно обещание. Ако бяхме отишли в съда, без оглед на това дали е спечелила или изгубила, щеше да разказва на когото си поиска за това какъв сляп загубеняк е Джо Ковалски.

— Осъзнаваш, че има хора, като Тина например, които смятат, че си направил нещо ужасно или крайно перверзно с нея, нали?

— По-добре да си мислят така, отколкото да решат, че съм толкова жалък, че съм се вързал на някаква златотърсачка.

— Типично мъжко изказване.

Сигурно бе права, но тя нямаше идея какво е да се почувстваш толкова глупаво. Не само че бе изигран от жена, но от жена с която бе имал интимни отношения. Жена, на която бе предложил да му стане съпруга. Дори сега, след толкова време, не можеше да се примири с това какъв идиот е бил.

— Вече знаеш тъмната ми тайна — отвърна той, след проточилата се тишина.

— Правиш случката да звучи срамно, но поне си имал сериозна връзка.

Нещо в гласа ѝ го накара да я погледне.

— Ти някога била ли си на път да го направиш?

— Предимно уговорки с обсебени от кариерата ергени. Колеги с привилегии. Веднъж си помислих, че почти ще го направя, но когато той започна да говори за това, как ще се оженим и ще създадем семейство, осъзнах, че обичам работата си повече от него.

Джо не бе сигурен какво да отговори на това. Натисна командата „запази“ и затвори лаптопа.

— Това е депресиращо. Хайде да отидем да проверим какво прави семейството.

— Волейбол? Шегуваш ли се?

— Не каквато и да е волейболна игра — обади се Брайън. — Годишната волейболна игра на живот и смърт на Ковалски.

— Не играя волейбол. Не знам как.

— Лъжеш — обади се Тери. — Нима си забравила, че бяхме съученици. Виждала съм те да играеш.

— И бях ужасна.

— Не съм казала, че си играла добре.

— Няма да играя — настоя Кери.

Боби се провикна откъм пейката до масата за пикник.

— Чичо Джо каза, че ще играеш.

В противен случай щеше да наруши правилата и да изгуби правото си на въпрос.

— Добре, но ще съм в отбора на Тери.

— Ние не избираме отборите си по този начин — намеси се Браян, като клатеше глава.

— Съжалявам, но леля ти прелива от спортна злоба и не ми се иска да съм ѝ противник.

Тери се изсмя.

— Спортната ми злоба не е толкова голяма вече.

— Тази година не се разделяме поравно — намеси се Дани. — Тринадесет сме.

— Аз ще следя за резултата — побърза да предложи Кери. — Не искам да ви обърквам сметките.

— Боби и мама ще се броят за един играч — отвърна Тери.

Мери, Кевин, Майк, Лиса, Джоуи, Боби и Стеф бяха единия отбор, а Лио, Дани, Браян, Тери, Джо и Кери втория. Топката бе доста голяма, от надуваемите, изглеждаше като волейболна, но по-лека и нямаше да бъде толкова болезнено, ако те удареше по лицето.

Кери установи последното, когато Майк реши да си изкара гнева на топката, а тя не успя да реагира достатъчно бързо. За щастие след като тя отскочи от лицето ѝ, Джо се спусна към тревата и не ѝ позволи да докосне земята. Дани изпрати топката през мрежата, Джо се извърна бързо към Кери, за да се увери, че е добре и играта продължи.

Докато Стеф не се качи на рамената на чичо си Кевин и заби топката отгатък мрежата с лекота.

— Това е против правилата — протестира Кейт.

— В Годишната волейболна игра на живот и смърт на Ковалски няма правила — извика Джоуи. — Победа!

— Не е честно! — но противниковият отбор я освирка.

Тери се опита да попречи на преднината като качи Браян на раменете на Джо, но тъй като Кевин бе по-висок от Джо, а Стеф по-висока от Браян, това никак не им помогна да напреднат с резултата.

Мамещият отбор отбеляза пет поредни точки. Преди Кери да осъзнае какво става, главата на Джо изскочи между краката ѝ и той я повдигна на рамене.

— За Бога! — изпищя тя. — Да не си посмял!

Щеше да се възпротиви, но Джо вече се опитваше да се изправи с помощта на Тери, и я достраша да не падне. Това бе по-различно от качването на нечий рамене, когато си в басейна и най-лошото, което можеше да ти се случи бе да плъоснеш във водата. Джо бе висок, а земята твърда.

— Престани да се извиваш и се съсредоточи — извика Лио, а Лиса се приготви да бие сервис за другия отбор. Топката прелетя над мрежата и Джо стъпи встрани, за да я посрещне. Движението свари Кери неподготвена и тя вместо да удари топката и да я изпрати отгатък мрежата, сграбчи Джо за косата, за да се задържи и видя минаващата зад тях топка.

— Ох, полека със скалпа, бейби.

— Пусни ме долу.

— Удряй топката — нареди Лео.

Следващият път, когато топката прелетя над мрежата, тя бе подготвена и въпреки че държеше пръстите на лявата си ръка омотани в косата на Джо, се протегна с дясната и изпълни удара.

— Успях — извика доволна.

Тогава Стеф заби топката обратно и удари Джо в лицето, тъй като той не можеше да пусне краката на Кери и да се предпази.

— Ох! — извика Джо отново.

— Този път ще я ударя — обеща Кери.

След десетминутна напрегната игра и равен резултат, Кери усети през потръпващото тяло на Джо, че колената му омекваха.

— Ще успееш ли да ме свалиш на земята, без да ме изпуснеш?

Прозвуча сякаш се изсмя, но бе задъхан.

— Разбира се. Тате, помогни ми.

Докато Лио се опитваше да помогне, сграбчи задника ѝ с ръка, което разсмя всички и причини безцеремонното ѝ тупване на тревата. Джо се срина до нея, със зачервено от напрежение лице.

— Вече не съм на двайсет — призна той с неохота.

— И Кевин не е — добави тя.

Джо се обърна намръщен към нея.

— Щом ще си говорим така, тогава ще отбележа и че Стеф не тежи колкото теб.

Тя щеше да го плесне, но Лио се надвеси над тях, закри ги със сянката си и посочи към Кери.

— Догодина ти се качваш на раменете на Кевин, а Стеф на Джо. Това ще изравни положението.

Усмивката ѝ замръзна. Следващата година?

Нямаше да има следваща година. Точно от това се страхуваше, още преди да правят секс. Семейството им мислеше, че са двойка. Не само това, ами баща му смяташе, че ще бъдат заедно и след година.

— Време е за обяд — заяви Мери.

Тълпата се съгласи с викове и се оттегли на сянка при хладилните чанти с напитки.

— Баща ми нямаше нищо предвид — каза Джо.

Значи и той бе забелязал.

— Предупредих те, че това ще се случи. Мислят, че сме се събрали.

— Какво от това. Не е като да не са оцелели след разделите ми. Оцеляха след като ме заряза. Преживяха дори и Лорън. Сигурен съм, че и сега ще са добре.

Е, нямаше нужда да звучи и сякаш е толкова лесно да я отпишат.

— Между другото, дори и ако съм с теб следващата година, никога вече няма да играя волейбол със семейството ти.

Той се изправи и й подаде ръка.

— Следващата година? Това бе първата игра за деня, скъпа. Неслучайно наричаме игрите „Годишната волейболна игра на живот и смърт на Ковалски“.

— Мразя те.

Джо обмисляше как да отмъкне Кери към бунгалото незабелязано за бърз десерт след обяда, когато баща му привлече вниманието на всички.

— Какви са тези слухове дето чувам. Искала си още едно бебе? — Гласът му се извиси над целия лагер, така че да го чуят всички.

— За Бога, само не това отново — измърмори Дани.

Майк се напрегна, а Лиса отвърна с несигурна усмивка:

— Няма ли да е чудесно да ти родим една внучка, която да разреде броя на момчетата?

Лио още не бе отговорил нищо, когато Майк се намеси:

— Не.

— Но имаме четири...

— Не — Майк се изправи и хвърли хартиената чиния в огъня. — Приключили сме с това, Лиса.

— Може би трябва...

— Приключил съм. И тъй като всички вече знаят, че си изгубила ума си, е добре да знаят, че аз не съм изгубил моя.

Той се запъти към кемпера, а Джо се изненада, когато видя как Лиса го последва. Обикновено се стараеха да не се разправят пред децата.

— Децата пораснаха и бих искала едно бебе. Аз...

— Сега, когато са пораснали какво? Коя част от това, че вече са големи и самостоятелни и имаме повече време за нас ти се вижда като минус?

— Няма да имаш причина, да останеш с мен.

Джо потрепна. Че Майк се бе оженил за Лиса, когато бе бременна с Джоуи, не беше тъмна семейна тайна, но това не означаваше, че е тема за разговор по време на семейния обяд.

— Занасяш ли ме? — Майк повиши глас и майка му се изправи, готова да се намеси. — Смяташ, че ще те напусна, ако нямаш бебе в скута си?

— Не искаше да се жениш за мен. Всички го знаят.

Тълпата наоколо живна, когато Тери като с магия извади сладоледи на пръчка за децата, за да ги разсее. Родителите им се отправиха бързо към Майк и Лиса и всички се запитаха кой пръв щеше да бъде ошамарен. Кери се опитваше да се измъкне незабелязана от групата. Горката Стеф преглъщаше сълзите си, без съмнение травмизирана, докато гледаше как още едно от семействата ѝ за пример се разпадаше.

Всички замръзнаха, когато Майк изръмжа силно и заби юмрук в кемпера си. Джоуи скочи на крака незабавно и сладоледът му падна на земята, когато скочи пред Лиса.

Джо гледаше високото, слабо момче, изплашено до смърт, очи в очи с баща си и усети стягане в гърдите. Лиса не бе в опасност. Майк бе емоционален, но никога нямаше да удари член на семейството си.

Но най-големият му племенник току-що направи огромна стъпка към мъжа, в който щеше да се превърне, което бе прекрасен и същевременно ужасно тъжен за гледане момент.

Никой не се намеси, когато Майк се обърна и се отправи по пътеката. Знаеха от предишни случки, че щеше да се поразходи, да се успокои и да се върне след десет минути с извинение и по-спокойно поведение.

Джо не знаеше какво да си мисли, когато чу мотора от пикапа на Майк, който мина покрай тях и напусна лагера.

— Къде отива тате? — попита Боби. Сладоледът се бе разтопил и капеше по тениската му. — Не ме целуна за довиждане.

Лиса изглеждаше като ударена и Тери се намеси с глуповатото обяснение, че тате си е дал сам наказание, задето се е държал кисело.

— Ще трябва доста време да е наказан.

Лиса, явно разтърсена много дълбоко от случилото се, не можа да запази самообладание пред децата и се разплака.

— Ще се върне ли?
Никой не знаеше, но всички казаха да.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Заминаването на Майк не само че развали плановете на групата да се върнат към волейболната игра, но и накара Кери да осъзнае факта, че не принадлежи към семейството и да се оттегли тихо в бунгалото с книга в ръка.

Сгушена между възглавниците и одеялата в леглото на Джо, прелистваше насила плътните, шумолящи страници с надеждата да се потопи в историята. Не се получи. Едва успя да прочете няколко глави и то без да запомни нищо от тях. Стана, подреди стаята и се опита да почете още. Книгата все още не я грабваше и извади тефтера и молива. Щеше да е по-добре да свърши малко работа, докато Ковалски бяха заети със семейните си кризи. Преработването на отговорите, които ѝ бе дал и превръщането им в абзац от материала, който трябваше да усмири Тина без да нарушава никое от правилата на Джо, бе досаден процес. Все още се колебаеше дали да включи периода от живота му, обхващащ пиянското му писателстване и Кери Даниелс. Формулирането на всеки следващ въпрос ставаше все по-трудно, тъй като въпросите, които искаше да зададе на Джо, се различаваха от онези, които читателите на Спотлайт биха се надявали да прочетат. С дълбока въздишка отвори на нова страница и задраска един, който бе за изхвърляне. Отвратена от себе си се облегна на възглавниците и затвори очи. Когато ги отвори залязващото слънце едва огряваше бунгалото. Джо седеше на ръба на леглото с тефтера ѝ в ръка. Кери се изправи и разтърка очи. Това бе първата ѝ дрямка от години насам и сега си припомни, защо не обичаше да спи следобед. Събуждаше се уморена, объркана и без никакво чувство за време.

— Това следващият ти въпрос ли е? — попита той, докато размахваше страницата пред нея.

Защо не ме помоли да не тръгвам?

— Не, играех си на бесилка.

— Къде е бесилото?

— Тази част я правя в главата си. По-лесно ми е да мамя така.

— Добре измислено. Трябва да опитам и аз. — Взе молива ѝ и написа нещо на страницата. — Аз печеля.

Хвърли тефтера до нея на леглото и отиде да запали камината.

Защото исках да съм щастлива зебра. Защо не ме помоли да тръгна с теб?

— Щастлива зебра?

— За да включа буквата З, хрумна ми ей така. Опитах се да си отправя предизвикателство.

Кери грабна молива. *Не можеш да искам от теб да напуснеш семейството си Джо.*

— У, Ъ и Ж. Аз печеля.

Той взе тефтера обратно, въздъхна преди да напише нещо и да ѝ го върне.

— Аз загубих преди много години.

Обичам те

Тя написа „и аз те обичам“ под неговото, затвори тефтера и остави молива настрана.

— Как е Лиса?

— Убедена, че съпругът ѝ я е напуснал.

— А момчетата?

— Правят се на разсеяни, само за да накарат възрастните да се почувстват по-добре.

— Смяташ ли, че ще се върне?

— Взе ключовете ми и отпраши с моя пикап. Би трябвало да се върне.

— Ще помогне ли ако заведем децата на пица, или нещо подобно?

— Ще го направиш ли?

Кери се разсмя.

— Знам, че не са лесни, но някъде четох, че децата надуват напрежението, особено когато се случва в семейството им и това ги изважда от релсите. Племенниците ти и така са диви, представям си какви ли ще са извън релсите.

Джо се усмихна, но очите му останаха безизразни, трапчинките му също не се показаха.

— Ти искаш ли деца?

Въпросът я връхлетя челно без изобщо да бе подготвена за него.

— Не знам. Явно съм спряла да мисля по този въпрос в даден момент. Докато постигна всички професионални цели, които си поставих и докато се озъртам за подходящия баща, ще се наложи да родя в отделението за възрастни. А ти?

— Предполагам не.

— Защо? Семейството винаги е било всичко за теб. Ще бъдеш чудесен баща.

Той сви рамене.

— Дълго време бях вгълбен в себе си. Пиенето и писането бяха моя свят. След Лорън имах Стеф и момчетата. Да съм чичо Джо ми е предостатъчно.

В очите му се четеше тъга, която не бе виждала никога преди и беше много по-дълбока от притеснението за проблемите на брат му.

— Те порастват — каза той изведнъж, докато крачеше пред камината. — Джоуи ме направи толкова горд тази вечер. Но ме заболя, че не е мой и не мога да се гордея с него като родител. Едва не намразих Майк в този момент, за това че му е баща.

Кери не знаеше какво да му отговори. Тишината се настани между тях и прогони момента.

— Уговорката за пицата остава ли? — попита тя, след като стана ясно, че онзи разговор няма да продължи.

— Оценявам предложението ти, но всъщност бях изпратен тук да те заведа при семейството на вечеря. Разсеях се с бесилото. Освен това ти споменах, че Майк ми взе пикапа, в твоята кола под наем няма да се съберем всички, а пицарията е далече.

Кери прибра тефтера, наметна пуловер и последва Джо. Допълнителната дреха я предпазваше от комари, освен това след залез-слънце навън захладняваше.

Цялото семейство, без Майк, седеше край огъня и натъкмяваше съставките за с'морс. Явно Ковалски вече бяха вечеряли, докато тя и Джо бяха заети да се депресират до безобразие.

— Направих ви по една порция. Хапнете преди шоколадът да е изчезнал.

Кери тъкмо облизваше барбекю соса от пръстите си, когато един автомобил спря пред лагерния огън. Останалите сигурно бяха разпознали звука от мотора на пикапа на Джо, тъй като главите на

всички се извърнаха и напрежението отново достигна стратосферата за секунди.

Майк паркира напъряко пред тях и метна ключовете на Джо. Измъкна огромна опакована кутия и я понесе към Лиса. След като стана ясно, че от кутията не може да види накъде върви, Кевин се спусна да му помогне.

— Скрил я бях при мама — поясни Майк. Звучеше леко задъхан и изнервен до крайност. — Подаръкът за рождения ти ден.

— Но той е след два месеца.

— Знам, но ти го подарявам по-рано.

Боби хвърли мекото маршмелоу в огъня и едва не полетя след него от бързане да стигне до баща си.

— Може ли да получа и моят подарък по-рано? Електронна игра ли си ми купил? Може ли да я получа сега?

— Не, няма да ти кажа. Отвори го, Лиса.

Кери не се стърпя и се заприближава все по-близо, докато Лиса нервно развързваше розовата панделка. Кери обичаше да разкъсва хартията и едва се въздържаше да не се пресегне към опаковката. Не си позволи да се приближи много, защото това бе семеен момент, все пак. Най-накрая, малко преди Кери да изгуби търпение, Лиса разкъса последното парче тиксо, прегъна хартията внимателно и вдигна капака на кутията. Кери бе стъпила на пръсти и изпънала шия. Успя да види още една опакована кутия, но по-малка от първата. След три кутии, Боби бе надвесил едно маршмелоу на около метър над огъня, Кевин кимаше с глава, а усмивката на Лиса бе леко посърнала.

— Това бе много по-забавно в представите ми — измърмори Майк.

След още две кутии Лиса вече разкъсваше хартията и раздърпваше панделките, за удоволствие на Кери. Докато стигна до кутия с размер да побере една тениска, тя спря за да отпие от чашата си.

Вътре имаше тъмносиня папка със златен надпис. Кери се наведе напред и опита да разчете надписа на мъждивата светлина.

— Агенция за пътувания? — Лиса отвори папката и притисна устата си с ръка.

— Двуседмична почивка на карибите — каза Майк на всички наоколо, докато Лиса разопаковаше кутиите. Тя все още бе безмълвна.

— Меденият ни месец. Най-сетне.

Докато разлистваше брошурите, Лиса издърпа бежов лист хартия.

— Какво е това?

— Резервация за брачна церемония на залез-слънце. Мислех си, да се оженим пак, само ние двамата. Без деца, нито в утробата ти, нито край нас. Три години спестявах за това и чаках Боби да започне първи клас, за да не са в тежест, когато ги оставим на Тери и мама. За това се побърквах при мисълта, че искаш още едно бебе.

— Да се оженим пак? Но защо?

— Защото искам. Не защото трябва, или защото се очаква от мен, а защото искам.

Останали без почти никакъв надзор, децата правеха чудовищни с'морс и навсякъде имаше размекнато маршмелоу, но Кери не я бе грижа, бе твърде заета в търсенето на носни кърпички. Изглежда Тери и Мери ги бяха скрили някъде.

— Исках да го направя на по-усамотено място — продължи Майк — в случай че ми откажеш, но изглежда, че моментът настъпи.

Лиса спря усиленото бърсане на сълзите си, които застрашаваха да напоят хартиите в скута ѝ.

— Да ти откажа? Ти чуваш ли се какво говориш?

— Някога замисляла ли си се за това, дали съм се питал, че си се омъжила за мен, само защото е трябвало? Или че единствената причина да останеш с мен е била, защото е по-лесно отколкото да си самотна майка на четири деца?

— Аз... не. Винаги съм те обичала и съм мислела, че го знаеш.

— А аз си мислех, че и ти винаги си знаела, че и аз те обичам.

— О! — Лиса притисна папката към гърдите си и се усмихна през сълзи. — Ще ми трябва нова рокля.

Майк завъртя очи, а мъжете в групата се засмяха.

— Едва ли мога да си позволя да ти я купя точно сега.

Лиса се спусна в обятията на съпруга си, едно от момчетата се престори, че му се гади, а всички останали продължиха от там, където Майк ги прекъсна. С изключение на Кери. Всички се смееха на разтопеното маршмелоу върху задника на Кевин и размазания шоколад по косата на Боби и не забелязаха, че тя се отдръпна встрани и се измъкна към бунгалото. Ако Джо решише, че е изгубила правото си на

въпрос, след като бе напуснала лагерния огън, негова воля. Качи се на горното легло без дори да включи лампите и се зави през глава.

Завистта щеше да я изяде жива. Колко лудо бе това? Никога, дори за секунда, не си бе помисляла да завижда на жена, която бе изтъкана от несигурност, чиято кариера се състоеше в пране на дрехи и разкарване на децата с колата и която бе родила четири ходещи и говорещи оръжия за масово унищожение.

По дяволите, в този момент дори завиждаше на Тери. Вярно че съпругът ѝ я бе напуснал за кратко, но тринадесет години не си бе лягала сама вечер. Не бе стояла сама до плота в кухнята, поглъщаща замразени ястия, претоплени в микровълновата печка. Кери би могла да има всичко това с Джо, но се бе отказала, за да постигне нещо, да гради кариера. Бе успяла, уважавана, финансово независима и на стъпка от целта си. Джо бе виновен. Разговорите му за любов и деца бяха пропукали дебелия стена около биологичния ѝ часовник, а сега и случката с Майк и Лиса.

Затвори очи в безуспешен опит да задържи сълзите си. Мразеше да поставя под въпрос избора си, но не можеше да се овладее. Може би докато седеше така, обърквана, правеше погрешния избор.

Джо намали плъзгача на осветлението в бунгалото преди да го включи. Отвън бе тъмно, очите му бяха свикнали и без проблем напипа завивките на долното легло.

Когато Кери напусна лагерния огън, той си помисли да я последва. Можеше да я подразни, че е напуснала семейната сбирка, или да я придума да покарат малко, но начинът по който бе свила рамене и навела глава му подсказаха, че тя имаше нужда да се усамоти.

Не че я обвиняваше, той най-добре знаеше колко изтощително можеше да бъде семейството му. Дори бе прибягвал до неща като измислен краен срок, или среща с представител, само за да осигури два дни за себе си.

— Будна ли си? — прошепна той. Не получи отговор, преструваше се на заспала. Никакви мъчения нямаха да я накарат да си признае, но хъркаше като резачка, на която ѝ свършва бензина. Не, не хъркаше, а подсмърчаше.

Превърташе вечерта в главата си, но не намираше нищо, което би могло да разплаче Кери. Нещата се нареждаха, макар и с ужасно скъпата почивка, за която Майк не му позволи да плати. Тери бе

погълната в собствената си семейна драма и дори не бе разговаряла с Кери, или поне не бе забелязал. Съблече се по боксерки и застана в средата на стаята, чувствайки се глупаво. Не можеше просто ей така да се вмъкне в леглото си и да заспи. Но не можеше и да си легне при нея. Дори и да не плачеше, едва ли би рискувал, не бе сигурен дали горното легло щеше да ги издържи.

— Трябва ли да ходиш до банята? — попита той, като си помисли, че щеше да е по-добре ако се бе сетил да я попита преди да се съблече.

— Не — отвърна тя тихо.

— Добре — озадачен Джо загаси лампата и седна на ръба на леглото. — Хей, нещата бяха толкова щури тази сутрин на закуска, после Браян ожули коляно и тъй нататък, забрави да ми зададеш въпрос.

— Е и?

— Нали не искаме малките зли духчета, които работят за Тина, да ѝ рапортуват, че си се размекнала.

— Не ме е грижа — отвърна тя без да се засмее.

— Лошо ли ти е?

— Не.

Разговорът достигна задънена улица, Джо намести възглавницата и се опъна на леглото. За да спре да мисли за неразговорливата жена над леглото си, той се съсредоточи върху ръкописа. Успя да вмъкне лошият герой и нямаше представа как да се отърве от него. Като се имаше предвид, че крайната дата за книгата бе след по-малко от два месеца, се налагаше да започне да влага енергията си в този проект.

— Проклет да си!

Завивките от горното легло се вдигнаха и разкриха облечената Кери.

— Не ми се ходеше, докато не ме попита.

Джо едва сдържа смеха си.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Да, налага се. Мисля, че онази вечер видях един енот, който се опитваше да подкара АТВ-то.

— Ако дойда с теб, да те защитавам от бандата еноти, ще легнеш ли в моето легло после, там, където ти е мястото?

Тя дръпна пуловера от облегалката на стола с такава ярост, че го събори.

— Това че се позабавлявахме под завивките ти, не означава, че принадлежа там, Ковалски.

Докато я гледаше как изправя стола с трясък, Джо реши да си мълчи и само да я следва, без да задълбава повече.

Не беше лесно да си самотник почти на четиридесет и да си сред толкова голямо семейство, той предположи, че точно това я тормозеше. Чувството му бе познато. Спеше и се хранеше сам. Сам гледаше телевизия, а когато четеше книга и попаднеш на хубав откъс, нямаше с кого да го сподели. През по-голяма част от времето не бе кой знае какво, но да си край Майк, Лиса и децата, самотата бе като все по-дълбоко забиващо се острие, чийто връх бе намазан с отрова.

Джо я изчака отвън и когато Кери излезе, забеляза, че е измила добре лицето си. Бе очевидно, че е плакала, но не спомена и дума.

— Може ли да спя в голямото легло, без да правим секс? — попита тя, когато приближиха бунгалото.

Тя можеше и да успее да заспи, но той едва ли.

— Разбира се. Ще имаш да ми даваш.

Кери отново не се засмя, но пусна лека усмивка и завъртя очи. Той се извърна докато тя обличаше пижамата си, същата като онази, която бе разкъсал, но в различен цвят. Тя легна в леглото и се сви в единия край. Джо отново се съблече по боксерки и след секунда колебание, нахлузи пижама върху тях. Само и само да не я притесни, че се надява на нещо. Не че не беше така, но нямаше да го покаже.

Петнадесет минути по-късно топлото тяло на спящата Кери бе опряно в неговото. Той я целуна по главата и затвори очи. Да не спиш сам, със или без секс, беше приятно. Толкова приятно, че се замисли, когато тя си тръгнеше, как изобщо щеше да успее да спи отново.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ден преди да съберат багажа и да си тръгнат, по традиция семейството винаги излизаше за дълго последно каране, с което да закрийт ваканцията. Ако тръгнаха късно, щяха да са навън по тъмно. Реално по здрач, но достатъчно тъмно, че да осигури тръпка на децата.

Докато разчистваха останките от вечерята с хотдог на грил, настроението сред възрастните бе меланхолично, което бе обичайно. Никой не искаше да се връща в реалния живот със звънящи телефони и дълги списъци със задачи.

Джо се пънеше да изглежда щастлив пред семейството си, но отвътре бе тъжен колкото останалите, а може би повече от тях. Последните няколко дни бяха изпълнени със смях, любене и наслаждаване на времето със семейството, но всичко свършваше. Утре Кери щеше да си замине за Калифорния. Пристягаше го, докато я гледаше как прекосява площадката. Залезът осветяваше езерцето зад нея и Джо изпита паника. Не бе обичайното пристягане на дънките около слабините му, с което бе свикнал, когато Кери бе наоколо. Пристягането бе в гърдите, което караше сърцето му да бие по-бързо, а дъхът да засяда в гърлото. Дланите му се изпотиха и той се извърна към АТВ-то, за да не забележат лицето му. Изражението му сигурно бе глуповато, за което не му се даваха обяснения. Искаше да я задържи, толкова бе просто. Бе доста глупаво от негова страна да си мисли, че ще я довлече тук, за да прекара две седмици с нея, половината от които в хоризонтално положение в името на миналото, и накрая ще я отпрати по пътя ѝ с целувка по бузата и плясване по задника.

Вместо това, той бе зашлевеният по врата докато осъзнаваше със сигурност, че бе прав онази вечер, преди почти двадесет години, когато каза на майка си, че не е съгласен с нея — никога не успя да забрави Кери Даниелс.

Опита се да скрие болката, след като тя го заряза и замина за Калифорния. С двама братя дразнители не можеше да си позволи да плаче заради момиче. Тогава майка му се промъкна в стаята му и седна

в края на леглото. Потърка го по гърба, както правеше, когато бе малък и не се чувстваше добре. Изведнъж той се озова с глава в скута ѝ, изплакващ любовната си болка на воля.

Тя му каза, че ще забрави за Кери и един ден ще срещне жената с която ще прекара остатъка от живота си. Ако съдбата му бе отредила да е завинаги с това момиче, тя нямаше да скъса с него и да се премести толкова далеч.

Какво би казала съдбата сега, когато почти двадесет години по-късно неговата и нейната професии се бяха съюзили да ги съберат заедно? Нищо в живота му не е било толкова на мястото си, както усещането да седи пред огъня, държащ Кери за ръка, да ѝ говори, да спи с нея.

Вместо да срещне жената, с която му бе писано да прекара остатъка от живота си, може би просто бе срещнал отново нея.

— Ще се справиш ли? — баща му се бе промъкнал зад него, без Джо да го забележи.

— Да, тате.

— Знаеш, че майка ти ще ти се обажда на всеки пет минути като се приберем, нали?

Джо въздъхна и кимна.

— Знам, ще се опитам да не ѝ откъсна главата след няколко дни. Няма да пия.

Баща му прехвърли ръка през рамото му, което го накара да се приведе леко, защото бе по-висок от него, но искаше да го прегърнат.

— Мислиш си, че няма, но тя е все още тук, нали? Може да се почувстваш по друг начин, когато си сам в чудовищно голямата си къща утре вечер.

Имаше право и бе безсмислено да спори с него. Докато бе на двадесет научи ценен житейски урок: ако нараниш семейството си толкова тежко, както бе направил той, страхът, че можеш да го направиш отново, никога няма да те напусне. Наблюдаваха го, щом забележеха, че е стресиран. Някой от тях винаги го навестяваше по измислени поводи. Постоянно му звъняха по телефона с глупави въпроси, само за да преценят дали е трезвен. Това че не бе пил откакто удари Кевин беше без значение. Опасяваха се, че дори една бира, може да развали всичко. Макар да осъзнаваше, че алкохолът не е демон, с който трябваше да се бори безспир, разбираше близките си напълно.

— Ако си помисля, че ми се пие бира — няма да го направя, но ако я изпия, ще се обадя веднага. Обещавам.

Баща му го плесна по рамото.

— Или можеш да я убедиш да остане.

Искаше му се да бе толкова просто.

— Трябва да се връща. Там има работа, апартамент, живот.

Беше се примирил с това, че тя си тръгваше утре. Искаше му се целта на пътуването ѝ да е само за да опакова багажа си и да се върне обратно при него.

— Ако те обича, синко, ще се върне.

Той сви рамене. Може би бе истина, но трябваше да я помоли да остане. Последния път не го направи. Не защото искаше тя да замине, а тъй като бе толкова шокиран, че не можа да каже и дума.

Това бе тормозило и нея, дори го написа в тефтера си вечерта в която Майк взе пикапа, за да спаси брака си. *Защо не ме помоли да остана?*

Някак си трябваше да намери сили да каже думите на глас, а времето течеше.

Кери го наблюдаваше скришом на отслабващата светлина, как се бе усамотил с баща си. След като приключи с отредената ѝ задача да събере подправките и да ги сложи в багажа, тя се разходи до езерото, за да убие малко време докато чакаше Джо и Лео да се присъединят към групата.

Не искаше да остава насаме с мислите си за заминаването ѝ утре. Да се прибере означаваше да се срещне с Тина, за която имаше малко материал, колкото да осигури край на кариерата ѝ. Питала го бе за връзката му с феновете, никаква скандална история там. Говориха за негативни ревюта и блогъри, които не смятаха, че е толкова добър, колкото публиката му очаква. И тук никакъв скандал. По дяволите, сряда вечерта го бе попитала директно кой е най-големият скандал в кариерата му и отговорът бе... няма такъв.

Освен съдебното дело и алкохола, за които не можеше да говори, Джо не бе заровил ничие тяло в задния си двор, а Тина би се задоволила единствено със скелети. Кери бе обречена, но последното нещо, което искаше бе да развали единствената ѝ оставаща нощ с Джо, за това продължи да си повтаря, че ще мисли за това утре.

Нямаше с какво да се разсее и се съсредоточи върху Кевин, който използваше въжета за бърнджи, за да закачи малката скара за машината на Лео. Сигурно щеше да му е по-лесно ако не го правеше с една ръка, но явно не искаше да остави безалкохолното си. Мъжка му работа.

Изглеждаше доста добре приспособен, за човек изгубил брак и кариера буквално заради един юмрук, но имайки предвид характера на мъжете Ковалски, едва ли е бил само един.

Купил си бе спортен бар в столицата на щата Ню Хемпшир и изглеждаше доста доволен. Поне на пръв поглед. Имаше нещо в него, което караше журналистическото ѝ чувство да потръпва, въпреки че знаеше за абсолютната забрана да се занимава с него, станеше ли дума за материала ѝ.

— Той ти разказа, нали?

Кери мигна, но бе твърде късно, когато осъзна, че го бе зяпнала.

— За кое?

— Разводът ми.

— О — тя се постара да не изглежда гузна и да не отговаря на въпроса му директно. — Гледах носа ти. Бил е чупен преди, нали?

— Да. — Той потърка с пръст подутината отгоре. — Джо го направи.

— Отплеснал се е леко с буйстването?

— Нещо такова. — Отправи ѝ усмивка, която бе бегло подобие на тази на Джо и отпи от безалкохолното.

Погледът му също наподобяваше леко на този на брат му и именно той го издаде.

— Лъжеш.

— Само малко.

— Случило се е, когато е пиел, нали? Не е било леко буйстване.

Кевин отпи още веднъж и я погледна през ръба на металната кутия.

— Казал ти е за пиенето?

— Спомена, че е имал проблем с алкохола и че е спрял, когато семейството му започнало да го понася по-малко, отколкото сам се понасял.

— Да. Отидох при него един ден, за да взема компресора на баща ми. Джо тъкмо излизаше с колата, пиян до козирката и на път да пие още бира. Успях да му взема ключовете.

— А той те удари?

— След като покрещяхме доволно — той се усмихна и сви рамене. — Не очаквах да замахне, иначе нямаше да има шанс да ме удари.

— Повече от ясно.

— Разби ми носа както подобава, в комплект със синини край очите, както си му е реда. Когато Тери се появи с някакви документи, които Джо трябваше да разпише, двамата вече седяхме на тревата и ревахме като малко момиченца.

— Звучи болезнено.

— Не толкова болезнено, колкото да гледам брат ми да се напива до смърт.

Макар да знаеше, че е вярно, тя не може да си представи Джо като алкохолик. Кевин бе описал нещата много по-сериозни, отколкото Джо.

— След тази случка се е отказал?

— От веднъж. Не е близвал капка от тогава. Носът ми е малката цена, която трябваше да заплатя. — Той сбърчи нос към нея. — А и гаджетата го харесват такъв.

Кери бе сигурна, че е така. Имаше излъчване на лошо момче в добавка към хубавия и обаятелен външен вид на мъжете Ковалски. Жените сигурно се редяха на опашка за него.

— А разводът ти...

— Добър опит Луис Лейн. — Думите може да бяха забавни, но тонът му не.

— Не можеш да ме обвиняваш, заради това, че опитвам — отвърна тя закачливо. — Пък и ти го спомена. Аз само разпитвах за привлекателния ти нос.

— Действайте! — извика Лео.

Кери се обърна и видя Джо, който вървеше към нея. Очите му изглеждаха тъжни. Тя се запъти да го пресрещне, за да останат извън хаоса, в който пет деца търсеха ръкавиците си.

— Добре ли си?

— Да. — Усмихна се той, но Кери усети, че не бе така.

Джо сякаш искаше да каже още нещо, по-сериозно може би, съдейки по дълбоката въздишка, но Стеф изтича до тях и тикна каската на Кери в ръцете ѝ.

— Ето, помислих, че е моята, но е твърде голяма.

Чудесно, не само че Кери бе по-тежка от Стеф, ами и имаше и по-голяма глава. Вярно, момичето бе само на дванадесет, но все пак.

— Тръгваме — извика Лео и каквото и да искаше да каже Джо, явно трябваше да почака. Кери сложи каската, и я закопча докато вървеше към АТВ-то, но осъзна, че Джо не се бе помръднал. Все още стоеше там и я гледаше.

— Как си? — попита го отново.

Този път почти успя да й прати широка усмивка.

— Добре съм, наистина.

Знаеше, че я лъже. Нареди се зад него, тъй като въпреки примирието, нямаше вяра на Тери и никога вече нямаше да кара зад нея. Кери се питаше какво ли е подбудило онзи на вид сърдечен разговор с баща му. За нещастие, подозираше, че знае. Опасяваха се, че Джо ще е разстроен, когато тя си заминеше на другия ден и че щеше да започне отново да пие. А ако се напиеше веднъж, се страхуваха, че ще се озове до състоянието в което бе преди да удари Кевин.

Бяха обсъдили ситуацията и Кери трябваше да вярва, че Джо бе откровен, когато се съгласи да се позабавляват през ваканцията и че всичко ще приключи, когато тя се качеше на самолета за Калифорния. Той бе предупреден, че тя нямаше да остане.

Кери имаше нужда да разтрие гърдите си, бе получила киселини от проклетия хотдог, но се спускаха по стръмен терен и трябваше да се съсредоточи върху спирачките, за да не се забие в Джо.

Дали той би се преместил в Калифорния?

Мисълта я връхлетя толкова неочаквано и силно, че за малко щеше да извърне возилото и да посрещне някое дърво. Бе написал в тефтера й: *Защо не ме помоли да дойда с теб?* Нещо, което бе обмислял, макар и преди двадесет години. Чувстваше се странно като се опитваше да си го представи в Лос Анджелис, тук бе неговата естествена среда. А след като го бе наблюдавала през тези две седмици със семейството му, изобщо не можеше да допусне с бандата Ковалски да са в различни краища на континента. Но пък за това бяха измислени самолетите, нали?

Колкото и да си припомняше какво е заложено на карта, а и все пак нейно бе предложението за ваканционна забава и нищо повече, не

можеше да спре да мисли за варианта в който да запази кариерата и Джо едновременно.

Когато се върнаха в лагера, Джо изгаси мотора на машината и не помръдна от мястото си. Още не можеше да приеме, че тази вечер ще седят край последния лагерен огън. И определено не искаше да мисли, че ще трябва да се прибере в бунгалото с Кери за последен път.

Докато семейството влачеше екипировката обратно към пластмасовите кутии, за да ги опакова, Кери се надвеси над бронята на АТВ-то и сложи ръка върху коляното му.

— Какво става с теб?

— Остават два часа, преди пътеката за каране да стане затворена — отвърна той. — Защо не седнеш зад мен, да се повозим само двамата.

Кери го погледна за кратко, сякаш искаше да проведе психоанализа, сви рамене и отвърна:

— Добре, но първо трябва да отскоча до тоалетната.

За две седмици в гората, Джо не успя да я накара да се изпикае на открито. Тази мисъл го накара да се разсмее, докато тя се отправяше към затворените кабинки. Справи се чудесно за момиче от града, обаче. Като изключим параноята с енотите, се аклиматизира доста добре към калта и всичко останало.

— Пак ли тръгваш? — попита Кевин, който обикаляше и събираше разхвърляните наоколо ръкавици и очила.

— Да, за малко.

— Ще й предложиш ли?

Джо почти се задави.

— За бога, Кевин, минали са само две седмици. Малко е прибързано, не мислиш ли?

Брат му сви рамене, а Джо поклати глава. Бе лудост да реши, че две седмици далеч от ежедневието е достатъчен повод да смята, че можеха да съжителстват с Кери.

— Мислиш ли, че трябва?

— Не знам — отвърна Кевин. — Може би е по-добре да изчакаш, за да видиш дали ще те продаде на оная кучка, за която работи.

— Няма да го направи.

— Надявай се — Кевин погледна над рамото на Джо. — Идва. Гледай да не отъркаляш голия си задник в копривата.

— Много смешно, няма що.

Наведе се напред, за да може Кери да седне на задната седалка, изчака я да си закопчае каската, за да завърти в обратна посока и да поеме отново по пътя. Теренът бе равен и тялото ѝ не бе напрегнато, докато бедрата ѝ стискаха неговите, а ръцете ѝ обвиваха спокойно кръста му. Караха няколко километра в тъмнината, раздирана единствено от лъчите на фаровете и случайните проблясвания на светещите прозорци в далечината.

Джо кривна по страничен път, по който се движеха само опитни шофьори и водещ до панорамна гледка, която тя още не бе посещавала. Докато минаваха по набраздения терен и заобикаляха камъните, тя го притискаше по-силно от обикновено, но когато стигнаха до върха и Джо изключи двигателя, Кери осъзна, че напрежението си струваше. Беше тъмно и тихо, а долу мъждееха светлините на градчето.

— Гледката си струва, нищо че за малко щях да умра на хълма — каза тя, докато си сваляше каската.

— Толкова силно ме стискаше, че по-скоро аз щях да умра, а не ти. Невредима си.

Отидоха до ръба на скалата, издадена напред от пътя и застанаха хванати за ръце, вперени в гледката.

Това ли бе подходящият момент? Идеалният романтичен миг, в който да я попита дали би обмислила да се откаже от живота си в Калифорния и да се върне при него? Трябваше да го направи, нямаше да може да продължи напред, иначе.

Кери въздъхна, облегна се на него, той я прегърна с ръка, а тя намести глава под брадичката му. Джо не искаше да рискува и да развали момента, тя сигурно щеше да каже не, а той не можеше да се върне обратно и да прекара последната им нощ в неловкост помежду им. Ако държеше устата си затворена засега, все още имаше надежда.

— Мога да остана тук завинаги — каза тя с въздишка.

— Искаше ми се да можехме — отвърна той откровено. — Но не можем да останем дълго. Скоро трябва да се върнем в лагера, защото ще стане късно, а не е позволено да вдигаме шум след определен час вечерта.

Тя обхвана кръста си с ръце и се сгуши още по-близо. Думите бяха на върха на езика му. *Ще се върнеш ли при мен?*

Но само преглътна трудно и запази мълчание, загледан в небето. Погледна звездите с надежда една от тях да падне и да му предостави възможност да си пожелае нещо. Не бе сигурен колко време стояха така. Кери въздъхна накъсано, а той се зачуди къде ли бяха мислите ѝ. Дали си мислеше за утре? Дали да се откъсне от него щеше да бъде толкова болезнено за нея, колкото и за него? Не му оставаше друг избор, освен да се отдръпне и да се запъти към возилото. Трябваше да настъпи газта, защото щеше да си има неприятности, задето е нарушил правилата, но пък си струваше.

Каската се клатушкаше на ръката му, докато се качваше на седалката и зачака Кери, която хвърли последен поглед наоколо. Но вместо да вземе каската и да седне на мястото си, тя застана пред него, прехвърли крак през неговите и седна в скута му с лице насреща.

— Ще ми е трудно да управлявам така — пошегува се той, но шегата се изгуби в дрезгавината на гласа му.

Бяха сами в тъмното и дори друг да се бе запътил към същото място в този късен час, щяха да го чуят от километър.

— Помниш ли когато едно време паркирахме зад старите гробища? — попита тя с усмивка и зъбите ѝ блеснаха в тъмнината.

— Нима мога да забравя? — той плъзна ръце по тялото ѝ, обхвана гърдите и прокара палци по зърната ѝ. — Беше леко зловещо. Веднъж натисна клаксона с пета и едва не ме довърши.

— Господи, колко беше грозна тази кола.

— Спомням си за нея с усмиление, бейби — засмя се Джо.

— Много кафяви спомени, като се замисля. Ужасна кафява кола. Ужасен кафяв диван в мазето на вашите. Кафяв юрган на леглото ти.

— Кафяв рошав килим в хола на твоите.

Тя издърпа розовата тениска от дънките си и я съблече, след което свали спортния сутиен. Устата на Джо бе върху зърното ѝ преди дрехите да са паднали на земята. Кери изви тяло и това му бе достатъчно. Обкрачил седалката на машината пристягаше още повече ерекцията си под дънките и нямаше измъкване. Не че се оплакваше. Премести устни върху другото зърно, докато с ръка бързо разкопчаваше екипа ѝ.

— Господи как искам да бях с пола — простена тя, докато Джо се опитваше да пхне ръка в гащите ѝ. Успя бързо да я разгорещи с пръсти, а в същото време засмукваше още по-силно зърното ѝ. Кери

прокарваше ръце през неговите коси докато се търкаше в пръстите му. Дишането ѝ се учести и се превърна в забързано пъхтене. Ръцете ѝ се спуснаха по раменете и колкото по-силно се отъркваше в ръката му, толкова ноктите ѝ се забиваха по-дълбоко през тениската му. След като трепета замря и той дръпна ръка, тя мушна палци в дънките си и се опита да ги дръпне надолу, но осъзна, че няма да се получи.

— Ще ми трябва цяла вечност, за да сваля ботушите. — Тя се изправи и се опита да освободи крака си. Но той имаше разрешение на проблема. За щастие, през последните две седмици бе обмислял често подобна ситуация и най-сетне всички часове безсъние, прекарани в подобни представи, щяха да са му от полза.

— Коленичи на кутията за багаж, бейби — каза ѝ той, — и се хвани за облегалката на седалката.

Тя го направи, а Джо се качи в същата поза. Всичко се намести както го искаше. Извади презерватив от задния джоб, където бе сложил един за всеки случай, грабна колана на дънките ѝ и панталона на екипа и ги смъкна надолу. Сваля и своите панталони и докато си слагаше презерватива се наслади на най-добрата гледка, която бе виждал.

Постави ръка на бедрото ѝ, а тя се заклати назад, докато той полека се насочваше към нея. Пръстите ѝ се забиха в меката кожа на облегалката, тя се отблъсна силно назад и го пое с един тласък. По дяволите финеса, бе настанало време за развихряне на фантазиите. Той обхвана бедрата ѝ с ръце, за да не се изплъзне по седалката и я облада със силни и бързи движения, докато тя не започна да скимти от удоволствие.

На него също му харесваше и щом тя достигна оргазъм, намали темпото с няколко леки тласъка, преди да се отдаде на своя с гърлено ръмжене.

Все още потръпващ от удоволствие, Джо се надвеси над нея, подпрял лакти на седалката, за да не притиска тялото ѝ.

— Мамка му — изпъшка тя.

Джо се съгласи с възклицанието ѝ, ако можеше да успокои дишането си, би казал същото. Вместо това, само кимна с глава, сигурен, че тя ще го разбере и издиша тежко.

Тялото ѝ изведнъж подскочи под неговото.

— Мисля, че току-що ме ухапа комар по задника.

Той се отдръпна от нея с неохота, за да може тя да си вдигне дънките. В този момент Джо осъзна, че въпреки многократните разигравания на този неимоверно секси сценарий, бе забравил една малка подробност. Какво да направи с презерватива? Ковалски никога не замърсяваха околната среда. Каквото си донесъл, с това ще се прибереш. Но не смяташе да пъхне проклетото нещо в джоба си. Помисли си да го зарови, но му се стори странно. В крайна сметка реши да го напъха обратно в разкъсаната опаковка и го мушна в специалната кутия — багажник на АТВ-то. Докато се справи с тази задача, Кери се беше облякла, дори бе сложила каската.

Джо се разочарова леко. Би му харесало да я целуне още веднъж, дважд или двадесет пъти преди да се приберат в лагера, но сигурно така бе по-добре. Тя се качи на седалката, той седна пред нея, само че този път в правилната поза. Запали мотора на АТВ-то, направи кръг и потегли в обратна посока.

Кери обви ръце около кръста му, завъртя глава и я отпусна на гърба му, а той се усмихна доволен. Нямахше да му е много удобно така, особено по неравния участък, който ги очакваше, но щеше да се наслаждава на момента колкото се може по-дълго.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джо се събуди преди да изгрее слънцето, но не бе сигурен дали успя да заспи изобщо, по-скоро се бе измъчвал с епизодични и неефективни дремки.

Тя си тръгваше днес. Слънцето щеше да изплува, да закусят, тя да натовари луксозните си куфари в багажника на колата под наем и да отпътува.

Измъкна се от леглото внимателно, за да не събуди Кери, която също не бе прекарала по-спокойна нощ от неговата. Нахлузи анцуга и застана в средата на бунгалото чудейки се какво да направи. Ако светнеше лампата щеше да я събуди, ако включеше лаптопа щеше да се взира в мигащия курсор, докато изгуби ума си.

Трябваше да остане в леглото втрещен в тавана, помисли си той, но преди да се пъхне под завивките, щеше да се измъкне тихо навън, за да препискае някое дърво.

Когато се приближи до вратата долови дращещ звук, който идваше от верандата. Стъпи леко встрани, за да надникне през прозореца, разтвори бавно пердето и видя един енот да рови в несесера с тоалетни принадлежности, която Кери бе забравила отвън.

Слабото скърцане зад него го накара да се обърне и видя, че тя също е станала. Въпреки че бе достатъчно разголена, за да си изгуби ума, той успя да сложи пръст пред устните си и да я повика с жест.

Очите ѝ се уголемиха, когато видя как енотът хвърли настрани кутийката с конеца за зъби. Еднократните бръсначи също не привлякоха вниманието му, но поне помириса сухия дезодорант преди да го запокити на земята. След няколко секунди му доскуча от тоалетните принадлежности и насочи вниманието си към дрехите на парапета, които бяха наредени там, за да се изсушат. По-точно казано той, или тя ако някой изобщо можеше определи, си избра шарената фина наметка, която Кери винаги носеше на басейна. Енотът отърка муцуна в дрехата, смъкна я от парапета и я намота на топка. После

спокойно слезе от верандата и тръгна по пътеката с откраднатата дреха в лапи.

— Той ми отмъква наметката! — възкликна Кери. — Казах ти, че тукашните еноти са престъпници!

— Искаш ли да ти я върна? — предложи той, като се надяваше тя да каже не. Без съмнение ако тръгнеше бос и гол до кръста да преследва гризача крадец на наметки, щеше да се натъкне на някой от братята си и до края на живота си щеше да слуша как историята се разказва край всеки лагерен огън.

— Негов е вече, или неин — въздъхна тя. — Сигурно е момиче и то с изтънчен вкус, трябва да ѝ го призная. Беше Долче и Габана.

— О, цялата банда ще ѝ завижда. — Джо прехвърли ръка през разголения ѝ кръст и я придърпа към себе си. — Семейството няма да се събуди за кафе поне още час.

— Аз вече съм будна и няма смисъл да лягам пак.

— Ммм, не съм много сигурен — прошепна той, докато захапваше леко ухото ѝ.

По-късно, когато слънцето вече надничаше зад завесите и те лежаха сгущени под завивките, запотени и останали без дъх, Джо усети сълзите ѝ по гърдите си и това разби сърцето му.

Всичко бе опаковано. Кери обикаляше бунгалото, и търсеше причина да не се качва в колата, но всичко бе събрано в чинно подредените до вратата чанти.

— Въпреки че няма да си тук през целия ден — каза Джо, обикаляйки наоколо нещастен колкото нея, — предполагам, че имаш право на още един въпрос, изгубих им дирята вече.

Тя също смяташе така, въпреки че през тези няколко идилични и леко нереални дни, старият ѝ живот — или по-скоро реалният ѝ живот — сякаш бе изчезнал.

— Мисля, че записах всичко, което ми трябваше. Не остана нищо друго, за което да те попитам без да прекрачвам наложените от теб граници.

Щеше да чуе същото и от Тина две минути след като материалът попаднеше на бюрото ѝ. Но пък от друга страна тази жена бе толкова

луд фен на Джоузеф Ковалски и можеше да счете факта, че той яде хотдог с майонеза за пленителен.

— Значи е ред за моето питане?

— Да й това е последното, тъй че постарай се въпросът да е добър. — Тя се подготви за нещо възмутително, нещо от рода на „Мастурбирала ли си на публично място“ или подобна глупост. Джо трябваше да помисли повече, за да надмине въпроси, като онези дали се е преструвала по време на оргазъм или дали си е представяла по време на секс, че някои от бившите й, е Джо. Но насреща й нямаше усмивка, нямаше трапчинки.

— Ако те помоля да останеш, би ли го направила?

Сякаш въздуха около Кери изчезна, ако не въздуха от цялата стая, то поне този от дробовете й.

— Аз не... какво?

— Моля те да дойдеш с мен у дома и да си дадем втори шанс.

— Домът ми е в Калифорния — отвърна тя по навик, без първо да помисли.

Джо се облегна на леглото и въздъхна.

— Работата ти е в Калифорния, имаш къща там, но хората, които те обичат са тук.

Хора... като него например? Ако се опитваше да вмъкне любовно признание обобщавайки с хората, без реално да изкаже думите, тя нямаше да му позволи да го направи. Реално, ако кажеше на глас онези две малки и толкова плашещи думи, щеше ли да е от значение? Щяха ли тези думи да променят нещо?

— Има тонове вестници и списания и наоколо.

— Ти също можеш да седиш пред компютъра навсякъде. Ако си толкова убеден, че имаме бъдеще, защо не се преместиш в Лос Анджелис?

Дълбочината на тъгата в очите му разшири пукнатината в сърцето й.

— Не мога да бъда толкова далеч от семейството си. Обичам те. Ето, казах го. Обичам те, но не мога да се преместя в Калифорния.

Обичам те, но... Кери въздъхна дълбоко и заби поглед в ръцете си.

— Мисля, че аз също съм влюбена в теб, но не мога да изоставя жената, в която се превърнах с толкова труд и усилия.

Кери се изуми как думите излезли от устата ѝ звучаха като на зрял възрастен, а отвътре се чувстваше отново като изплакващ мъката си на фона на любима балада тийнейджър, заровила лице в плюшените играчки. Въпреки че тя бе тази, която си тръгна, тогава смяташе, че никога няма да успее да надвие тъгата си.

— Е — каза Джо глухо и стана от леглото, — поне този път те помолих да останеш.

— А аз ти предложих да дойдеш с мен. — Докато се опитваше да сдържи сълзите си, провери чантите, които чакаха да бъдат натоварени в миниатюрната кола под наем.

— Кери. — Джо я сграбчи за китката и не я пусна, докато тя не го погледна в очите. — Не се чудя дали имаме бъдеще, знам, че е така. Искам да се оженя за теб, да имаме деца, които да гледам вкъщи и да пиша, докато ти превземаш с пълна сила журналистическия свят в Бостън. Искам да се събуждам до теб всяка сутрин до края на живота си.

Сълзите пречупиха волята ѝ и се стичаха по лицето ѝ. Да бъде мисис Ковалски, майка и любима не бе толкова лоша идея, колкото ѝ се струваше преди почти двадесет години. Но не бе сигурна дали е готова да престане да бъде Кери Даниелс.

Не се бе сблъсквала с толкова объркващ и вероятно разрушителен избор от последния път, когато бе зарязала Джо. Най-лошата част бе, че нямаше представа дали бе направила правилния избор тогава. Ако бе сбъркала, нямаше ли да е идиотско да повтори грешката си? Но пък бе твърде щастлива, или поне до известна степен, в Калифорния до преди да бъде запокитена безцеремонно обратно в лоното на семейство Ковалски. В крайна сметка едва ли изборът ѝ бе толкова грешен.

Слепоочията ѝ започнаха да пулсират и Кери зарови лице в дланите си, за да скрие сълзите и да не вижда погледа на Джо, който гледаше като бито кутре.

— Ще натоваря чантите в колата — каза той и момента за избор изглежда отмина. — Трябва да си избършеш очите и да си вземеш довиждане със семейството. На нас ще ни трябват поне още няколко часа, за да натоварим всичко.

Сбогуването с останалите бе мъчително и изхаби всяко нейно усилие да не заплаче отново. Прегръдките и целувките бяха трудни, но

Боби, който не разбираше защо тя трябваше да заминава за Лос Анджелис, едва не я довърши.

— Но аз казах на мама да те покани на рождения ми ден, той е следващата седмица.

— Знам миличък, но нали помниш, че живея в Калифорния, чак в другия край на страната.

— Но нали си ми приятелка, а приятелите си ходят на рождени дни!

Кери всеки момент щеше да избухне в сълзи, но Лиса сложи ръка на рамото на Боби.

— Ще ѝ изпратим покана, а тя ще се опита да намери време и да дойде. Ще видим.

„Ще видим“, Кери бе забравила за тази вълшебна майчина реплика от детството. Необвързващ вариант да се измъкнеш от ситуация, която нямаше да завърши така, както искаше детето.

Подаде визитна картичка на Тери и неочаквано се озова в силна прегръдка. Кери също склучи ръце около жената, която бе най-добрата ѝ приятелка и позволи на няколко сълзи да се процедят.

— Щях да съм ти много ядосана в този момент — прошепна Тери в ухото ѝ, — но няма смисъл, тъй като знам, че страдаш точно колкото него.

Кери кимна без да може да проговори, измъкна се от прегръдката ѝ, помахна финално и изпрати колеблива усмивка към семейството. Отне ѝ три опита да закопчае предпазния колан и бе цяло чудо, че задържа колата на пътя, тъй като не виждаше абсолютно нищо през сълзите си.

Всичко ще отmine, повтаряше си тя, точно както предишния път. Само да се върнеше в луксозния си апартамент след посещението в спа салона и в очакване на повишението, болката щеше да се превърне в лек носталгичен копнеж. Или поне така се надяваше.

Джо щеше да е наред, ако, който и да е друг, но не и майка му, се бе приближил към него. Той се бе отпуснал на един стол, загледан в нищото, когато вратата на бунгалото се отвори. Надуши специфичната смесица от лавандулов лосион и репелент и се разпадна отвътре още преди тя да застане зад него и да обгърне раменете му с ръце.

— Джоузеф — тя го целуна го по главата.

— Помолих я да остане — отвърна той леко засрамен от треперещия си глас.

— Тя какво каза?

— Помоли ме да отида с нея.

— Тогава защо си още тук?

Да не би тя да смяташе, че те значат толкова малко за него и живота му, че просто ей така щеше да опакова багажа си и да замине на хиляди километри от тях? Знаеше, че близкото бъдеще щеше да е болезнено без Кери наоколо, но не можеше дори да си представи такава без семейството си наблизко.

Но нямаше да обясни това на майка си. Дори да искаше, взела в гърлото сподавяше гласа му докато седеше разтърсен и сълзите започнаха да се стичат по лицето.

Майка му подпря брадичката си на рамото му, за да може да опре бузата си до неговата.

— Съжалявам, миличък.

Той кимна облекчен, когато тя стисна нежно раменете му и после се отдръпна.

— Отивам да кажа на братята ти да започват да товарят без теб.

— Не. — Той спря, за да прочисти гърлото си и избърса гневна лицето си. — Дай ми няколко минути и ще дойда и аз.

— Ще се справим, Джоузеф. Ти може да си вземеш нещата и да се измъкнеш, ако искаш.

— Знам, но не съм в настроение да оставам сам точно сега.

Джо не се изненада, когато тя заобиколи стола и го погледна в лицето. Погледът ѝ бе мек и топъл, но решителните ѝ устни му показваха, че нямаше значение колко е голям, щеше да си получи удара с дървената лъжица, ако не я послушаше.

— Трябва да дойдеш у дома с нас, ще останеш в старата си стая за известно време.

Ето точно това би накарало всеки да се пропие.

— Нямам нужда от гостуване с преспиване, мамо. И не искам да стъпват на пръсти около мен. По-добре да продължа напред, отколкото да седя навъсен на едно място.

Тя го целуна по мократа буза.

— Добре, ще кажа на братята ти, че идваш след малко за да им помогнеш.

Когато най-сетне се съвзе и отиде да натоварят АТВ-тата, всички се държаха нормално. Доколкото това бе възможно за семейство Ковалски в деня на заминаването.

Затегнаха возилата с каиши, увериха се, че екипировката е натъпкана в сандъците, рискуваха херниите си, докато натовариха барбекюто и прекараха двадесет минути в търсене на лявата обувка на Браян. Докато жените товареха кемперите, мъжете сваляха платницата и сгъваха сенниците.

Най-сетне принадлежностите на Ковалски бяха прибрани и не им остана нищо друго, освен да си тръгнат от мястото, на което Джо бе прекарал най-щастливите две седмици от живота си.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кери се изкачваше до последния етаж в сградата на списанието Спотлайт и се оглеждаше в огледалата по стените на асансьора.

Изглеждаше ужасно, въпреки опитите си и с помощта на всички пособия за разкрасяване, които отново ѝ бяха под ръка. Но когато се въртиш с часове в леглото преди да заспиш обляна в сълзи, по закона на природата ще изглеждаш ужасно на следващия ден.

Бяха минали само петнадесет минути между изпращането на електронната поща с материала за Джоузеф Ковалски до Тина и повикването ѝ да се качи до последния етаж на сградата. Това не предвещаваше нищо добро за повишението ѝ. Асансьорът иззвъня и вратите се отвориха.

Кери пое дълбоко дъх и пристъпи в коридора, отправяйки се към огромната паст на ада. Токчетата ѝ тракаха равномерно по полирания мраморен под, въпреки че залитна леко, когато главният асистент на Тина избягна погледа ѝ.

— Влезте госпожице Даниелс, тя ви очаква.

Ето я и нея, седнала в луксозния кожен стол, бълваща напрежение, което ги обвиваше като отровен облак. Кери затвори вратата след себе си. Нямаше какво да направи за подпухналите си очи, но поне можеше да се опита да не изглежда така сякаш стомахът ѝ се преобръща като разтропана центрофуга.

Тина държеше страниците с интервюто.

— Прекара две седмици с този мъж и ми носиш такъв долнопробен материал?

— Каза ми да се добера до специално интервю с Джоузеф Ковалски и получи такава.

Тина запокити страниците към Кери и те се разпиляха с лекота по пода. Явно бе много ядосана, щом бе принтирала интервюто, само за да го запрати в лицето ѝ.

— Ти наистина ли смяташ, че някой го е грижа дали той си слага майонеза на хотдога?

— За доста хора това е доста гнусно. Да не би да си прескочила направо до това, четете ли колко трудно му е било да пише след като е спрял алкохола?

Тина се облегна назад и прокара език по наскоро избелваните ѝ зъби.

— Чела съм обяви за издирвани от ФБР, които съдържат много повече скандална лична информация, отколкото това, което си ми дала. Искам да знам с коя прави секс, чия снимка носи в портфейла си, какви закони е нарушил, слипове ли носи или боксерки.

Прави секс с Кери, снимките са на Кери, единственото нещо, което бе нарушил е спокойствието на Кери и бельото му е нещо средно между боксерки и слипове, малко по-къси от първите и по-дълги от вторите.

— Това е всичко, на което той се съгласи.

— Знаеш ли ги онези акули в правния отдел, които храним с млади кадри всяка седмица? Именно за това им плащаме високи заплати. — Тина изправи гръб и се опита с поглед да прогори дупка през тялото на Кери. — Като стана дума за високи заплати, имаш два часа. Седни в добре обзаведения си офис, една от многото глезотии, които ти осигурих, припомни си отново изминалите две седмици и ми напиши нещо, което мога да използвам. Ако вече нямаш топки да си вършиш работата, Даниелс, се разкарай от сградата ми.

Две минути по-късно Кери се опита да тръшне вратата на „добре обзаведения“ офис, но тя се закачи за дебелия персийски килим с цвят на слонова кост и остана открехната на сантиметър. Почти бе стигнала до бюрото си и не си направи труда да затвори вратата.

Тина смяташе, че вече не става за тази професия? Абсолютни небивалици. Кери удари мишката за да активира компютъра си и издърпа клавиатурата. Не беше необходимо дори да затвори очи, за да си припомни драмите на семейство Ковалски. Проблемите с брака на Тери, сълзите на Стефани, как Майк изкривява кемпера с юмрук, писателските стремежи на Дани. Историята за връзката на Джо и Лорен. Кевин бе златна мина за насилие, секс и политика. Тя успя да види семейството в най-добрите им и най-унизителните моменти.

Избърса сълзите си, за да може да види екрана, отвори страницата на нов файл и започна да пише.

Джо много искаше бира, само една.

Проблемът бе, че те идваха минимум в пакет по шест и той едва ли щеше да изсипе останалите пет в мивката, това щеше да е ужасно разхищение. Тиктакането на часовника го изнервяше, но се усети, че има само електронни. Беше си обещал да изчака тридесет и четири часа, преди да ѝ се обади. Първо си каза двадесет и четири, но осъзна, че щеше да се окаже по време на първата ѝ сутрин в офиса. Като добави още дванадесет се падаше да ѝ звънне твърде късно и затова ги направи тридесет и четири. Когато го реши му се стори доста логично, но сега му се виждаше някакъв глупав произволен номер, който човъркаше мозъка му. Вече бе два следобед през първия ден, откакто си бе вкъщи, и прекара последните часове зяпайки през прозореца с мисълта за бира.

Не бе мигнал, липсваше му тялото на Кери до неговото, топлината ѝ, дори хъркането ѝ. Нервите му бяха опънати, а настроението му — кисело, като прясното мляко, което бе забравил в хладилника преди почивката.

Студена, пенлива бира би намалила напрежението му, само една.

Телефонът иззвъня и той отговори без да погледне екрана, за да види кой се обажда, защото ако се окажеше, че не е Кери, нямаше да отговори и щеше да седи в стаята с мисълта за бира в главата си.

— Ало.

— Джоузеф, майка ти е.

Сякаш бе необходимо да го уведоми, при положение, че тя бе единствения човек на земята, който го наричаше Джоузеф.

— Ако работиш, ще се обадя по-късно, но се надявах, че ще...

— Искам бира, мамо.

Това я накара да онемее за няколко секунди, но бързо се съвзе.

— Вече изпи ли една?

— Не, но го обмислям сериозно.

— Няма да пиеш. Вземи лист хартия и запиши какво ми трябва от железарския магазин, ще отидеш до там и след това ще дойдеш у нас, за да поправите мивката с баща ти.

— Какво ѝ се е случило?

— Най-младият ми внук ѝ се случи.

Джо се засмя и започна да тършува за химикал из бюрото си. Наистина имаше нужда да го поразчисти, отново.

— Давай списъка, мамо.

Два часа по-късно мивката бе поправена и все още не бе станало време да се обади на Кери, но поне се отказа да пие бира.

— Трябваше да се забавим повече, кой знае още каква работа ще ни създаде майка ти.

— Мислех си да отидем да посетим Кевин.

— Брат ти е собственик на бар. Смяташ ли, че който и да е от това семейство ще оцелее, ако майка ти разбере, че си отишъл в бара?

— Постоянно съм при Джаспър. — Барът се казваше „Джаспър бар и грил“ когато Кевин го купи и вместо да плаща за нова табелка, си остана Джаспър.

— Но не и днес.

Джо въздъхна.

— Сигурно ще се прибера и ще се обадя на Кери.

— Имаш мобилен, обади ѝ се от тук и ако нещата не се развият добре, ще намерим нещо друго за правене. — Баща му се отдалечи, за да не попречи на телефонния разговор.

Включи се гласовата поща.

— Здравей бейби, аз съм, Джо. Исках само да... проверявам дали си се прибрала и дали всичко е наред. Обади се, когато можеш.

Помогна на баща си да оправят косачката за трева, чисти гаража няколко часа и когато се отказа да чака обаждане, се качи в старата си стая и легна на леглото с кафявия юрган.

Евън седеше на масата в ъгъла, когато Тери влезе в ресторанта три вечери след като се бе прибрала в къщи. Трябваше да си признае, че се почувства доста специална, когато го видя как я гледа докато влизаше. Сякаш виждаше само нея и от много време насам това клише не ѝ се стори досадно.

Той дори се изправи, когато тя приближи масата и ѝ подаде розова роза; Тери не знаеше дали да се засмее или разплаче. Жестът бе мил, но един романтичен жест на среща нямаше да е достатъчен за да спаси объркания им брак, когато се давеха в проблемите на

ежедневието. Усмихна се леко, когато ѝ издърпа стола. Изтъркано, но човекът полагаше старание.

— Благодаря ти.

— Стеф пристигна ли благополучно при приятелката ѝ?

— Надявам се, искаха да гледат някаква пиеса, аз само я оставих с колата по-рано следобед.

Той се усмихна глуповато докато въртеше неловко чашата с вода.

— Извинявай, трябваше да си говорим за други неща, различни от родителски грижи.

— Няма нужда да се преструваме на такива, каквито не сме. — Тя отвори менюто и се опита да не спира погледа си върху вкусотиите и без това имаше проблем с килограмите през последните месеци, докато си хапваше повече заради стреса и самотата. — Ако не можем да прекараме заедно един час без да се преструваме, няма смисъл от тази среща.

— Не смятам, че ако не споменаваме дъщеря ни, работата или каквото и да е, е преструване, че сме някои, които не сме. Трябваше да излизаме само двамата през всички тези години, без да се тревожим за нищо друго, освен нас самите.

Тя отпи от водата.

— За какво ще си приказваме в такъв случай? Ако Стеф и работата отпаднат като теми, не ни остава много голям избор.

— Знаеш ли, че ако изпереш дънките си със забравена салфетка в джоба, няма да видиш никакви парченца, когато ги изваждаш от пералнята, но после ще ти трябват три часа за да извадиш парченцата салфетка от сушилнята?

Озадаченият му поглед я накара да се разсмее толкова силно, че една от сервитьорките се обърна към нея.

— Не знаеше ли за това?

— Нямам спомен досега да съм прал дрехите си сам.

Щеше да е лесно да подчертае, че вината да се пере сам е изцяло негова, но да развали атмосферата преди да са им сервирали напитките едва ли бе добра идея.

— Налага се да пощиш парченца салфетка от прането си поне няколко пъти, докато си създадеш навик да си проверяваш джобовете преди да сложиш дънките в пералнята.

Изведнъж се наведе напред, веселото изражение премина в сериозно и подпря лакът на масата.

— Искам да се прибера у дома, Тереза.

Времето, което бе необходимо за да улови внезапната промяна в тона на гласа му ѝ бе достатъчно да се въздържа и да не се строполи на пода с облекчение и обляна в сълзи. И въпреки че сякаш си пое дъх както трябва от три месеца насам, знаеше, че няма да го остави да му се размине леко. Беше я наранил дълбоко и трябваше да ѝ угажда известно време, преди отново да паркира колата си в гаража ѝ.

— Доста драстични мерки предприемаш, само и само да се отървеш от прането — отвърна тя, като се постара гласът ѝ да не издаде надеждата, която пърхаше в сърцето ѝ като молец срещу прозорец.

— Не е така и знаеш, че... — не се доизказа, тъй като се появи сервитьорката.

Тери поръча кафе и специалитет пиле Алфредо като в унес, без да я е грижа каква храна щяха да поставят пред нея. Фактът, че Евън изведнъж искаше да се върне при нея бе много по-важен, както и мисълта дали искаше да поеме риск и да отвори тази врата. Бог ѝ бе свидетел, че искаше, но не бе сигурна, че би оцеляла, ако той си промени мнението и отново я напусне като я остави да стои там сама. Беше се изтощила да е силна заради дъщеря си и да се усмихва винаги в името на семейството, не можеше да понесе още болка.

И двамата мълчаха докато сервитьорката отиде да им донесе кафе, предполагаша, че няма да се забави много, а Евън не искаше да го прекъснат отново. Тери използва няколкото минути да успокои нервите си и се опита да закали сърцето си срещу евентуални апели и обещания, които съпругът ѝ се канеше да ѝ отправи. Тя си помисли за Стеф, щеше да се съсредоточи върху това колко опустошително щеше да бъде за дъщеря ѝ да има родители, които са се разделили, после са се събрали само за да се разделят отново. Момичето влизаше в пубертета и нямаше нужда от емоционални катаклизми; самата тя също не би понесла още болка.

— Ако толкова мразех да пера, щях да си платя, за да ми извършат услугата — каза Евън, когато им донесоха кафето и отново ги оставиха необезпокоявани. — Може да не ти се вярва, но няма

неща, които да не съм способен да свърша сам, или за които да не мога да си платя и да ми ги свърши друг.

— Какво друго да си помисля след като скачаш от темата за прането към предложение да се върнеш у дома?

— Не смятах, че ще се получи по този начин — отвърна той и сякаш леко се изчерви. — Не съм много добър в подобни ситуации, предполагам. Всичко това със срещата, имах предвид.

Може би защото нито един от двамата не бе излизал на среща от десет и повече години насам, или поне така мислеше тя.

— Излизал ли си с друга?

— Не — начинът по който ѝ отговори и изражението му я накараха да повярва, че казва истината. — Не искам никоя друга.

Но той не искаше и нея, беше го заявил доста ясно.

— Нищо не се е променило, Евън, нещата са постарому и онова, което те е правило нещастен и те е подтикнало да си тръгнеш, ще те направи отново нещастен и пак ще си тръгнеш. Не бих подложила себе си или дъщеря ни на това.

— Всичко се е променило, приключили сме с преструвките и ако прекараме остатъка от живота си заедно ще бъде, защото и двамата го искаме, а не заради това че на един от двамата не му е стискало да си тръгне.

Тери отвори трето пакетче захар и го изсипа в кафето, просто защото го заслужаваше.

— Ами ако и двамата искаме, но все още не можем да го отработим?

— Обичаш ли ме? — Въпросът я връхлетя толкова бързо, че тя кимна утвърдително по инерция, преди да успее да помисли дали е готова да му даде толкова сила. — Значи ще се справим.

— Аз те обичах и преди три месеца, но се оказа, че това не е достатъчно. — Защо не можеше да разбере, че не беше толкова просто, колкото да решиш, че си готов да се върнеш в къщи? — Просто смяташ, че като с магия сега ще е достатъчно?

— Не като с магия, но след като си извадихме мръсните ризи, ще започнем да ги перем. Ще ни отнеме време, но бракът ни си заслужава усилията.

Звучеше откровен, но с последните думи не я спечели. Мина направо от А към Я в онази сутрин, когато просто я напусна без да я

предупреди, а сега искаше да се върне и подреди нещата от В до Ю? Можеха да си дадат шанс още тогава.

Тери не отговори нищо, Евън отпи от кафето и започна да си играе неловко с приборите. Бяха им поднесли филийки, намаза си една с масло и я изяде. Тишината се разпростря достатъчно дълго, че да превърне ситуацията в неловка, а Тери все още не можеше да намери подходящите думи за отговор.

— Ти не смяташ ли така? — попита той най-сетне.

— Не знам — тя също си намаза филийка, но само се втренчи в нея. — Защо не ми каза, щом си се чувствал нещастен до толкова, че чак си обмислял да ме напуснеш?

— Защото искаш да контролираш всичко и ако смяташ, че нещата са добре, значи е така. Трябваше да го направя бързо, както си отлепваме лейкопласт от кожата, иначе ти щеше да повтаряш, че всичко е само в главата ми.

Тя остави хляба на масата и притисна очи с пръсти, за да спре сълзите. Беше уморена, тъжна, обърквана, ядосана, с разбито сърце и не искаше да продължава така.

— Страх ме е, Евън, заболя ме много и все още боли.

— Знам, че няма да повярваш, но и аз изпитах болка. Боли обаче още повече, когато не съм с теб.

Именно това бе в основата на всичко, болеше толкова много, когато я напусна и мисълта да рискува всичко това отново, носеше още болка, но представата да прекара остатъка от живота си без този мъж я стегна за гърлото и блокира трезвата ѝ мисъл.

— Не тази вечер — прошепна тя. — Още не съм готова.

— Но ще опитаме?

Тери кимна. Той се пресегна през масата и я хвана за ръката, а тя му позволи да я подържи така.

— Трябва ни още малко време да поговорим, аз също искам да поработя върху идеята за завръщането ти у дома. Нека да видим дали ще можем да бъдем отново приятели.

— Обичам те, Тери.

Тя се усмихна през сълзи, стискайки ръката му.

— И аз те обичам.

През първите три дни откакто бе останала без работа, Кери позволи на гласовата си поща да натрупа четири предложения за работа. Бяха ласкави, особено това, от противника на *Спотлайт*, но безбройните обаждания от Джо бяха виновни, че ръцете ѝ са заврени до китките в кофичката с джелато.

Да отговори на обажданията му изобщо не бе вариант, нямаше сили да му каже, че си тръгна от него и разби сърцата и на двамата, заради работата, която напусна още първия ден след ваканцията. Освен това, как щеше да му каже „Хей, понеже съм вече без работа, може би искам да дам шанс на връзката ни, въпреки че те оставих с впечатление, че тя е по-важна“.

Щеше да има нужда от още сладолед.

Размотаваше се по клин и бархетни ризи, зарита в замразени храни и с предостатъчно време за две неща — да плаче и да разсъждава. Размислите, подбудени от количествата шоколад, обикновено бяха върху неудачния период от живота ѝ в момента и върху това как той бе съвсем наред преди да се качи на самолета за Бостън.

Проблемът бе, колко от тези две удачни седмици се дължаха на Джо и колко отдаваше на истинската почивка откакто бе започнала работа в *Спотлайт* насам. А не да носи високи токчета, които караха ходилата ѝ да пулсират и постоянно да следи за безупречния си външен вид до най-малката подробност, като дали веждите ѝ са перфектно оскубани, навсякъде ли е със смартфон, лаптоп, и блутут в ухото. Дори и да махнеше Джо от уравнението, не се изненада, че се чувстваше щастлива в Ню Хемпшир. С'морс, волейбол, водни салта, защо да не му хареса на човек? Но сърцето ѝ не се свиваше при мисълта, че никога вече няма да играе волейбол, или да се опитва да размаже разтопено маршмелоу по косата си. Мисълта да не види Джо отново...

Още един порив за плач, който я остави емоционално изцедена, хълцаща и опитваща се да оближе последната капка шоколад от кофичката със сладолед. Не можеше да продължава така, хладилникът бе почти празен, ако не друго, а и щеше да се обезводни ако не спреше да плаче толкова много. Бе време да реши дали ще бъде щастлива.

Имаше само един начин това да се случи.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като чу обръщението от гласовата поща на Кери за стотен път, Джо набра друг номер и изрече магическите думи:

— Тук е Джоузеф Ковалски, търся Тина Дешанел.

Не го оставиха дълго да чака, тъй като не успя да разгадае коя е мелодията.

— Господин Ковалски, каква приятна изненада!

Дори не хареса гласа ѝ.

— Репортерката ви ме отбягва и не приема обажданията ми, госпожо Дешанел.

Настъпи тежка пауза.

— Кери Даниелс вече не работи за списание Спотлайт, господин Ковалски.

— Чудесно. Първо искам да узная защо вече не работи там?

— Нямам навика да обсъждам...

— Хей Боб, пазиш ли още онзи телефон на хората от Пийпъл? — той се обърна към саксията с папрат на прозореца.

Джо никога до сега не бе чувал някого да скърца със зъби по телефона, звукът дори отекна леко.

— Щом искате да разберете, госпожица Даниелс предаде интервюто с вас, което не бе достатъчно съдържателно и подробно за очакванията на читателите на Спотлайт. Когато я помолих да го поправи, тя напусна.

— Поискали сте от нея да предаде доверието ми и това на семейството ми и вместо да го направи, тя е напуснала?

— Да, може така да се каже.

— Кога се случи това?

— Дойде в офиса на сутринта след деня в който се прибра и два часа по-късно напусна.

Джо потъна в кожения стол, не можеше да повярва на това, което бе чу и остана безмълвен. Бе напуснала работа на другия ден след като

си тръгна и не отговаряше на обажданията му. Да не би да обвиняваше него за това?

— Господин Ковалски, ако може да ви задам няколко въпр...

Той затвори и после реши, че му се искаше да не го бе правил. Не само че бе крайно невъзпитано, но и защото трябваше да попита дали не знае къде е Кери.

Бе изминала цяла седмица, откакто се бе махнала от работата, за която твърдеше, че иска повече от всичко друго и дори не му се бе обадила, нито изпратила имейл, по дяволите, дори и факс щеше да свърши работа. Това му казваше всичко, което искаше да знае по въпроса къде се нарежда в приоритетите на Кери Даниелс.

Взе един молив, само за да има с какво да трака по бюрото. Няколко телефонни обаждания и щеше да е в Калифорния за вечеря, проблемът бе как да я намери, когато се озове там.

— Хей.

Джо щеше да падне от стола, но се съвзе бързо.

— Здравсти, Кевин. Не съм те чул, когато си влязъл.

— Сигурно заради барабаненето с молива. Почуках, но ти никога не отваряш вратата докато работиш, или се преструваш, че работиш.

— Кери е напуснала работата си в деня след като се е пробрала в Калифорния.

Кевин отиде до дивана и седна на облегалката, винаги го правеше, въпреки забележките на Джо.

— Как разбра за това?

— Обадох се в офиса на списанието.

— Пич — каза Кевин, клатейки глава, — знам, че нямаш моя опит с жените, но когато не ти отговорят на обажданията цяла седмица, значи не си падат по теб.

— Тя си пада по мен. — Не знаеше къде е, нито какво прави или защо не отговаря на телефонните му обаждания, но бе сигурен в това, което каза. — Тръгвай си, трябва да се обадя на летището.

— Едва ли искаш да направиш точно това.

— Мисля да се преместя в Лос Анджелис. — Ето, най-сетне го каза.

— За да си с жената, която не иска да говори с теб? Помисли си отново.

— Не съм правил нищо друго, освен да мисля за това цяла седмица. Ще летя често насам, тъй че ще продължим да се виждаме.

— Въпросът е дали тя иска да те види. — Кевин праметна крак през облегалката на дивана и смъкна задника си на възглавницата. — Казвал ли си на някой за това?

— Не. Сега трябва да се обадя на летището, да си събера багажа и да разбера как да я открия, като пристигна. Може да тръгваш, кажи на останалите от семейството и им предай, че все още съм трезвен.

— Не съм дошъл да те проверявам.

Джо изсумтя. Изобретиха не толкова забележими начини да го наблюдават през седмицата. Сякаш бяха под график, който трябва да се отбие, или да се обади и под какъв предлог да го търсят.

— Както кажеш. Хей, имаш ли познати, които биха могли да проверят Кери през системата? Може би да издирят адреса ѝ?

Кевин въздъхна и скръсти ръце.

— Татко ме изпрати, за да ти кажа, че собственикът на бунгалото от лагера се е обадил. Тя е там.

— Кой е там? — Джо отново забарабани с молива, нетърпелив брат му да си тръгне, за да може да състави план. Щеше да излети за Калифорния да говори с нея и ако всичко минеше добре, да се върне у дома, да опакова някои неща и да обяви къщата за продан.

— Кери.

Потракващият молив застина.

— Къде е Кери? В гората, където лагерувахме?

— Да, от няколко дни е там, в бунгалото.

Джо чу думите излизащи от устата на Кевин, но не звучаха разумно. Какво правеше Кери обратно в Ню Хемпшир? Не само че се бе върнала в щата, ами бе отишла на място, където той не би очаквал да я види отново.

— Защо?

Кевин сви рамене.

— Никой не знае. Собственикът се обадил, защото е сметнал, че изглежда доста тъжна и е решил, че е добре да ни уведоми.

— Но защо не се е обадила? — Джо не възнамеряваше да изрича това на глас, но брат му отново сви рамене без да отправя мъжки подигравки към не толкова мъжкия въпрос.

— Последните няколко дни не е имала обхват — отбеляза Кевин. — Преди това... може би е имала нужда от усамотение, за да реши какво да прави. Или...

— Или какво? — Когато Кевин за пореден път само сви рамене и не довърши мисълта си, Джо захвърли молива на бюрото. — Смяташ, че обвинява мен за това, че си е изгубила работата, нали?

— Но ти каза, че е напуснала.

— Напуснала е, защото Тина е щяла да я уволни, ако не пише за семейните ни тайни. Напуснала или уволнена, защото това, че отказах да ѝ осигуря по-пикантен материал за интервюто, попречи не само на повишението ѝ, но и на цялата ѝ кариера.

— Беше събрала предостатъчно материал — отвърна Кевин. — Само е трябвало да го използва и да остави Тина да се разправя с адвокатата ти, който щеше да се разбунтува след публикацията в списанието.

Кевин имаше право. Ако за Кери всичко това бе само забава и не я интересуваше дали ще се види отново с него, или семейството му, не би трябвало да я е грижа за юридическите последици, с които щяха да се сблъскат Спотлайт и Ковалски след публикацията, когато тя вече щеше да се е сдобила с нов офис.

— Виж — поде Кевин, — нищо не можеш да...

— Отивам при нея. — Единственият начин да разбере какво става в главата на Кери, бе като я попита, а това щеше да се случи ако се озовеше в бунгалото.

— Нека ти напомня, че тя не е дала никакъв знак, че иска да разговаря с теб.

— Ще го направи. Има причина, заради която е дошла тук и възнамерявам да разбера каква е.

Тери вдиша дълбоко, когато Евън влезе през задната врата и метна ключовете на масичката с телефона, както правеше всеки ден следобед, докато живееше в тази къща. Масичката за телефон я нямаше вече, ключовете се плъзнаха по плочките на пода и спряха до съдомиялната машина. Изглежда, че той не забеляза, защото се бе загледал в нея.

Тери знаеше какво вижда той насреща: жена на средна възраст с тъжни очи, няколко килограма отгоре и полуусмивка изпълнена с надежда. Беше се подпряла на възможно най-грозната мебел изработвана някога, маса от кленово дърво върху четири стойки, масивни като слонски крака. Плотът бе покрит с фолио имитиращо мраморни плочки. Съвсем нормално за мебел, закупена на разпродажба и със сериозно намаление в цената. Беше голяма кафява грозотия, като първата кола на Джо.

— Най-красивото нещо, което съм виждал — каза разточителният ѝ съпруг, което само подкрепи теорията, че я бе напуснал просто защото бе луд.

— Не знам дали е красива, но казаха, че ще издържи всякаква тежест и плота може да се почиства с белина, в случай че трябва да се дезинфекцира.

За Бога, звучеше като идиот. Планът ѝ да бъде идейна, страстна и изкусителна се проваляше скоростно.

— Имах предвид теб.

Сигурно бе заради нощницата, бе я купила от Мол — а и плати твърде много за черното парче сатен с дължина над коляното, увиснало на две тънки като спагети презрамки, и не позволяващо да сложи сутиен отдолу. Гърдите ѝ бяха естествено отпуснати, бедрата твърде разголени и не се усещаше толкова секси, колкото в пробната със слабо осветление и липса на публика.

Публиката нямаше нищо против, съдейки по погледа му, докато влизаше в кухнята. Тъкмо да го прикани да си свали обувките, се усети и затвори уста. Беше с обувки и какво от това. Не бе валяло навън, пътеката от гаража до вратата бе павирана, но...

Евън сложи ръцете си върху коленете ѝ и ги разтвори, за да застане между бедрата ѝ. Той ухаеше различно, лек аромат, но не беше като нейния Евън, този, който използваше прах за пране, сапун и шампоан от нейната къща. Мушна пръст под спагетената презрамка и я смъкна по рамото ѝ. Наведе се над нея и целуна онова местенце на ключицата ѝ, между шията и гърлото, което винаги я караше да потрепва. Отметна косата ѝ назад, за да зарови устни до ухото ѝ и да прошепне:

— Това че не си свалих обувките те довършва в момента, нали?

Тя избухна в смях, което я изненада, но не можеше да се сдържи, той също се усмихна с нея.

— Долових смеха преди да погледна лицето ти и си казах, че бих искал да прекарам повече време с теб, като те карам да се усмихваш още.

— Сякаш бих могла да забравя ужасните смешки, които разказваше докато излизахме на срещи.

— Повечето жени биха ме зарязали, но на теб ти харесваше да се смееш точно толкова, колкото ми харесва да чувам смеха ти. — Той отмести няколко кичура коса зад ухото ѝ. — Смеехме се постоянно, Тери. Кога престанахме? Защо престанахме?

Би било добре, ако гледката на разголената му жена го бе оставила безмълвен и да спре да анализира брака им, застанал между краката ѝ.

— Смя се — увери го тя.

— На сериалите, но не просто ей така в живота.

Кери се спихна като спукан балон, сложи ръка на рамото на мъжа си и го бутна.

— Вече съжалявам, че ти се обадох и те поканих да дойдеш.

Той сграбчи китката ѝ и вдигна ръката ѝ, ухапа пръста ѝ и го засмука леко. Тя усети внезапен сексуален трепет в слабините си, който лумна като пламък. Евън я погледа в очите, топлина обля врата ѝ и се разля по лицето ѝ.

— Аз не съжалявам — отвърна той.

— Защото не обсъждаме твоите недостатъци.

— Ти нямаш никакви недостатъци. Има нещо сбъркано и у двамата ни. — Той пусна ръката ѝ и сграбчи бедрата ѝ, като я придърпа към ръба на масата и се отърка в нея, докато тя го обгърна с крака. — Но сега е по-добре ако се съсредоточим върху онова, което е наред с нас.

— Изпитвам трудност да се фокусирам в момента.

— Ще излекувам фиксацията ти върху обувките ми — отвърна Евън, докато прокарваше ръце по тялото ѝ и обгърна гърдите ѝ.

— Как ще го направиш? — попита тя, изненадана, че има достатъчно въздух останал в белите ѝ дробове, за да изрече тези думи.

— Ще си разкопчая дънките и ще го направим тук на масата, без да си събувам обувките — отговори той, а тялото ѝ заликува, щом ръцете му оставиха гърдите ѝ се захванаха с ципа. — Отсега нататък,

всеки път, когато влизам през тази врата обут, ще си спомняш за този ден и онова, което възнамерявам да направя с теб след малко. Следите от обувките по пода ще бъде последното нещо, което ще изскача в мисълта ти.

Бе трудно да не диша в лицето му, докато тръпнеше в очакване.

— Не знам, чистия под е много важен елемент за мен.

— По дяволите чистотата — отвърна той и тя чу разкопчаването на ципа. — Сега искам да мърсуваме.

Двадесет минути по-късно Евън можеше да размаже кравешки изпражнения по балатума в кухнята, върху паркета в хола и по килима на втория етаж без Тери да се трогне изобщо. Грозната маса не бе най-удобното място, върху което да я проснат, но определено се превърна в любимото ѝ.

По някое време и той се озова проснат върху плота, дънките бяха смъкнати до коленете му и все още бе с обувки. Слава на Бога, че тя се притесняваше да се размотава по оскъдно облекло в кухнята и бе спуснала всички щори в къщата.

Еван се завъртя настрани, отпусна ръка върху нея и я целуна по рамото.

— Харесвам тази маса.

— И аз — прошепна тя, без да я е грижа, че твърдата повърхност не бе най-добрият матрак за остаряващите ѝ кости.

— Чудя се дали има същата масичка за кафе?

Тя се засмя дрезгаво, тъй като още бе изтощена.

— Можем да си купим по-голям диван.

— Ще си вземем кожен.

Множествено число?

— Стеф няма да се прибере поне още три часа. — Може би бе заради страхотния секс, или заради факта, че това бе нейния живот, или поне този, който искаше, но тя пое дълбоко дъх и се изправи. — Може да се облечем и да отидем да донесем вкъщи някои от нещата ти.

Ръката около нея я сграбчи по-силно и тя усети дъхът му по кожата си.

— Звучи добре.

— Обичам те — каза му тя, защото ѝ се стори важно този път да го изрече първа.

— И аз те обичам. По-добре побързай, ако ще се обличаш. За щастие, аз съм обут.

Кери не се изненада, когато видя джипа на Джо паркиран пред бунгалото, но начинът по който сърцето ѝ подскочи я шокира. Тя спря, умът ѝ блуждаеше и се опитваше да познае защо бе дошъл. Бе въпрос на време собственикът на бунгалото да се обади на Ковалски, знаеше го от момента, в който пристигна, но не очакваше Джо да се появи. Нарани го като си замина, след това не отговаряше на обажданията му с дни. Кой знае колко още ѝ бе звънял, откакто бе напуснала местата с обхват.

— Там ли ще стоиш цял ден?

Дори не го бе видяла. Седеше в сянката, на масата за пикник, с лакти отпуснати върху коленете и ръце между краката си, и изглеждаше напълно спокоен. Тя застави краката си да се размърдат и се отправи към бунгалото.

— Някой в крайна сметка ме е издал — отвърна Кери, като се опитваше да говори меко.

— Тревожеха се за теб, сама в гората. — Той стана от пейката и я срещна пред вратата. — Не знаеха как да постъпят и са се обадили на баща ми, казали са, че изглеждаш тъжна.

Тя влезе първа през вратата и се отпусна на стола.

— Била съм и по-щастлива.

Като последната седмица, и седмицата преди нея, когато заедно с Джо бяха в същото бунгало. Понякога ѝ се струваше като сън, далечен от обичайния ѝ начин на живот, но бе наистина хубав сън. Той довлече един стол, обърна го с облегалката към нея и седна.

— Какво има, бейб?

Тя успя да свие рамене.

— Явно Тина е била права. Не ми стиска за тази професия. Нямам топки, както се казва.

— Представата за теб с топки леко ме напруга, но смятам, че са необходими доста големи, за да се оттеглиш от всичко, за което си положила толкова усилия, вместо да нараниш хората, за които те е грижа.

— Е, аз и внушителните ми топки понастоящем сме безработни.

— Защо не се обади? Щях да дойда и да остана с теб.

— Не знаех какво да направя. Тук се чувствах щастлива, каквато не съм била от години, и дойдох за да разбера какво искам. — Не звучеше по-логично сега от когато опакова багажа си и тръгна към летището. — Не бях сигурна дали това че съм тук с теб ме е направило щастлива, или просто фактът, че съм далеч от онова лудо състезание, без телефон, имейл и бизнес срещи за две седмици.

Джо сгъна ръце на облегалката и подпря брадичка върху тях.

— Собственикът каза, че си тук от няколко дни.

— Да, без телефон, имейл и бизнес срещи.

— И?

Тя въздъхна.

— Мисля, че причината си ти.

Джо се разсмя.

— Не трябва да го казваш по този начин, сякаш съм чума. Това, че си била щастлива с мен е чудесно.

— Това е защото не трябва да жертваш нищо, за да си с мен.

— Права си. Не трябва да си сменям работата, за да прекарам остатъка от живота си с жената, която обичам.

— Недей така, Джо. Не е като да подменя униформата на един ресторант, с друг. Още преди години реших...

— Съжалявам. Права си. — Той се изправи и направи няколко крачки из стаята. — Но не подценявай цената, която платих и аз. Заряза ме веднъж, което почти ме съсипа. Знаеш ли колко ми коства да ти предложи да останеш? А ти ме остави за втори път. И ето, отново съм тук.

— Но Джо...

— И ако беше отговорила на телефонните ми обаждания преди да напуснеш Калифорния, щеше да научиш, че съм решил да дойда при теб. Не е като да не мога да си позволя да летя до тук няколко пъти в годината. Но докато се почувствам достатъчно отчаян, за да позвъня на Тина, ти беше заминала.

Кери не знаеше какво да отговори. Той бе готов да се премести в другия край на страната и да остави семейството си, за да е с нея, но това ли искаше тя? Дори и преди обещанието му, си отдъхна с облекчение, когато слезе на летището в Бостън.

— Значи ще се върнеш с мен? — попита тя, само защото не ѝ се вярваше. — Много други списания в Лос Анджелис биха ме наели.

Челюстта му се стегна, но той кимна.

— Щом се налага, ще дойда.

— Отне ми няколко дни да осъзная защо бях толкова нещастна, като се прибрах. От една страна, защото ми липсваше ти, от друга, когато облякох костюма вече не ми бе така удобен. Сякаш бях това, което си мислех, че искам да съм. Но докато бях тук, установих, че съм себе си.

— Объркан съм.

— И аз.

— Не, имах предвид за нас. Има ли „нас“ в плана изобщо? Ще се връщаш ли в Калифорния? Костюмът включва ли мрежест чорапогащник?

— Да и да, но много ме протърква и го свалих.

Отне му няколко секунди да свърже отговорите с въпросите и се усмихна.

— Бавно ли ги свали, като ги намотаваше полека?

— Съсредоточи се, Джо.

— О, съсредоточен съм скъпа, повярвай ми.

Кери отмести поглед от трапчинките му, преди мисълта ѝ да е последвала неговата.

— Фокусирай се върху нашето бъдеще.

— А то включва ли черни мрежести чорапогащи?

— С тази скорост, с която сме се запътили, бъдещето ни включва и бабешки чорапи.

Джо извади ръка свита в юмрук от джоба и след като завъртя драматично очи, приклепна на едно коляно.

Тя си помисли, че скърцащият звук, който долови идваше от задушавачната паника надигаща се в гърлото ѝ. Това бе голям скок — от голи предположения до евентуално бъдеще заедно.

— Нямах предвид да натискаш турбо бутона.

— Нали каза, че тези неща са романтични.

— Да, но...

Той разгъна пръсти и показа огромния си пръстен от дипломирането, закачен на доста груба верижка.

— Кери Даниелс, ще крачиш ли редом с мен?

Облекчението и може би мъничкото разочарование я накараха да се засмее.

— Кажи ми, че не си дошъл до тук с форд гренада.

— За малко да купя един от и-бей, но в последния момент някой заложи повече от мен.

— Шегуваш се.

— Да, а ти не отговаряш на въпроса ми.

— Щях да ти пусна бележка под вратата по-късно.

Той изхриптя, опита да скрие смеха си от нея и се изправи на крака.

— Ще ме довършиш.

— Да, Ковалски, ще крача до теб. Това означава ли, че ще се натискаме на задната седалка и ще гледаме глупави филми?

— Да, горе-долу.

— Идеално. Баща ми вече не играе голф, извън опасност си.

— О, да крачиш до мен означава да живеем в грях, докато намеря подходящ пръстен и ти предложи подобаващо.

Тя се изсмя.

— Кери Ковалски?

— Поне фамилията на Тери е Портър и няма да изглеждате нелепо, когато отидете някъде заедно — допълни Джо.

— Получих имейл от нея, това с Евън е чудесно. Боби ми изпрати поне шестдесет снимки на конзолата за игри, включително близък план на бутоните, което щеше да е много по-забавно за разглеждане, ако имах нормален интернет. Получавам по шест имейла на час с информация за резултатите от игрите му.

Джо изви вежди.

— Имейли?

— Да, мамя. Чарли ми позволява да използвам компютъра, когато отивам до магазина за шоколад. С Дани си разменихме няколко имейла за публикуване на кратки истории.

— Вече крачиш ведно с мен спрямо племенниците ми.

Тя се усмихна и сви рамене.

— Не забравяй Стеф, и тя ми изпрати снимки.

— Други тайни?

— Свързах се с бивша колежка, която се премести в Ню Йорк. Уреди ме да редактирам от вкъщи, или откъдето ще имам достъп до

компютър. Няма да е добре платено, но звучи не толкова стресиращо, колкото да се опитвам да изградя наново кариерата си тук. Не искам да пътувам до Бостън. — Да го изрече на глас ѝ помогна да затвърди правилното си решение.

— Убеден съм, че Ковалски ЕТ може да ти метне малко работа, а ако си добра в леглото, шефът ще ти даде дебел бонус.

— Не ща Ковалски ЕТ, искам теб. Само Джо.

Той пъкна пръсти в колана ѝ и я придърпа в ръцете си.

— Едва чакам да се оженя за теб.

— Предлагам ти да избягаме, но мисълта за майка ти дебнеща из Лас Вегас с дървена лъжица в ръка по петите ни, ме плаши.

— Освен това няма да получа удоволствието да дам на всички списания, с изключение на Спотлайт, снимки от сватбата Даниелс — Ковалски.

— Даниелс — Ковалски, сватбената гибел — поправи го тя и го разсмя.

— Предполагам — каза той, докато пъкнаше ръка надолу към задника ѝ, — след като и двамата сме писатели, очакваш от мен сам да напиша сватбената клетва.

— Хм, ти пишеш извратени ужаси, едва ли. — Тя обви ръце около врата му и се вгледа в лицето на мъжа, с когото щеше да прекара остатъка от живота си. — Само обещавай да ме обичаш завинаги.

— Тази приказка ще има щастлив край — отвърна той и насочи устни към нейните.

Кери Даниелс — Ковалски, помисли си тя, докато се предаде на целувката му. Съпругата на Джо. Звучеше добре.

Редактори: Ralna, 2016

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.